

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 40

Izlazi subotom

Zagreb, 10. siječnja 2009.

Sadržaj

Pjesnici i svijet	2
Urednikovo slovo	3
Peticije	5
Hrvatska knjižara	8
Istina (ponekad) boli	9
Neka se čuje	13
Moram reći	16
Dani slobodne knjige	21
Zdravodrugovi	25
Vijesti	27
Zgodopis	29
Protiv korupcije	34
Bosno moja	36
Osvrti	42
Pogledi iz duše	46
Hrvatski jezik	47
Hrvatske pravice	49
Podlistak	52
Roman	54
Bog nas je stvorio	56
Ustaški hitr ozov	60
Na svježem zraku	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada:
27.000 primjeraka

SRETNNO GENERALE!

PROMEMORIJA O BOSNI

ČEGA SE TO SVE PLAŠI KUM MILAN (BANDIĆ)?

TRAŽIMO OBNOVU SUDSKOG KAZNENOG POSTUPKA VOĐENOG PROTIV ZAGREBAČKOG NADBISKUPA ALOJZIJA STEPINCA

NAŠA BRAĆA BOŠNJACI

„SVI SU ŠTOKAVCI SRBI“ - TOBOŽE

LEBAC MU SE OGADIO ZVIJEZDE DJEVICE MARIJE NA ZASTAVI EUROPSKE UNIJE

U idućem broju Glasnika:

Predrag Matvejević

JUGOSLAVENSTVO PREDRAGA MATVEJEVIĆA

MODRA RIJEKA

Mak Dizdar

Nitko ne zna gdje je ona
Malo znamo al je znano

Iza gore iza dola
Iza sedam iza osam

I još huđe i još luđe
Preko mornih preko gorkih

Preko gloga preko drače
Preko žege preko stege

Mehmedalija Mak Dizdar

Preko slutnje preko sumnje
Iza devet iza deset

I još dublje i još jače
Iza šutnje iza tmače

Gdje pijetlovi ne pjevaju
Gdje se ne zna za glas roga

I još huđe i još luđe
Iza uma iza boga

Ima jedna modra rijeka
Široka je duboka je

Sto godina široka je
Tisuć ljeta duboka je

O duljini i ne sanjaj
Tma i tmuša neprebolna

Ima jedna modra rijeka

Ima jedna modra rijeka
Valja nama preko rijeke

NAŠA BRAĆA BOŠNJACI

***Ako dakle prineseš dar svoj k žrtveniku
i ondje se sjetiš, da brat tvoj ima nešto proti tebi,
ostavi ondje dar svoj pred žrtvenikom, otidi prije
i pomiri se s bratom svojim; onda dođi i žrtvuj dar svoj!***

Evandjelje po Mateju 5,13-24

Znaju mi napisati čitatelji:

„Glasnik je postao bosanski, pravo reći bošnjački časopis. Čemu tolika briga u Bošnjacima. Neka oni sami vode svoju politiku. Znamo mi ...”

Dakako odgovaram im, istinito:

„Ne. Ni govora. Glasnik je hrvatsko glasilo i, koliko god to može, promiče hrvatsku politiku. Zalaže se za postignuće hrvatskih ciljeva. Uvijek i svuda. Bez uvijanja.”

Nu, što je to hrvatska politika, koji su njeni ciljevi? Posebno kad su u pitanju odnošaji s Bošnjacima.

Na žalost, ili na sreću, kako za koga, hrvatska politika nije jednoznačna, općenito, pa tako i glede sveza s Bošnjacima. Ne vidim u tomu ni ja ništa loše. Pače!

Neka ih, neka raste i jača što više hrvatskih cvjetova. Božja providnost i budućnost će već reći što je dobro, a što ne valja. Zasad to pak izgleda ovako:

TUĐMAN-IZETBEGOVIĆEVO STAJALIŠTE

Hrvati i Bošnjaci dva su različita, iako susjedna naroda. Isto onako kao što su Hrvati posebni od Srba, a Srbi od Bošnjaka. Hrvatska i Bosna trebaju biti dvije posve odvojene države. Njihova veličina i područje povijesno su određeni, ali onako kako ih tumači svaka strana za sebe. U spornim pitanjima dopuštena su sva arbitrarna sredstva, pa i rat. Do istrjebljenja! Vjera je sredstvo narodnog identiteta.

Takva politika izravno vodi progonima, kako Hrvata, tako i Bošnjaka, paležima i ubojstvima. Međusobnom istrjebljenju.

Ne prihvaćamo takvu hrvatsku politiku, niti ju promičemo.

PAVELIĆEVO STAJALIŠTE

Muslimani su Hrvati islamske vjeroispovijesti. Bošnjaka nema, nego su samo izmišljeni kako bi se Hrvati oslabili. Hrvatska i Bosna jedna su zemlja, pa trebaju biti i jedna država. Srbi trajna su remeteća pojava. Njihovim uklanjanjem ili barem potiskivanjem potvrdila bi se istovjetnost Hrvata i Muslimana.

Takva politika izravno vodi nepomirljivom sukobu sa Srbima, ali i odbija od Hrvata one Bošnjake kojima je vjera ispred nacije. Malo je koristi od „hrvatskog barjaka na Romaniji”.

Ne prihvaćamo takvu hrvatsku politiku, niti ju promičemo.

STAJALIŠTE DRUGA TITA I KOMUNISTIČKE PARTIJE JUGOSLAVIJE

Nacije su historijske kategorije. Povijesno uvjetovane. Prolazne. Religija je sredstvo za zaglupljivanje naroda. Osviješteni ljudi nemaju potrebe za vjerom. U prijelaznom razdoblju moguća je samo zajednička nacija – Jugoslaveni. Nema Hrvata, nema Bošnjaka. Ne smeta niti jedna vjeroispovijest, osim one koja je vezana uz vjerska središta što se nalaze izvan matične države.

Takva politika izravno nijeće postojanje Hrvata kao nacije, kao samostojnog naroda. Isto tako nepomirljiva je s kršćanskim kriterijima života, posebno glede katoličke vezanosti sa Svetim Ocem što stoluje u Vatikanu.

MANOLIĆ-MESIĆEVO STAJALIŠTE

Radi se o prikrivenoj, „ublaženoj“, Brozovoj politici, ali s razlikom u djelatnoj taktici. Umjesto otvorenog „tako mora biti“ primjenjuje se „nema mo ništa protiv“. Naime, opravdanje je u onom: „Nema drugog izlaza“. Tobažnja blagost ove politike nadomješćuje se ustrajnošću. Nema oprosta, pa i onda kad se, „u danim prilika ma“, mora zapjevati „Juru i Bobana“.

Takva politika opasnija je za opstojnost Hrvata i Bošnjaka od otvorenog Titova jugoslavenstva. Ne nestaje s propašću komunizma, nego se obnavlja i u svim drugim društvenim okolnostima. Ma kakve one bile.

Ne prihvaćamo takvu hrvatsku politiku, niti ju promičemo.

ORJUNAŠKO STAJALIŠTE

Svi smo ipak samo Srbi. Hrvati kao katolički Srbi malo su se udaljili od svoje izvorne, srpske, samobitnosti, ali ne nepovratno. Muslimani, jer Bošnjaka niti nema, samo su poturčeni Srbu. Jedina država kojoj treba težiti je Srbija. Tvrdoglave Hrvate treba, gospodarskom i policijskom prisilom, otjerati na Zapad, a muslimane u Tursku.

Takva politika se ne može provoditi bez krvi, bez „istrage naše i vaše“. Sve političke rasprave svode se na „nož“ i uz poglede kojima je cilj smještaj „nepopravljivih“ nacionalista i separatista u logore ili u strogo nadzirana područja.

Ne prihvaćamo takvu hrvatsku politiku, niti ju promičemo.

ANACIONALNO STAJALIŠTE

Pun je svijet anacionalno usmjerenih ljudi. Svi su ljudi braća, ali ako se odreknu svojih temeljnih svojstava. Nikada to nije ostvareno, niti će biti. Da je Bog htio uniformirane robote sigurno bi ih i stvorio. Znaju to i promicatelji takvih stajališta, ali se radi o modelu koji često „pali“. Prikladno sredstvo za zavladatai slabijima, bolje rečeno naivnijima. Takvih se uvijek daje naći. Dovoljno.

Takva politika otvoreno niječe postojanje potrebe za nacijama. Dakle, i Hrvatima, i Bošnjacima, i svim drugima koji bi trebali biti nečije roblje. U biti to je samo dobro utabani put podjarmljivanja „materijala“ od strane „uzvišenih“.

Ne prihvaćamo takvu hrvatsku politiku, niti ju promičemo.

NAŠE STAJALIŠTE

Za nas su Bošnjaci braća, bratski narod. Otprilike kao što su to Danci i Norvežani, Nijemci i Austrijanci. Vežu nas isti korijeni, genetski dokazani. Veže nas zajednički neprijatelj s istoka. Veže nas zaokruženost krajeva koje nastavamo. Vežu nas povijesne nevolje, ali i stoljetne, u narodu uvriježene, spoznaje da smo ne samo „svoji“, nego i „svoji na svome“.

Ne smeta nam postojanje Bošnjaka kao zasebne nacionalnosti, niti Bosne kao posebne države. Dapače, uzrečicu „Hrvatska do Drine“ isključivo shvaćamo kao pravo bošnjačkog naroda na povijesnu granicu na Drini. Vrhunac državnog zajedništva vidimo u nekom obliku konfederalnih odnošaja Hrvatske i Bosne, nikako u jedinstvenoj državi.

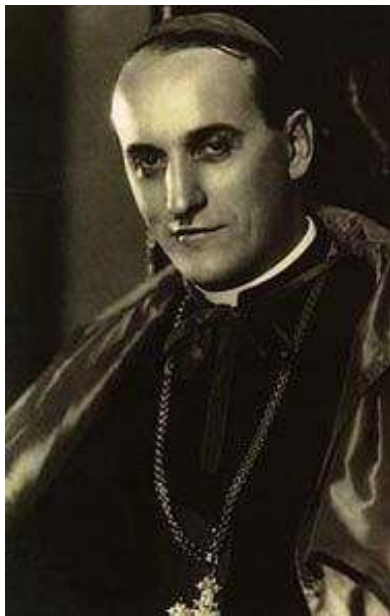
Podupiremo pravo Bošnjaka na otklanjanje posljedica nepravdi koje su im nanesene agrarnim reformama i kolonizacijom Srba na tradicijskim bošnjačkim područjima, os 1918. godine, posebno na banjalučkom. Protiv smo postojanja Republike Srpske kao podržave u Bosni. Smatramo neophodnim osigurati Bošnjacima značajniju ulogu u Bosni, kao zajedničkoj državi Bošnjaka, Hrvata i Srba, ali ne nijećuci njihovu trojnu državotvornu konstitutivnost i nacionalnu jednakost.

T. Držić

TRAŽIMO OBNOVU SUDSKOG KAZNENOG POSTUPKA VOĐENOG PROTIV ZAGREBAČKOG NADBISKUPA ALOJZIJA STEPINCA

Hrvatski uljudbeni pokret pridružuje se svim hrvatskim domoljubima, u zemlji i u svijetu, koji uporno godinama traže obnovu sudskog kaznenog postupka kojeg su partizanske vlasti Josipa Broza Tita vodile protiv zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca, te ga dne 11. listopada 1946. godine osudile na 16 godina strogo zatvora.

U tu svrhu ističemo JAVNI POZIV, dotično pokrećemo PETICIJU na temelju rezultata koje ćemo od Hrvatskog sabora i Državnog odvjetništva RH zatražiti ob-

novu toga monstruoznog sudskog kaznenog postupka i punu građansku rehabilitaciju blaženog kardinala Alojzija Stepinca.

Pridružite nam se!

Svoju potporu ovoj PETICIJI može izraziti preko internetskog portala www.hrvatskauljudba.hr, odnosno preko drugih hrvatskih internetskih portala koji ju prenose.

Molimo upisati kućnu i e-mail adresu kako bi nam se Vaš potpis priznao kao istinit.

ZA OBNOVU POSTUPKA NADBISKUPU STEPINCU!

<http://www.hdpz.htnet.hr/broj201/stepinac.htm>

U organizaciji Varaždinske biskupije i župe Lepoglava, u Lepoglavi je 5. prosinca 2008. održan znanstveni skup pod naslovom „Kardinal Alojzije Stepinac, svjedok vremena i vizionar za treće tisućljeće“. Osim obraćanja biskupa varaždinskog **mons. Josipa Mrzljaka** i podpredsjednika Sabora **Vladimira Seksa** te drugih uglednih uzvanika, sudionici su imali prigodu čuti više od petnaest referata, koje su održali: **prof. dr. sc. Željko Horvatić** („Kaznenopravna neodrživost presude protiv Alojzija Stepinca“), **Josip Kustić** („Mogućnosti obrane nadbiskupa Alojzija Stepinca“), **Tomislav Jonjić** („Kako je stvarana negativna slika o nadbiskupu Stepincu i Crkvi“), **prof. dr. sc. Miroslav Akmađža** („Komunističke vlasti prema

nadbiskupu Stepincu nakon presude i poslije smrti“), **dr. sc. Josip Jurčević** („Kardinal Stepinac u identitetu suvremenoga hrvatskog društva“), **mons. Vladimir Stanković** („Doprinos hrvatskog iseljeništva promociji Alojzija Stepinca“), **dr. sc. Vladimir Horvat D. I.** („Komentari izjava crkvenih dostojanstvenika uz beatifikaciju“), **preč. Andrija Kišiček** („Blaženi kardinal Alojzije Stepinac i Lepoglava: od zatvora do hodočasničkog mjesta“), **vlč. Andrija Lukinović** („Zapisi mons. Svetozara Rittiga o blaženom Alojziju Stepincu“), **fra Ljudevit Maračić** („Pisani radovi Celestina Tomića u promicanju i poznavanja i štovanja bl. Alojzija Stepinca“), **dr. sc. Bonaventura Duda** („Jedinstveni istup nadbiskupa Stepinca u biografiji fra

Alekse Benigara“), **dr. sc. Nataša Bašić** („Kardinal Stepinca u Hrvatskoj reviji Vinka Nikolića“), **akademik Vladimir Paar** („Suvremenost Stepinčevih pogleda na odnos znanosti i vjere“), **mr. sc. Jure Vujić** („Uloga Alojzija Stepinca u razvoju suvremene političke filozofije“), **doc. dr. sc. Danijel Miščin** („Kardinal Alojzije Stepinac u kontekstu suvremenih diplomatskih odnosa Republike Hrvatske i Svete Stolice“), **prof. dr. sc. Josip Sabol** („Aktualnost životnog djela nadbiskupa Stepinca u dijalogu s modernim historijsko-filozofskim relativizmom i globalizmom“). Svi ti radovi bi u dogledno vrijeme trebali osvanuti u posebnom zborniku.

Skup je završio apelom sudionika, da Hrvatski sabor izmjenama

i dopunama kaznenog zakonodavstva omogućiti obnovu procesa nadbiskupu Stepinu i drugim nevinim osuđenima jugoslaven-

skoga komunističkog režima. U odnosu na one koji su pobijeni bez suda, jedini pravni put jest pokretanje postupka protiv nji-

hovah ubojica, za što je – očito – potrebno više političke volje, nego što je u Hrvatskoj ima od 1990. naovamo... (L. K.)

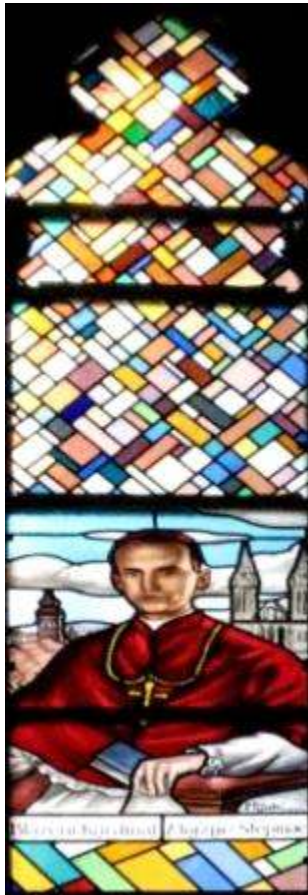
PROPOVIJED S DNE 31. LISTOPADA 1943.

hr.wikipedia.org

Osobiti odjek imala je njegova propovijed od 31. listopada 1943., održana na završetku pokomičke procesije okupljenim tisućama vjernika na trgu pred katedralom. Ova je propovijed, u svojoj cjelini, tipična za Stepinčeva uvjerenja i njegov doživljaj svijeta; naročito je važan njen uvodni, "proročanski" dio. Iz te pozicije, on odgovara kritikama koje su Crkvi upućivanje s raznih strana.

Stepinac započinje na način starozavjetnog proroka, koji šiba pokvarenost svojeg naraštaja ("posljednjih dvadeset godina"), odnosno cijelog "modernog" doba ("posljednja dva stoljeća"). Prvi dio propovijedi posve je religiozan i usmjeren na pokoru za grijeh.

„Bog je naš Stvoritelj, a mi bijedni zemaljski crvi, koji svojem Stvoritelju dugujemo poštovanje i poslušnost, ili, drugim riječima, mi smo veliki dužnici Božji. A, evo, ima već više od dva stoljeća, da Europa, a i čitav svijet, koji je htio biti pametniji od Boga, uskraćuje Bogu dužno poštovanje. Tko da ocrta sav smrad, što je izbačen protiv Boga preko novina i knjiga samo u zadnjih dvadeset godina? Tko da vjerno ocrta zločinačke pobačaje, izvršene u zadnjih dvadeset godina u ime tobožnje znanosti i tobožnjih socijalnih indikacija? Tko da opiše

svu prljavštinu života tolikih bračnih drugova? Tko da opiše sve zlo, što ga je donijela poganska moda današnjeg ženskog svijeta? Tko da opiše svu razuzdanost i nepoštenje, što se u zadnja dva decenija opažala na morskim plažama i drugim kupalištima? Ta dovoljno se sjetiti samo naše rijeke Save." Današnje nevolje plod su naših grijeha i Božja kazna. Mi smo „radi naših grijeha pali u ruke Boga živoga, koji danas poput groma obara ne samo pojedine gradove i sela, nego i čitave narode". Zato, ako se želimo spasiti od potpune propasti, moramo se „poniziti pred Bogom i iskrenom pokorom okajavati grijeha".

Nakon toga slijede dijelovi propovijedi, koji imaju neposredni politički značaj, pa se mnogo češće citiraju. Stepinac koristi priliku, „da javno odgovorim nebrojenim tajnim savjetnicima s lijeva i s desna, s brda i s dola", koji svaljuju na Crkvu krivnju za zla djela koja se zbivaju. Riječ je o tri vrste prigovora.

„Da nismo pravodobno i da nismo kako bi trebalo ustali protiv zločina, koji su se zbivali po pojedinim krajevima naše domovine." Stepinac: mi nismo „bilo čija politička trublja". Uvijek naglašavamo principe vječnoga zakona Božjega, ali ne možemo nikoga prisiliti da ih vrši. „Zato

ne možemo odgovarati ni za koju tu usijanu glavu u svećeničkim redovima." Nije Crkva ta, koja je huškala na rati, niti „stvarala u dušama nezadovoljstvo i podivljalo, koja je urodila tako žalosnim posljedicama". Ova opaska upućena je na „stanovite krugove, organizacije i pripadnike drugih narodnih skupina", što se svakako odnosi na Srbe, a također možda i na Židove.

Druga vrst optužbi su za filokomunizam. Katolička Crkva odlučno odbacuje komunistički sustav, iako smatra da socijalne reforme i pravednija razdioba dobara jesu potrebne. Crkva ne može priznati sustav, koji bi htio seljaku oduzeti njegovu zemlju, privatniku poštenom trudom stečenu imovinu, koji negira obitelj i koji bi htio negirati osobnoga Boga i svesti ispovijedanje vjere u četiri zida. „A možda bi ti isti, koji nam stavljaju taj prigovor, bolje učinili, da pokucaju na vrata vlastite savjesti i da se upitaju, nisu li mnogi, koji se skrivaju po šumama, otišli onamo ne iz kakvog uvjerenja o istinitosti komunizma, nego često puta iz očaja radi nečovječnih metoda nerazboritih pojedinaca, koji su mislili da mogu raditi što ih volja, i da za njih ne postoji zakon ni ljudski ni Božji."

Optužuju nas također da smo pristale rasizma; Crkva je međutim svoj stav o tome odavno izrekla: „Katolička Crkva ne pozna rasa koje gospoduju, i rasa koje robuju. Katolička Crkva pozna samo rase i narode kao tvorevine Božje, a ako koga više cijeni, to je onaj, koji ima plemenitije srce, a ne jaču pesnicu. Za nju je kralj kao čovjek u kraljevskoj palači upravo tako čovjek kao i zadnji siromah i ciganin pod šatorom (...) Sistem strijeljanja stotine talaca

radi zločina, kojem se ne može otkriti krivca, poganski je sistem, koji nikad nije urodio dobrim plodom." (objavljeno u Stepinac mu je ime, str. 45–50 ova propovijed nije bila tiskana, jer su ustaške vlasti to zabranile.)

No, svejedno je do samog kraha NDH koncelebrirao svečanu misu i pjevao Te Deum na Pavelićev rođendan. Istovremeno bivao je opsjednut grešnošću čovječanstva i propovijedao je protiv psovke, nečedna odijevanja i raskalašenosti, što izaziva opravdanu Božju srdžbu i kaznu. Čak je organizirao i tjedan protiv psovke.

UHIĆENJE I SUDENJE

Dana 18. rujna 1946. u pola šest ujutro policajci su ušli u zgradu biskupije i priveli Stepinca jer je protiv njega podignuta optužnica. Između ostalog optužen je, da je pozdravio ustaške vođe dok se jugoslavenska vojska još borila s njemačkim i talijanskim snagama i pozvao svećenstvo da s njima surađuje; da je pretvorio tradicionalne crkvene svečanosti i procesije u političke manifestacije za Pavelića i služio misu svakog 10. travnja, na godišnjicu osnivanja NDH, a održao je i misu prilikom otvaranja ustaškog Sabora; da je izabrao za svoje zamjenike Vučetića i Cecelju, poznate ustaške simpatizere; da je prihvatio i sakrio arhiv ministarstva vanjskih poslova NDH; da je podržavao ustaški otpor nakon oslobođenja zemlje itd.

No, nekoliko mjeseci prije Vatikanu je upućeno upozorenje, da će Stepinac biti uhapšen, sa zahtjevom da ga smjene, jer ...Jugoslavija ne može tolerirati građane koji su služili interesima drugih... Vatikan je o tome obavijestio Stepinca rekavši mu neka sam odluči o tome što će učiniti, ali ga Vatikan neće prisiljavati da napusti Jugoslaviju. Stepinac je ostao, sudski proces je pokrenut, a presuda je donesena 11. listopada iste godine. Proglašen je krivim po svim točkama optužnice i osuđen na 16 godina strogog zatvora. Unatoč inzistiranjima poznatih osoba

srpske nacionalnosti za svjedočenje na suđenju, koja bi bila Stepincu u korist, tužitelji nisu dopustili, da takvi podatci izađu u javnost.

ZATVOR I KUĆNI PRITVOR

Dana 19. listopada 1946. prebačen je sjeverno od Zagreba u Lepoglavu, nekadašnji pavlinski samostan koji je pretvoren u zatvor. Tu je proveo pet godina. Smješten je u posebno krilo za naročite zatvorenike, koji su bili potpuno odijeljeni od ostalih. Susjedna ćelija pretvorena je u kapelicu, gdje je svaki dan služio misu.

Stepinčev dnevni raspored bio je jednostavan: ustajao je u 5 sati i spremao se za misu, koju je služio u 6 sati. U 9 sati imao je šetnju po dvorištu. U podne su mu donosili ručak izvana, a potom je slijedio kratak odmor i nova šetnja u 15 sati. Bili su mu dopušteni povremeni posjeti. Godine 1947., majka Barbara vidjela ga je dvaput prije nego li je umrla, a Stepinčeva sestra Štefanija dolazila je redovno dvaput mjesečno donoseći mu knjige, rublje i druge potrepštine.

Iz zatvora je uvjetno pušten 5. prosinca 1951. i prebačen u Krašić, gdje se nastanio kod župnika Vranekovića. Bio je to jasan pomirbeni potez vlade prema Crkvi, ali i prema Zapadnom svijetu. Dani su mu tekli u čitanju, pisanju, prevodenju, molitvi i služenju misa. Ljeti se kupao u rijeci, a uživao je i u šetnjama. Isprva ga policija nije pratila, ali nešto kasnije bio je pod stalnom prisмотрom.

Zdravlje mu nije bilo dobro i liječnik mu je preporučio da ne provodi cijele sate klečeći u nezagrijanoj crkvi. Zatvarao se zatim u ispovijedanicu, gdje je župnik Vranković instalirao malu električnu grijalicu i svjetlo za čitanje.

KARDINAL I BLAŽENIK

Dana 29. studenog 1952., na Dan Republike, Vatikan je objavio popis novih kardinala na kojemu je bilo i Stepinčevo ime. Vlast mu nudi, da napusti Hrvatsku, no Stepinac to odbija. Godine 1953. dr Ludwig Heilmeyer, poznati hematolog iz Freiburga, dijagnosticirao je policitemiju, rijetku bolest krvi, koja nastaje zbog stvaranja prevelikog broja crvenih krvnih zrnaca, a razvila se tromboza u lijevoj nozi. Bolest se nije mogla obuzdati i 10. veljače 1960. kardinal Alojzije Stepinac je preminuo. U 14 sati i 15 minuta uspio je šapnuti fiat voluntas tua (budi volja tvoja), bolno je uzdahnuo tri-četiri puta i umro.

Postoji tvrdnja, da je nakon osamostaljenja Hrvatske obdukcijom Stepinčevih kostiju utvrđeno je, da sadrže neke štetne radiokativne spojeve, iz čega se zaključuje, da su ga komunističke vlasti godinama trovale, dok je bio u pritvoru.

Na dbiskup koadjutor Franjo Šeper naredio je, da zvone sva zagrebačka crkvena zvana i da se na zvoncima istaknu crne zastave. Od državnog je službenika zatražio, da se tijelo doveze u Zagreb i sahrani u kripti prvostolne crkve. Vlasti su to u prvi mah odbile, ali su se 12. veljače ipak predomislile. Stepinac je sahranjen u prvostolnoj crkvi u Zagrebu ispod glavnog oltara pokraj lijesa biskupa Maksimilijana Vrhovca, a u kripti se nalaze i tijela Petra i Ivana Antuna Zrinskog, Frana Krste Frakopana te Eugena Kvaternika. Pogrebni je obred završen pjevanjem pjesme Ecce quomodo moritur iustus (Evo kako umire pravednik).

Papa Ivan Pavao II. proglasio je Stepinca blaženim u Mariji Bistrici, 3. listopada 1998., pred velikim mnoštvom vjernika. Njegov je spomendan Stepinčevo, 10. veljače.

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

Saše Radovića:

TKO JE JAMIO, JAMIO!

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

<i>Herman Bang: TINA</i> , Zabavna biblioteka br. 90, str. 170, 1918. godina	35,00 kuna
<i>Jack London: ZLATO</i> , str. 350, 1930. godina	40,00 kuna
<i>Pearl Buck: PEONIJA, CVIJET ISTOKA</i> , str. 337, 1970. godina	45,00 kuna
<i>Honore de Balzac: SJAJ I BIJEDA</i> <i>KURTIZANA</i> , str. 501, 1965. godina	50,00 kuna
<i>James Clavell: SHOGUN 1-3</i> , str. 1317, 1982. godina	95,00 kuna

PROMEMORIJA O BOSNI

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Gospodo!

Uoči Nove 2009 godine, smatram i uputnim korisnim podsjetiti se na bitne elemente koji samoodređenje nacije i njezino oslobođenje i od strane sile i od unutrašnjih razdornih snaga stavljaju u kontekst Božje volje, ljudskih prava i dostojanstva ljudske osobe - pozivajući sve nas na pozorno čitanje američke "Deklaracije o nezavisnosti" od mjeseca siječnja 1776!

Amerika je bila prva dekolonizirana nacija koja je, u ime Boga oca svih ljudi i nacija, zadužila one koji se brinu o budućnosti svojih naroda, uzmu u obzir činjenicu da su ljudi - jedinstvena bića u sideralnom prostoru koja sobom predstavljaju - živu i jedinu stvarnu sliku Stvoritelja.

U to ime, USA su prethodile dugom procesu dekoloniziranja i oslobađanja nacija od stranog ropstva, od poživotinjenja ljudskih bića, od demona koji silom i nasiljem stvaraju ljudsku nesreću, pa bili oni izdajnici svog Doma i svog Roda ili tuđinske sluge - rasčovječeni razljuditelji ili notorni luđaci na položajima izvrš-

ne vlasti nad zdravim podanicima.

Nastupajuća 2009 godina donosi Bosni posvemašnje izbavljenje iz mnogostrukih pokušaja našeg rasčovječenja, odnarođenja i zaludivanja.

U ovoj nastupajućoj 2009 godini svaki od nas treba znati dvije osnovne stvari, kako bi znao unaprijed kako će ga povijest budućih naraštaja zapamtiti: šta znači izdajnik a šta pak veleizdajnik.

Uzmimo u prvom redu upliv koji je na Francusku revoluciju izvršila Američka epopeja nezavisnosti - kako je iz američke "Deklaracije nezavisnosti Sjedinjenih država" (iz 1776) proizišla, dvadesetak godina kasnije, i "Deklaracija o ljudskim i građanskim pravima i dužnostima" na samom početku prvog "USTAVA REPUBLIKE FRANCUSKE" iz 1797.

Uzmimo u obzir da je Amerika smatrala da je nemoguće poštivanje dostojanstva čovjeka bez slobode narodne zajednice kojoj pripada, a da nema slobode naroda bez nezavisnosti njegove države.

U to ime američki predsjednik Woodrow Wilson je, u povodu završetka Prvog svjetskog rata, svijestan da je u Dvorcu Versailles godine 1783 potpisan "Versailleski sporazum između Engleske i Sjedinjenih država", po kojemu su SAD postale prva priznata oslobođena država od kolonijalne vlasti neke strane sile u Novom Svijetu.

U to ime, i da bi se izbjegla nova sukobljavanja u Europi i u svijetu, predsjednik Wilson je došao u Versailles, gdje je, po završet-

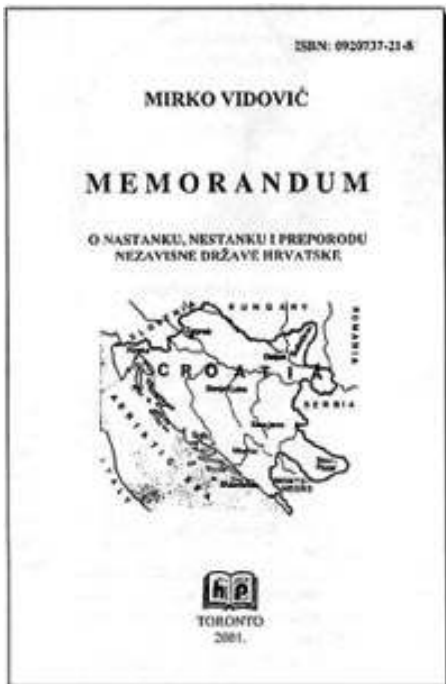
ku ratnih operacija Prvog svjetskog rata, trebalo (počam od 18.01.1919 do 10.08.1919) dogovoriti uvjete u kojima bi među europskim nacijama nastali posve novi odnosi - odnosi nezavisnih nacija i njihovih prijateljskih odnosa.

Predsjednik Wilson je došao s prijedlogom sažetim u 14. točaka, po kojima je Amerika, po uzoru na svoje vlastito izbavljenje od strane hegemonije, tražila pravo na samoodređenje za sve nacije u Europi. Tome su se usprotivile vodeće hegemonističke pobjedničke sile u Europi i predsjednik Wilson je demonstrativno napustio Pariz i vratio se u Washington veoma zabrinut za budućnost Europe. Iz grabežne manije hegemonističkih država pobjednica proizišli su razlozi za još strašniji i još nečovječiji - II. svjetski rat.

No, nakon nesreće koja je proizišla iz II. svjetskog rata, Amerika je uglavnom sama snosila sav teret tzv. 'Hladnog rata' i nastojala da se sa svojim ratnim partnerom - SSSR-om dogovori o stvaranju zakonskih uvjeta u kojima će se europske nacije moći izjasniti o svojoj budućnosti i postati, ako je takva volja njihovih nacija - nezavisne države.

U to ime i po toj pravnoj logici Bosna je dne 01.03.1992 ostvarila to svoje pravo i u povodu Referenduma od najveće povijesne važnosti postala - Nezavisna država, i u to ime punopravna članica OUN.

No, razni unutrašnji pokreti pete i šeste kolone, nezrelost da vladamo sobom po zdravu razumu i osobito - izdaja i veleizdaja su nas zadržale u čekaonici neke vrste povijesnog liječilišta u kojemu nam strani diktatori diktiraju pravila ponašanja, mimo volje naše nacije pa i mimo međunarodnih pravnih normi važećih za države članice OUN, kao da smo mi, kao nacija, ili nezreli ili suludi.

Oni koji u Bosni sve čine da podijele našu Domovinu i da te dijelove podrede ikojoj stranoj sili, su izrodi i izdajnici. A oni koji su bili žrtve tih nasilja a ostali pristalice podjela su - veleizdajnici - prokleti da prokletiji ne mogu biti!

Sad, uoči pristupanja najvažnijem od svih poslova koji pred nama predstoje - izradbe BOSANSKOG USTAVA koji će našoj

Domovini dati okosnicu i po njoj omogućiti vladavinu zdrava razuma univerzalnosti građanstva po načelu slobodnog izbora u jednakosti svih članova naše nacionalne zajednice, izuzetno je važno znati: tko nastoji striktno poštivati zauvijek osnaženo samoodređenje bosanske nacije u povodu Referenduma od 01.03.1992, a tko i dalje ide za tim da s prezirom prijeđe preko ostvarenog i neponištivog samoodređenja i nastavi i dalje sve činiti da želju razbije, da narod podijeli, da nas sve skupa unesreći.

Jer - Bosna mora ostati nedjeljiva i neotuđiva. Treba znati da je bosansko pitanje bilo povodom za sveopći kaos u svijetu u dvadesetom stoljeću i da svijet u Bosni vidi paradigmu svoje vlastite budućnosti.

Treba biti maksimalno odgovoran i znati šta to znači: prouzročiti razornim djelovanjem opstanak Bosne kao zajednice rodoljuba i izroda koji ne mogu drugačije postojati osim - pod knutom

strane diktature! I tako stvoriti presedan koji će - lančanom reakcijom - iz istih ili sličnih razloga dovesti do raspada sve postojeće države na svijetu, jer sve druge države, članice OUN, su etnički i civilizacijski još složenije od Bosne!

Jao onome tko to još nije shvatio!

U to ime, želeći da se probudimo iz povijesnog bunila i dođemo k sebi u svojoj kući sve vas bratski pozdravlja

Mirko Vidović -

po volji međunarodne zajednice izabran

Konceptor za samoodređenje i pravno uređenje

samoodređenih država na prostorima bivših jugoslavenskih diktatura

Stari hrast

„SVI SU ŠTOKAVCI SRBI“ - TOBOŽE

Borna

Cijenjena gospodo,

Ovu poruku uputio sam na nekoliko relevantnih adresa kako bih upozorio na veliku opasnost po hrvatski narod, a koja na prvi pogled ne djeluje toliko zabrinjavajuće, no njezin konačan cilj je krajnje zabrinjavajući. To sam razotkrio na raznim stranicama surfajući internetom, forumima, te po promidžbenim stranicama i uspoređujući to sa statističkim podacima. Zamijetio sam kako gotovo svaki od foruma na internetu ima nekoliko zaduženih za iznošenje te promičbe. Činjenica da ovakva nova velikosrpska i protuhrvatska politika ima određenih početnih uspjeha pri dezintegraciji hrvatskoga narodnog korpusa. Srbijanska država uz pomoć svih državnih institucija te propagandnom djelatnošću radi na stvaranju novih naroda "Bunjevaca" i "Šokaca" kojima je cjelina u Hrvatskoj te među BiH Hrvatima. Ove dvije skupine obuhvaćaju apsolutnu većinu Hrvata štokavaca. Pitam se shvaćate li kamo to vodi i koji je krajnji cilj ove politike, ako im je geslo "SVI SU ŠTOKAVCI SRBI". Nažalost dezintegracija među Hrvatima u Vojvodini već je započela uz pomoć srbijanskog državnog aparata.

NOVA VELIKOSRPSKA-NACISTIČKA POLITIKA

Nakon potpisivanja sveopćega mirovnog sporazuma između Hrvata, Srba i Bošnjaka u Daytonu i Parizu sve tri strane (ubrajajući crkvene organizacije, političke organizacije, i svekolike institucije u sva tri naroda....) obvezale su se provoditi mirovni sporazum i prekinuti neprijateljstva te se odreći svih posezanja na tuđe tlo a sve kako bi se spriječilo nasilje koje unazađuje razvoj kod sva tri naroda. Utvrde-

ne su i međusobno priznate granice (Hrvatska, Srbija te Bosna i Hercegovina) prema kojima bi se sve tri strane trebale odnositi s punim poštovanjem.

Odnose li se Bošnjaci sukladno potpisanom sporazumu, poštuju li potpisane obveze?

Bački Monoštor

U sklopu države BiH formirana su dva autonomna entiteta („Federacija Bošnjaka i Hrvata“ i „Republika Srpska“) koji bi trebali predstavljati dva svijeta BiH (istočni i zapadni) s time da je „RS“ zamišljen kao entitet (autonomija) Srba u BiH, a entitet „F B i H“ kao zajednica 2 ravnopravna naroda s potpunom autonomijom 10 županija (kantona) od kojih su 4 većinske hrvatske županije. Glede toga kako su Bošnjaci u Federaciji većinski narod, izglasovali su ograničavanje samouprave županija na raznim razinama što ugrožava hrvatska nacionalna prava.

Jesu li se Srbi odrekli nacističke politike i pretenzija na hrvatsko tlo kao što su se obvezali?

Najopasnija politika po hrvatski narod u ovoj regiji je ona velikosrpska, iako službena politika Srbije javno kazuje kako su se Srbi odrekli posezanja na tuđim tlo, to je ipak samo privid koji se mora uočiti i na vrijeme raskrinkati. Naime porazom velikosrpske politike 1995. godine slomljena je kraljež-

nica te nacističke politike a tkzv. „Garašani-nov plan“ pada u nepovrat (izbijanje kroz zapadnu Slavoniju na Dravu kod Virovitice, izbijanje na Kupu između Petrinje i Karlovca, izbijanje na more preko Knina kod Zadra te odsijecanje istočnih ostataka Hrvatske i ovladavanje čitavom Slavonijom, Dalmacijom, Bosnom i Hercegovinom). Danas ti zamišljeni proboji na navedenim crtama (Virovitica, Karlovac, Karlobag) više nemaju nikakvog smisla. Potencijalni petokolonaški redovi koji su trebali biti razlog, logistika i oštrica takovog proboja više ne postoje, to jest više nema uvjeta za provođenje te velikosrpske politike u Hrvatskoj (svega 4% raštrkanih Srba među apsolutnom većinom od 90% Hrvata). Zatim više ne postoji baš nikakva mogućnost teritorijalnog povezivanja srpske manjine u Hrvatskoj niti ta manjina ima dominantan udjel u bilo kojoj regiji u Hrvatskoj, a perspektiva im je u budućnosti još lošija, jer i ono malo povratnika uglavnom je starije životne dobi, dok je većina pripadnika te manjine prodala svoju imovinu Hrvatima prognanim iz Bosne i Hercegovine, a protjerani Hrvati iz tih krajeva vratili su se svojim domovima.

Uvidjevši sve navedene činjenice velikosrpski stratezi naučili su lekciju iz 1995. godine te su svjesni kako su gotovo goloruki Hrvati od slabo organiziranog naroda uspjeli stvoriti visoko organiziranu zajednicu sa svim državnim institucijama te obraniti i povratiti okupiranu zemlju a takvu zajednicu nije moguće podčiniti s čime se moraju pomiriti.

U Bosni i Hercegovini velikosrpska politika također je u nezavidnom položaju, iako nije uništena ona je ograničena na 49% BiH to jest na „Republiku Srpsku“ koja je pak zbog „Distrikta Brčko“, ali i hrvatske Bosanske Posavine hendikepirana

na te nema kontinuitet. Kako je Banjalučka regija (povijesno hrvatsko tlo) izolirana i okružena enklava koja ovisi prvenstveno o Hrvatskoj i Federaciji BiH.

U Crnoj Gori uz nacionalno buđenje Crnogoraca velikosrpska politika izgubila je dominantnu ulogu tako da nema više od 1/3 potpore, točnije ima maksimalno do 32 % udjela u potpori među stanovništvom, što je dovelo do neovisnosti države Crne Gore i ponovne uspostave te uspona Crnogorske autokefalne crkve koja postupno potiskuje srpsku crkvu s crnogorskog tla.

Na Kosovu velikosrpska politika također je poražena, a ostaci te politike na rubnom sjeveru Kosova privremene su naravi i nemaju dalekosežnu budućnost. U Makedoniji velikosrpska politika nema više gotovo nikakve potpore među stanovništvom (svega 2% Srba), osobito nakon Drugog svjetskog rata.

U samoj Srbiji stanje velikosrpske politike također nije blistavo, iako radikali pojedinačno imaju najveću potporu, većina građana Srbije ipak ne podupire takvu politiku. U samoj Srbiji sve su glasnjiji zahtjevi za većom autonomijom Vojvodine ili federacijom dvije ravnopravne republike Vojvodine i Srbije, zahtjevi za autonomijom Bošnjaka u Sandžaku, zahtjevi za autonomijom vlaške autohtone zajednice, priznavanje većih prava bugarske i albanske manjine. Valja napomenuti kako u Vojvodini raste broj pristalica neovisnosti osobito među manjinskim zajednicama, ali i među drugim autohtonim Vojvođanima.

NOVA VELIKOSRPSKA NACISTIČKA POLITIKA

Glede navedenog činjeničnog stanja velikosrpski mitomani umjesto da se otriježne i odreknu takove nerealne nacističke politike štetne također za Srbiju i Srbe, te da se posvete vlastitom tlu i brinu samo o svojoj državi, oni traže nove načine provođenja svojih nacističkih snova. Tako

su pronašli svoje novo uporište u jezikoslovlju, to jest u velikosrpskoj lingvistici koja slijedi prvotne Vukove zamisli, a kojih se i sam Vuk kasnije odrekao, a pod geslom „SVI SU ŠTOKAVCI SRBI“. Takova politika svojata sve štokavske dijalekte, i one kojima Srbi nikada nisu govorili: slavonski kojim govore samo Hrvati, zapadni kojim većinom govore Hrvati, te znatno Muslimani u Zapadnoj Bosni, istočnobosanski kojim većinom govore Bošnjaci i znatno Hrvati, zetski kojim većinom govore Crnogorci te znatno Muslimani u Sandžaku, miješani istočnohercegovački, nastao miješanjem hrvatsko-bosanskih te srpsko-crnogorskih dijalekata. Kosovsko-resavskim govore većinom Srbi, kao i vojvođansko-šumadijskim.

Bački Monoštor

OPASNE ZAMISLI KOJE PODUPIRE DRŽAVA SRBIJA

Zamisao velikosrpske politike je sljedeća: Od dva većinski hrvatska štokavska dijalekta načiniti dvije posebne etničke skupine, koje bi se izdvojile iz sastava hrvatskoga naroda.

1. Od slavonskog dijalekta kojim govore samo Hrvati (šokci u Slavoniji i Baranji, te nekoliko enklava preko Save: Orašje i okolica Dervente, preko Dunava: Bački Breg, Bački Monoštar i Sonta, te nekoliko sela oko Pečuha u Mađarskoj). Velikosrpska zamisao je načiniti poseban narod Šokce koje bi kasnije svrstali pod Srbe („svi štokavci su Srbi“). Proces su započeli u Vojvodini, to jest u hrvatskim naseljima uz Dunav (Sonta, Monoštar, Bački

Breg, ali i u ostalim mjestima). Dosad su uspjeli pridobiti mali broj Hrvata (svega oko 500 do maksimalno 2.000), no i dalje rade na tom velikosrpskom projektu pokušavajući ga proširiti u Slavoniju pod parolom: „Šokci su poseban narod“.

2. Od zapadnog dijalekta kojim govore većinom Hrvati (Bunjevci) u središnjoj i zapadnoj Hercegovini, dalmatinskoj Zagori, po cijeloj Lici i Kordunu, u Lašvi i Jajcu, oko Banja Luke, Ljubije, Kotor Varoša, te na sjeveru Vojvodine (Subotica), a dijelom Muslimani u zapadnim dijelovima Bosne. Proces umjetnog stvaranja nove etničke skupine započeli su također u Vojvodini to jest u okolici Subotice gdje su batinanjem Hrvata i poticanjem od strane države Srbije i velikosrpskih nacionalista uspjeli pridobiti od 10.000 do 19.000 bunjevačkih Hrvata, te rade na registriranju posebnog naroda i jezika Bunjevaca koji su kao jugoslavenski narod. Sada taj proces žele prenijeti na sve druge bunjevačke Hrvate pretendirajući na hrvatsku književnost napisanu na ikavskom dijalektu.

Nerijetko na internetu, tisku te po Srbiji i Vojvodini plasiraju se takve parole u svijet, propagirajući Šokce i Bunjevce kao narode, jer da to nisu Hrvati. Takva politika i novčano financiranje od strane Srbije te potpora policije i tajnih službi pri provođenju ovakove propagande i politike po raznim forumima i mjestima imaju opasan šovinistički cilj podčinjavanja Hrvata. Pitam se poduzimaju li Hrvatska i Hrvati protuodgovor protiv ovakva mučke, pritajene i fašistoidne politike. Mogli bi raditi na stvaranju vlašskog naroda u Hrvatskoj, te Bosni i Hercegovini, registraciji njihovog jezika i kulture pod hrvatskim patronatom!

ZVIJEZDE DJEVICE MARIJE NA ZASTAVI EUROPSKE UNIJE

corona stellarum duodecim

Sven Rustempašić, Sarajevo

Na dan katoličkog praznika Bezgriješnog začeca Djevice Marije, 8. decembra, 1955. godine, Ministri-delegati su zvanično prihvatili evropsku zastavu od dvanaest zvijezda u krugu, na plavoj pozadini. Zastavu je osmislio umjetnik Arsen Heitz, sada osamdesetogodišnjak nastanjen u Strazburu.

Nedavno je Arsen Heitz otkrio francuskom magazinu izvor svoje inspiracije. Prema riječima umjetnika, mislio je da je dvanaest zvijezda u krugu na plavoj pozadini, upravo način na koji je predstavljena tradicionalna ikonografija Bezgriješnog začeca Djevice Marije. I sam obožavatelj Djevice, Heitz nikada ne propušta dnevne molitve. Rekao je da se inspirirao riječima Apokalipse:

„I pojavilo se veliko čudo na Nebesima; žena ogrnuta suncem i mjesecom pod njenim stopalima,

a iznad nje kruna od dvanaest zvijezda“ (Revelacija 12:1).

Kao pobožan katolik, umjetnik je u Revelaciji 12:1 vidio Madonu. Zastava Evropske Unije, dakle, inspirirana je oreolom od 12 zvijezda koji se pojavljuje na katoličkim slikama Djevice Marije, Madone. Duboko vjerski simbol, postao je zvanična zastava Evropske Unije.

Prijašnji Generalni sekretar Vijeća Evrope, Leon Marchal, potvrdio je da su zvijezde sa zastave, doista zvijezde žene iz Apokalipse. Sa entuzijazmom je objasnio da je to doista corona stellarum duodecim (kruna od 12 zvijezda) žene iz Apokalipse. Katolička crkva je uvijek tvrdila, rekao je Marchal, da ta kruna predstavlja Djevicu Mariju, majku božju.

Dakle, evropska zastava odnosno zastava Evropske Unije, je katoličanstvom inspirirana zastava. EU naglašava da će bez obzira na broj članica unije, na zastavi biti uvijek 12 zvijezda, što dokazuje da one ne predstavljaju članice EU, nego da su to zvijezde Djevice Marije. Brošura „Zajedničko izgrađivanje Evrope“, koju dobiju posjetoci sjedišta EU u Briselu, kaže: „Evropska

zastava je zajednička zastava, plava sa 12 zlatnih zvijezda; simbolizira cjelovitost. Broj zvijezda će uvijek biti isti, bez obzira na broj članica EU.“

Marjanizam (obožavanje Djevice Marije) je na svakoj registarskoj tablici vozila u EU i na svakoj novčanici u Evropi. Vatikan je izdao Euro kovanice sa slikom pape i 12 zvijezda.

Katolicima je Marija toliko je važna, da je 2. septembra, 1958. godine, Nadbiskup Milana Montini (kasnije papa Pius XII), podigao na planini Serenissima dvadeset metara visoku statu Marije, i nazvao je „Naša voljena Dama, Vladarica Evrope“. Papa Pius XII je zvao Mariju „Majkom svih Nacija“ i pozvao je 3. marta, 1953. godine na ponovno ujedinjenje nacija. Biskup Dr. Graber, rekao je 9. septembra, 1978. godine: „Tražio sam Marijansku Evropsku Internacionalu ... molimo i tražimo u tišini, da zapadni svijet jednog dana bude ono što je bio, IMPERIUM MARIANUM (Marijino Carstvo)“.

DEVET TEZA dr. sc. ANTE ČIČIN-ŠAINA, PRVOG GUVERNERA HRVATSKE NARODBNE BANKE

Priredio **Hrvoje Petrić**, Zagreb

Nedavno je umro dr. sc. Ante Čičin-Šain, prvi guverner Hrvatske narodne banke. Prigoda je to podsjetiti se na neke njegove osnovne poglede i stajališta, jer mnogo toga u našoj današnjoj suvremenosti proizlazi i iz njih.

1. S obzirom na sve okolnosti i probleme s kojima se, nakon stjecanja državno-pravne samostalnosti, Hrvatska morala suočiti, hrvatska je privreda već ostvarila, a i dalje ostvaruje, u biti, iznenađujuće dobre rezultate. Ergo, neutemeljene su, ne samo, sve katastrofične ocjene, već i sva populistička nadmetanja/licitiranja u vezi s potrebnom stopom rasta.

2. Besmisleno je i kontraproduktivno i nadalje plakati nad deindustrijalizacijom i navodnom

“rasprodajom Hrvatske”.

3. Populizam u svim njegovim varijantama glavni je uzročnik očigledne konfuzije i brojnih problema, s kojima se sve teže suočavamo. Populizam degradira građanina birača na puki objekt političke manipulacije.

*Ante Čičin Šain i
Petar Filipić*

4. Demografski deficit je najvažniji, najteži i najdalekosežniji strukturni problem Hrvatske.

5. Nezaposlenost je samo prividno važan i težak problem u Hrvatskoj. Znatno teži, složeniji i urgentniji jesu proble-

mi sve izrazitije oskudice radno sposobne i adekvatno kvalificirane radne snage.

6. Prijelaz sa socijalističko-samoupravnog društvenog sistema na privatno-vlasnički (kapitalistički sistem) biva neizbježno

praćen novim oblicima socijalne diferencijacije. Novonastale razlike u imovinskom i socijalnom statusu hrvatskih građana ne razlikuju se bitno od analognih promjena u drugim tranzicijskim zemljama.

7. Hrvatskoj ne predstoji dužnička kriza - naravno, ako ne podle-gne nekom od sve učestalijih, populističkih postulata.

8. Hrvatskoj treba jedan novi široki društveni sporazum čiji bi osnovni cilj trebao biti osposobljavanje što većeg broja građana za život u konkurentsko-takmičarskom okruženju u kojem sam građanin postaje (glavni) kovač vlastite sreće.

9. Valja prestati tratiti vrijeme na rasprave o bespredmetnim dilemama. Treba se primiti stvarnih problema, njih ima na pretek.

Dakle, tu smo, gdje smo!

MILJENKO HAJDAROVIĆ - ŽIDOLJUB, KOMUNIST, LAŽNI POVJESNIČAR I IZROD!

Filip Barišić, www.hrvatskapovijest.com, filip.barisic@hotmail.com

Budući da dotični javnosti baš i nije toliko poznat, prije potpunog osvrta na njega i njegovu stranicu, navest ću prvo njegove osnovne pojedinosti.

Miljenko Hajdarović rođen je 12. svibnja 1980. godine u Čakovcu, 8 dana nakon smrti njegovog životnog idola. Godine 2005. diplomira povijest i sociologiju. 2006. otvara „Hrvatski povijesni

Miljenko Hajdarović (zalazak sunca nad Jeruzalemom, Izrael), Maštovito nazvano "Miljenko Hajdarović - moj Izrael"

portal" koji se danas nalazi na adresi www.povijest.net (trenutno na www.hrvatskapovijest.info), o kojem ću upravo pisati. Osim toga predaje i u osnovnoj školi.

Adresa: Glavna 30, Sivica, 40317 Podturen, Mobitel: 098/632-507, Telefon/fax: 040/853-600, Email: urednik@povijest.net

KOMUNIST

Na svojoj nakaradnoj stranici Miljenko Hajdarović već tri godi-

ne provodi komunističku propagandu. U svojim člancima veliča komunističkog zločinca i diktatora Tita te totalitarni komunistički režim u Hrvatskoj 1941.-1990. Na stranici nema ni riječi o Bleiburgu, progonima, zatvaranjima i pogubljenjima Hrvata u njegovoj, voljenoj mu, Jugoslaviji, dok s druge strane na veliko širi komunistički mit o Jasenovcu, piše s unaprijed postavljenim stavom o Poglavlniku...

ŽIDOVSKI PLAĆENIK

Sasvim se jasno vidi i Hajdarovićeve opsesija Židovima. U školi

u kojoj je zaposlen radi muzeje holokausta, radi predavanja i svojim učenicima ispire mozak kojekakvim cionističkim mitovima, putuje u Izrael. Čak je dobio i stipendiju u Međunarodnoj školi o holokaustu.

LAŽNI POVJESNIČAR - ISTORIČAR

Koliko ja znam, cilj svakog povjesničara je utvrditi povijesnu istinu uzimajući u obzir sve strane. Očigledno je da on nije povjesničar nego istoričar koji zlouporabi svoj položaj kako bi vršio komunističko-židovsku propagandu i nabijao Hrvatima kompleks krivice za zločine kojih zapravo nije niti bilo. Usto radi i na tome da se njegovi nakaradni radovi nađu i u školskim udžbenicima! Također Hajdarović si je na svojoj stranici i forum dovuкао i lijepo društvo, iste klase kao i on.

Dinko Odak, jedan je od Hajda-

rovićevih najbližih suradnika ima dobro popunjen kriminalani dosje, ima srednju stručnu spremu, bavi se švercom, osuđivan je zbog prijevare i ucjene.

Branimir Bunjac, bio je sekretar komiteta SKJ studenata na fakultetu, sastavljao popis žrtava Jasenovca, slao ga srbožidovskoj organizaciji u Americi "JASENOVAC RESEARCH INSTITUTE". Nemojte se čuditi ako se nađe netko iz Vaše rodbine na popisu.

Ovdje sam naveo samo neke od zala sa Hajdarovićeve stranice. Kada bih išao temeljitije o ovome pisati, imam osjećaj da bih napisao cijelu knjigu. No za tim nema potrebe, jer ovo je čisto dovoljno kao upozorenje prije čitanja bilo kojeg članka sa stranica podivjale boljševičke bande, www.povijest.net.

SRAMOTA JE U ZAGREBU IMATI TRG S TITOVIM IMENOM

Ivo Poljak, 095-90.51.100, <http://branitelj.blog.hr/>

Iscrpan (i samo za neke šokantan) članak možete pročitati na:

<http://www.javno.com/hr/zagreb/clanak.php?id=220225>

I ovo će režimski mediji sigurno ignorirati i prešutjeti, ali prepustimo volji naroda kojeg se ionako u ovoj državi nikada ni za što ne pita.

Ako narod želi promjenu onda tu promjenu treba obaviti, a ako narod ne želi promjenu onda neka narodu bude onako kako želi.

Pa valjda je to bit demokracije.

Gospodine Dragun i gospodine Relkoviću,

Gornji tekst nalazi se na stranici <http://www.ivicaursic.com/moga>, mogu tako reći virtualnog prijatelja i brata po Kristu Ivice Ursića.

Akcija je hvalevrijedna i ja ću joj se pridružiti, ali o čemu ovdje želim govoriti, odnosno pisati. "Hrvatski uljudbeni pokret" od g. Draguna ne nalazim na popisu koordinacije udruga u akciji www.potpisujemdeklaraciju.org, što samo po sebi ne mora ništa značiti, ali držim da u ove akcije treba ići maksimalno ujedinjeno.

Iskreno govoreći, ne poznajem dovoljno gospodu Draguna i Relkovića, iako sam dijelom upoznao aktivnosti g. Relkovića i osobno držim da je na pravom putu.

Moguće je da su moje blage kritike preuranjene, ispričavam se imenovanoj gospodi, jer vjerujem da je HRVATSKA SOCIJALNA, STABILNA I PRAVEDNA naš zajednički cilj.

OTVORENO PISMO - ČESTIT BOŽIĆ I SRETNNA NOVA 2009. GODINA

Pritvorenici hrvatske i srpske nacionalnosti pod jurisdikcijom suda BiH, zatvor Kula, Istočno Sarajevo

Ban Ki-Moon, Generalni tajnik UN-a

Havier Solana, Visoki povjerenik EU-a

Olli Rehn, Predsjednik Komisije za proširenje EU-a

Miroslav Lajčak, Visoki predstavnik EU-a

**HUMAN RIGHTS WATCH
TRANSPARENCY INTERNATIONAL**

VIJEĆE EUROPE

SUD ZA LJUDSKA PRAVA - Strassbourg

Mediji - SVI

Poštovani,

Još jedan Božić smo ostali sami, zaboravljeni i ostavljeni od svih.

U proteklom periodu su samo mediji iznosili naše probleme koji nas optužene, osumnjičene i osuđene u Kuli neprekidno proganjaju i muče, a oni se odnose na gruba kršenja temeljnih ljudskih prava u procesuiranju ratnih zločina pred Sudom BiH. U našoj tami kroz okna zatvorskih ćelija mi vidimo i radujemo se svjetlu Božića, molimo se za naše neprijatelje i želimo svim ljudima dobre volje Čestit Božić i Sretnu Novu 2009. godinu svim ljudima dobre volje u BiH i svijetu.

U KPZ Kula, gdje boravimo već dugo vremena, kroz rešetke gledamo kako polako prolijeću teške snježne pahulje. Mi čujemo kako svaka glasno udari u zemlju. Nas ne čuje nitko.

Naši problemi su nažalost ostali neriješeni i želimo još jednom skrenuti pažnju javnosti na nas u KPZ Kula, Istočno Sarajevo: retroaktivna primjena zakona, pravo na jednakost optužbe i obrane pred Sudom BiH, duljina trajanja pritvora, pravo na pravično i pravedno suđenje, diskriminacijski odnos prema osumnjičenicima, optuženim i osuđenim osobama, diskriminacija u primjeni Zakona, nepostojanje krovne sudske institucije tj. Vrhovnog suda BiH, nedavanje odgovarajuće zdravstvene zaštite, nepostojanje odgovarajuće sigurnosti u Sarajevu jer smo izloženi prijetnjama, onemogućavanje dobivanja zapisnika i dokumenata sa suđenja što zapravo smatramo najgrubljim kršenjem naših temeljnih ljudskih prava.

Ozbiljno su nam narušena temeljna ljudska, građanska i civilna prava jer se na jednom mjestu koriste zajedničke prostorije za postupak istrage, optuživanja, suđenja u pretresnom postupku i sve ostale procesne radnje, a sve ovo se događa u nekadašnjoj vojnoj kasarni i vojnom zatvoru gdje je pored Suda i tužiteljstva BiH smješteno i Visoko sudsko i tužiteljsko vijeće koje sve vidi, zna i promatra grubo kršenje temeljnih ljudskih prava. Ne postoji primjer u Međunarodnom pravu da su ove tri pravosudne institucije zajedno.

Odvjetnici po službenoj dužnosti su u sprezi sa Tužiteljstvom BiH, Sudom BiH i usput su angažirani u Visokom sudskom i tužiteljskom vijeću (VSTV) što je pravni nonsens. U ovoj sprezi se nadzire ogromna infrastruktura suko-

ba interesa, paraobavještajnih aktivnosti bošnjačke tajne službe AID čiji ljudi se nalaze u državnim sigurnosnim službama i nešto što smo otkrili nanovo, a to je čvrsta sprega politike, sudstva i islamske religije, što je tip vladanja i upravljanja državama svojstven za bliskoistočne i arapske zemlje i islamske republike. Naši procesi su političke prirode u kojima smo mi politički uznici bez prava na obranu. Cilj ovoga je kreiranje povijesti jer se želi dokazati kako su samo Hrvati i Srbi bili „agresori“ dok su Bošnjaci samo „žrtve“ što je smiješna tvrdnja ako znamo kako je preko 100.000 nebošnjačkih civila stradalo od tzv. Armije BiH.

Za ove žrtve nitko još nije odgovarao. Niti jedan Bošnjak nije pred ovim Sudom. Optužnice protiv Sefera Halilovića, Atifa Dudakovića i Selme Cikotića za zločine nad Hrvatima Bosne i Hercegovine su „zaboravljene“ negdje u ladica ma Tužiteljstva BiH.

Mi danas imamo Tužiteljstvo BiH, Sud BiH i VSTV koji uopće nisu utemeljeni Ustavom, a ako nisu utemeljeni Ustavom automatski ne mogu biti ni zakoniti, nismo Vrhovni Sud BiH i na kraju imamo Ustavni Sud BiH za kojega je nezavisno povjerenstvo dalo ocjenu kako je ispolitiziran do kraja. Ostavljamo javnosti i ljudima od struke da ocjene o kakvoj se pravdi i pravu na pošteno suđenje radi. Možemo li se mi pred ovim i ovakvim sudom uopće nadati i dočekati konačne sudske presude te poštivanje ljudskih prava.

Gospodin Kornelius Kasper, sav-

jetnik za međunarodna prava je 2007. godine izjavio kako su: ... „svi procesi pred Sudom BiH vezani za ratne zločine neuspješni jer se na njih retroaktivno primjenjuje Krivični zakon BiH iz 2003. godine“. Vijeće Europe je nekoliko puta upozorilo današnju državu BiH na kršenje ljudskih prava i temeljnih sloboda posebno naglašavajući loš rad pravosudnih organa i Ministarstva unutarnjih poslova, itd. Sve ove navode su potvrdili brojne nevladine, vladine i međunarodne organizacije koje se bave ljudskim pravima kao i Sud za ljudska prava u Starssbourgu. Svi se oni slažu u ocjeni kako je ovo jedno drastično kršenje ljudskih prava i sloboda ali kako je ovo i temeljni politički problem te kako iza ovog problema stoje političke stranke koje sačinjavaju vlast u BiH. Niti jedan parlament nije imao priliku sudjelovati u donošenju pet zakona koji je nametnuo Visoki predstavnik 2003. godine niti su imali priliku raspravljati o promjeni istih. Politički establišment ne želi uskladiti Zakone s Europskom konvencijom o ljudskim pravima kroz demokratsku proceduru kako bi se usvojili pravovaljani zakoni. Mnogi

politički predstavnici ne žele promjenu Zakona što de facto znači da i ne planiraju uvoditi zemlju u Europsku Uniju što nas i ne čudi ako smo doznali kako se u naš zatvor želi privesti i Djed Božićnjak (Santa Clause).

Mi ćemo i dalje nastaviti našu de mo krats ku borbu za ostvarivanje naših temeljnih ljudskih prava i sigurni smo kako ćemo u tome dobiti podršku svih onih kojima je pravo i pravda najmoćnije oružje.

Želimo čestitati bh javnosti, međunarodnim dužnosnicima i svim vjernicima katoličke vjeroispovijesti čestit i blagoslovljen Božić uz želje da pravda

ispuni živote svima, a kršćanska ljubav zagrije srca u ovim hladnim zatvorskim ćelijama.

Dolje potpisani:

**SPISAN
PRITVORENIH LICA
NFI "KULA"
ISTOČNO BARAJEVO**

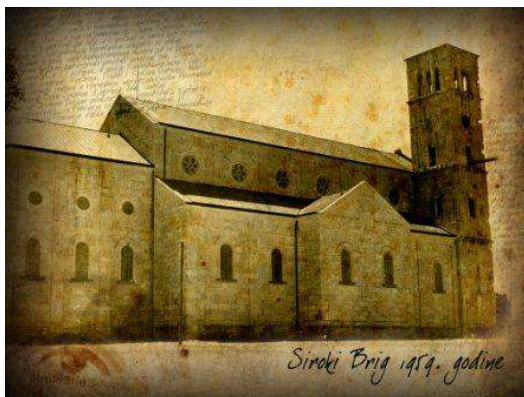
RODNI ODGOVARAJUĆA IMENA IZLOČIN PRED SUDOM BIH

1.	IME I PREZIME	ČITAN POTPIS
2.	ANTO NOVAK	Kunac Anto
3.	DRAGAN ŠUJIĆ	D.Š.
4.	MIROJA ANĐRIJK	Andrija
5.	DAMIR BRGRALO	D. Br. Bralo
6.	DUŠAN JANROVIĆ	D. Jan.
7.	RATKO BUNĐALO	R. Bunđalo
8.	FRANJKA BASTAH	F. Bastah
9.	BORISLAV AŠERABA	B. Aš.
10.	NEBO ZELJAJA	N. Zeljaja
11.	MILADAN BIAČIĆ	M. Bičić
12.	GOJRO NLIČIĆ	G. Nličić
13.	MILORAD NIČIĆ	M. Ničić
14.	BOŠKO LURIĆ	B. Lurić
15.	SLAVKO PERIĆ	S. Perić
16.	Željko ZARIĆ	Z. Zarić
17.	IZBAVO BOŽIĆ	I. Božić
18.	NOVAK ĐURIĆ	N. Đurić
19.	ZORAN ŽIVANOVIĆ	Z. Živanović
20.	DOMIR SAVIĆ	D. Savić
21.	MARIĆ ADAMOVIĆ	M. Adamić
22.	MOMIR PEŠARIĆ	M. Pešarić
23.	RAĐO VESELIĆ	R. Veselić

SVJEDOČANSTVA - OPĆE PISMO

Ante Kunek, Australija

Hvala na poslanim pismima i za nastojanje uredništva DRAGOVOLJCA, da se što više objavljuje ISTINA o jugokomunističkim zločinima nad hrvatskim narodom, koje je naredio zločinac takozvani Tito. Sve je to za pohvaliti, ali - kao što sam već pisao - tu nema zajedničke suradnje. Tomislav Dragun iz Hrvatskog uljudbe-

Tragom ubijenih hercegovačkih fratara

nog pokreta nastoji sakupljati potpise i to poslati i to kome, Luki Bebiću, koji zajedno s Vladimirom Šeksom i jugokomunjarom Stjepanom Mesićem slavi i veliča toga zločinca, čije je zločinačko ime postavljeno u sred Zagreba.

Jugokomunistički POKOLJ izveden nad hrvatskim narodom. Sve je to već objavljeno s činjenicama i svjedočenjima osoba

koje su prošle taj POKOLJ. To je objavljeno u knjizi pod naslovom „OD BLAJBURGA DO NAŠIH DANA“ u ZBORNIKU RADOVA O BLAJBURGU I KRIŽNOM PUTU. Knjiga je tiskana 1944. godine u Zagrebu, tiskara, MARABU, Planinska 14. To je tiskano na hrvatskom, engleskom i njemačkom jeziku.

Ubijeni hercegovački fratri

Za ići dalje s ISTINOM, da se postigne uspjeh, moguće je jedino u ZAJEDNIŠTVU, na široj osnovi, a sve ovo drugo su samo pojedinačna nastojanja.

Tu su i organizatori prosvjeda pred kazalištem, tu su udruge naših branitelja, tu je HVIDRA, tu je i HKV - Hrvatsko kulturno vijeće i mnogi drugi. Jedino svi zajedno, na široj osnovi, s izjavama i zajedničkim proglasom, može se okupiti na tisuća prosvjednika, pred kazalište, pred hram hrvatske kulture. Pred kazalište na prosvjed nije došao nitko od „političara“ i nije došao nitko u ime HAZU, možda iz straha od jugokomunističkih vampira prošlosti.

I ove godine, 10. veljače, na dan kad je preminuo naš Blaženik, Alojzije Stepinac, koji je mučen uz osobno naređenjem zločinca takozvanoga Tite, bit će Misa zadušnica u katedrali. I dok se u našim katoličkim crkvama moli i zavjetuje našem Blaženiku u istome tome gradu Zagrebu, naše političko vodstvo i mnogi građani

Zagreba koji idu i u crkvu, slaveći i Božić i Uskrs, klanjaju se tome zločincu s čijim je naređenjem pobijeno i šest stotina šezdeset i troje naših katoličkih svećenika, bogoslova i časnih sestara.

To nerazjašnjeno i neopravdano nesnalaženje, za kojega nema opravdanja to se može raspetljati jedino sa zajedničkim djelovanjem, sa ZAJEDNIŠTVOM. Što brže, to bolje jer djelovati pojedinačno, individualno, to je unaprijed izgubljena bitka.

Nadajmo se, radimo i vjerujemo s molitvom, da se u sljedećoj 2009. godini oslobodimo imena toga zločinca i da se oslobodimo jugokomunističkog utjecaja u životu hrvatskog naroda, za bolji i smireniji život u svojoj DRŽAVI HRVATSKOJ.

KAZNENA PRIJAVA ZA RATNI ZLOČIN (2)

Croatia Libertas, Mostar

KRONOLOGIJA (2)

Ratni zločin protiv zarobljenih vojnika počinjen je 19./20. rujna 1993. godine. Petnaestorici pripadnika Armije BiH predalo se osam vojnika HVO-a kod brane Salakovac. Nakon predaje su bili maltretirani, nanese su im tjelesne povrede, mučeni su a neki i ubijeni. Među pripadnicima Armije BiH bio je i Bećir Omanović. Uhićenici su prebačeni kamionom u Mostar, svezanih ruku, ali je jedan od njih (J.P.) uspio pobjeći. Zbog toga su pripadnici Armije preostalih sedam uhićenika HVO-a tukli puškama, drvenim kolcima, rukama i nogama.

Na putu za Mostar u kamionu je jedan pripadnik Armije BiH uhićeniku J.K. nožem odrezao polovicu desnog uha. U Mostaru su bili smješteni u podrumu kuće u kojoj su boravili vojnici Armije BiH iz Vrapči-

ća. Ti vojnici Armije BiH nemilosrdno su batinali dovedene vojnike HVO-a, tukli ih po svim dijelovima tijela drvenim letvama, gumenim palicama, nogama i rukama. Najbolniji su bili udarci po glavi malim drvenim stolcem (tronožac). Od tih udaraca u nesvijest je pao Pero Kosir iz sela Uzarića i više se nije budio iz kome. Počeo je povraćati krv, a oko 12 sati 20. rujna 1993. je umro. Kada su ga ostali uhićenici nosili da ga pokopaju, jedan pripadnik Armi-

Travnik

je BiH ispucao je u njega rafal iz automatske puške.

Uhićenici su tada bili zatvorenici u kući Drage Hrkača, u koju su navraćale razne skupine pripadnika Armije BiH i svi su se izživljavali nad njima. Na čelu uhićenog Dragana Lasića jedan pripadnik Armije BiH nožem je urezao slova "MAX". Poslije toga su dva pripadnika Armije BiH iznijela Dragana Lasića iz kuće i ubili ga.

Rodoč

U predjelu Mostara zvanom Rodoč izvršen je ratni zločin nad hrvatskim civilima 20. rujna 1993. godine. Toga dana Armija BiH je u 5,20 sati napala južni dio Mostra koji je kontrolirao HVO. Napadnut je Rodoč s naseljima Stotine i Kolonija. Prema podacima Centra za ljudska prava iz Međugorja, prema svjedočenjima očevidaca i dokumentima pogrebnog poduzeća "Komos" iz Mostara,

smrtno je stradalo šestoro civila; Pero Grubišić (1930.) ubijen je u svojoj kući metkom snajperista s brda zvanog Višnjica oko osam sati; Biserka Miletić (1941.) ranjena je u nogu snajperom s Višnjice oko devet sati, ostala je ležati na ulici stotinjak metara od svoje kuće prema Koloniji. Kada ju je njeni sin, pripadnik HVO-a, pokušao izvući iz doma muslimansko-bošnjačkih snajpera, snajperist ga je ranio u trbuh, a majku mu ubio; Ivu Koštru (1926.), ubili su isti snajperisti; Toni Božić (1968.), duševni bolesnik, pronađen je mrtav između zgrada u naselju Kolonija koje su u tom napadu bile privremeno zauzele snage Armije BiH, a ubijen je rafalom iz neposredne blizine: Huso Isić, Musliman-Bošnjak star oko 65 godina, bio je težak bolesnik, pronađen je mrtav u svome stanu u zgradi koju su bile privremeno zauzele snage Armije BiH, a ubijen je rafalom iz neposredne blizine: Tomislav Jovanović (1926.) poginuo je od granate pred svojom kućom u Podhumu.

U tim borbama Armija BiH je privremeno zauzela dio naselja Kolonija i odvela sa sobom četiri osobe o čijoj se sudbini više ništa ne zna. Odvedeni su: Ramo Crnomerović (1964.), zvan Čazim, ranjenik, invalid, pripadnik HVO-a, sestric i usvojenik ubijenog Huse Isića (svjedoci misle da su ga vojnici Armije BiH ubili te da je njegovo tijelo ispod Mosta Hasana Brkića, a tome mjestu je nemoguć prilaz); Zlatko Isić (1956.), Musliman-Bošnjak, sin Huse Isića; Denisa Pača (1972.), kći Samije Pača, Muslimanka-Bošnjakinja, i Denis Pača (1975.), Samijin sin.

Šest vojnih policajaca Armije BiH 21. rujna 1993. iz Osnovne škole u Bijelom Polju, koja je također bila logor, a njegov upravitelj neki Ćurić, odveli su pet uhićenih pripadnika HVO-a. Na putu do Mostara strahovito su ih mučili, tukli su ih raznim predmetima, od siline udaraca onesvijestio se uhićenik Miro Lasić, koji je od posljedica udaraca kasnije i umro. U Mostaru, u zatvoru "4. osnovna škola", udarani su zatočeni

kundacima, neki buzdovanom, metalnim šipkama. Od siline udaraca mnogi su iznemogli padali na pod. Kad su četvorica uhićenika doslovno puzeći od iznemoglosti i bolova dopuzali u jednu podrumsku prostoriju, u njoj su zatekli ljude zarasle u bradu, koji su im rekli: "Mi smo Hrvati koje su Muslimani-Bošnjaci zatvorili u ovaj logor. Među nama ima civila i vojnika, nas je ovdje oko 60".

Fojnica

Muslimansko-bošnjački logor "4. osnovna škola" u Titovoj ulici u Mostaru bio je poznat po neprestanom mučenju zatočenih Hrvata, civila i vojnika HVO-a. Zatočeni su bili smješteni u dvije povezane prostorije, a svaka je imala po jedan otvor za zrak. Spavali su na spužvama i drvenim paletama koje su im donijeli članovi ICRC (Međunarodni crveni križ). Prvi upravitelj zatvora bio je Mirsad Ćupina. Za njegove uprave u logoru zatvorenici su najviše mučeni. Od listopada 1993. novi upravitelj logora bio je Mirsad Vražalić, koji je prije rata radio kao vozač velikih kamiona u mostarskoj "Špediciji", a zamjenik mu je bio Hasan Memić, koji je prije rata radio u tvornici "Soko". U siječnju 1994. poginuo je Vražalić, a na njegovo mjesto je postavljen Memić. Zatočeni su dobivali dva puta dnevno hranu, u 99 posto slučajeva to je bila riža, a u jedan posto grah i to u vrlo malim količinama. Bilo im je dopušteno ići na zahod samo ujutro i navečer, a preko dana su se morali snalaziti pa je zbog toga logor smrdio po fekalijama. Vodu su pili izravno iz Rijeke Neretve, koja nije bila pročišćavana. Preko dana su vodeni na prisilni rad da kopaju rovove, utvrđuju bunkere, izvlače ranjenike. Kako se sve to odvijalo na

bojišnici, 20 uhićenika je poginulo, a preko 60 posto ih je ranjeno. Neki su pet mjeseci morali prisilno davati krv. Neki zatočeni su uspjeli pobjeći, a najveći dio je razmijenjen u veljači 1994. godine.

U mostarskom predjelu Podhum, u ulici Muje Bjelanca broj 25 zatekla se 28. listopada 1993. godine Hrvatica, rođena 1965. godine. Kada je došla u kuću u kojoj je sa svojom obitelji živjela do 1992. godine, upalo je pet naoružanih muškaraca sa šarenim rupcima na glavi. U njevoj pratnji je bio rođak J.P., kojeg su udarili kundakom u glavu i on je u nesvijesti pao na pod. Nju su zatvorili u WC, a poslije su je odveli u jedan podrum gdje je čula zapomaganje i plač neke žene, uz molbu da je ne siluju. Nešto kasnije u podrum su ušla dvojica, počeli su vikati na Hrvaticu, tražili da se skine, a neki Deba ju je uhvatio rukama i srušio dok ju je drugi silovao. To je sve trajalo dok u podrum nije ušao Goran Čavar, rođak silovane žene, koji je bio pripadnik Armije BiH, majka mu je Muslimanka-Bošnjakinja. Goran Čavar preko UNPROFOR-a dogovorio se s mužem silovane Hrvaticice da plati za njen otkup. Razmjena je, uz pomoć UNPROFOR-a, izvršena kod jednog nadvožnjaka. Silovana je ostala trudna ali je abortirala. U napadu na franjevački samostan u Mostaru 1. prosinca 1993. godine ranjen je fra Oton Bilić. Njega je spašavao domar samostana Cvitan Jurić i pri tome je ubijen iz snajpera.

Među najžešćim i najkrvavijim bili su hrvatsko-muslimanski sukobi u središnjoj Bosni (Žepče, Busovača, Vitez, Travnik), iz koje su nadmoćnije snage Armije BiH pokušale protjerati Hrvate, te sukobi u Mostaru, u kojima su pripadnici HVO-a žestoko granatirali istočni dio Mostara, pri čemu je srušen (9.XI. 1993.) simbol grada - Stari most na rijeci Neretvi (rezultati znanstvene ekspertize prezentirane u veljači 2006. pokazuju da je most srušen eksplozivom postavljenim u istočne temelje mosta, na lijevoj obali Neretve, koja je bila pod kontrolom Armije

BiH). Za napade je VS UN-a uglavnom optuživalo hrvatsku stranu (primjerice 10.V. i 19.VII. 1993.), zbog čega je razmatrano i uvođenje sankcija protiv Hrvatske (13. VII. 1993.).

Kakanj

Tijekom hrvatsko-muslimansko-ga sukoba Hrvati su uglavnom protjerani s područja pod nadzorom Armije BiH (iz Konjica, Jablanice, Travnik, Kaknja, Fojnice, Bugojna, Vareša te brojnih sela u općinama Zenica, Kakanj, Travnik, Novi Travnik, Visoko, Busovača, Konjic, Kiseljak, Kreševo i Fojnica), a Muslimani su uglavnom protjerani s područja pod nadzorom HVO-a (Stolac, Prozor, Kiseljak, zapadni Mostar). Na obje zaraćene strane postojali su sabirni logori, u kojima su zatvarani i civili; primjerice, za Muslimane logori Helidrom u Mostaru, Dretelj kod Čapljine, Gabela, Ljubuški, a za Hrvate logori na stadionu NK Iskre u Bugojnu, u muzeju u Jablanici, glazbenoj školi u Zenici.

Počinjani su i ratni zločini: pripadnici Armije BiH nad Hrvatima u selima Gusti Grab i okolici Zenice (potkraj siječnja 1993.), Orlišće (23.III.), Bušćak (14.IV.) i Trusina kod Konjica (16.IV.), Šušanj kod Zenice (5.VI.), Maljine kod Travnika (8.VI.), Drenovnik kod Kaknja (13.VI.), Busovačke staje (16.VI.), "Sjevernom logoru" u Mostaru (5.VII.), Doljanima kod Jablanice (28.VII.), Bugojnu, Kiseljaku kod Žepča (16.VIII.), Brdo-Zabilje kod Viteza (5.IX.), Grabovici (9.IX.), Uzdlu kod Prozora (14.IX.), Bobašima kod Viteza (18.IX.), Križančevu Selu kod Viteza (22.XII. 1993.), kod Buhinih Kuća (9.I. 1994.) i drugi zločini; do prosinca 1997. prikup-

ljeni su podaci o 996 ubijenih hrvatskih civila (od toga 120 djece) i 506 vojnika HVO, koji su bili žrtve zločina Armije BiH. Pripadnici HVO-a najteže zločine nad Muslimanima počinili su u selima Ahmići, gdje je ubijeno 117 Muslimana (16. IV. 1993.), i Stupni Dol (23. X. 1993.).

Istodobno dok su trajali hrvatsko-muslimanski sukobi u BiH, u Hrvatskoj je utočište našao velik broj muslimanskih izbjeglica iz BiH; početkom 1994. u Republici Hrvatskoj bilo je više od 280.000 izbjeglica (Hrvata i Muslimana) iz BiH.

Oručani sukobi između HVO-a i Armije BiH, koji su uz povremena primirja trajali od listopada 1992. do ožujka 1994., nazivaju se "rat u ratu"; Hrvati su taj rat doživjeli kao pokušaj Bošnjaka-muslimana da od Hrvata, kao manje brojnoga naroda u BiH, uzmu ono što su izgubili od Srba te kao izdaju naroda koji su "obranili" i zbrinuli (velik broj muslimanskih izbjeglica primila je Republika Hrvatska), a Bošnjaci-muslimani su taj rat doživjeli kao izdaju ratnoga saveznika i pokušaj ostvarenja "velikohrvatske" ideje te priključenja dijela teritorija BiH Hrvatskoj.

* Dana 30. lipnja 1993. godine, po ranijem planu zapovjedništva tzv. A RBiH, zajedno sa snagama tzv. A RBiH s područja grada Mostara, pripadnici muslimanske nacionalnosti HVO-a u Bijelom Polju i Vrapčićima, zauzeli su cjelokupno područje lijeve obale Neretve, izuzev manjeg dijela oko samostana časnih sestara u Bijelom Polju, te protjerali ili zarobili cjelokupno hrvatsko stanovništvo. Tijekom akcije, a nakon zarobljavanja, ubijeno je 9 pripadnika HVO-a, te civilne osobe Jozo Sesar, Ivan i Verka Perić, a nestao je Marko Leko, pripadnik HVO-a. Veći broj civila i vojnika je ranjen, a zarobljeno je oko 100 pripadnika HVO-a i 115 civilnih osoba, među kojima je bio i veći broj djece, žena i staraca.

Istoga jutro, u selu Vrapčići, pri zarobljavanju su ubijeni pripadnici HVO-a Zdravko Mihalj (zvani Kina) i

Dragan Rakić, a nakon zarobljavanja je ubijen Ivan Kolobara, zvani Droba. Dva dana kasnije, 2. srpnja 1993. godine, ubijeni su i pripadnici HVO-a, Vinko Perić i Davor Merdžo, koji su zarobljeni 30. lipnja 1993. godine. U selu Gnojnice, koje je od početka sukoba bilo pod nadzorom tzv. A RBiH, od svibnja do kraja srpnja 1993. godine, preostalih 17 Hrvata, starijih civilnih osoba s preko 55 godina starosti, zatočeno je u obiteljskom domu Nikole Filipovića, gdje su doživljavali različita psihička i fizička maltretiranja, a od posljedica batiranja vlasnik kuće je ostao nepokretan. Tijekom sukoba između tzv. ARBiH i HVO, pripadnici Armije BiH su neselektivnim bombardiranjem gradskog područja ubili veći broj civilnih osoba. Tako je uslijed topničkog napada topničkim i minobacačkim oružjem na civilne objekte u naseljima "Đikovina" i "Panjevina", dana 3. rujna 1993. godine, poginulo 5 civilnih osoba, od kojih jedno dijete, a ranjeno je i 20 civilnih osoba, od čega sedmero djece, a 25. siječnja u naselju Zgoni, minobacačkom granatom ubijeno je četvero, a ranjeno dvoje djece i jedna starica.

Uzdol - Rama

* Odbor za istraživanje i dokumentaciju: "Dossier - zločini muslimanskih postrojbi nad Hrvatima u BiH od 1992. do 1994. godine"

** - "Prolivena mučenička krv", Crkva na kamenu, broj 1./94., str.6. i "Hrvate na kolac nabijaju", Slobodna Dalmacija, 9. studenoga 1993., str. 5.

ZAŠTO SE MILAN BANDIĆ BOJI I SVOJE SJENE (1)

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Pročitali smo nakanu zagrebačkog gradonačelnika Milana Bandića glede pokretanja tjednih novina koje bi pratile zbivanja u gradu Zagrebu. Odlučeno je u tu svrhu godišnje uložiti 10,29 milijuna kuna. Učinilo nam se to zgodnim, pa i pametnim. Pomislili smo, dobijemo li samo manji dio toga kolača, riješit ćemo financiranje svih djelatnosti Hrvatskoga uljudbenog pokreta. Tim više što u našoj udruzi isključivo rade volonteri.

Ponudili smo dne 26. kolovoza 2008. godine pokretanje internetskog tjednika „Servus dragi Zagreb moj“, te za 45 godišnjih brojeva, 64 stranice u A-4 formatu, 50.000 primjeraka, zatražili svega 540.000,00 kuna. Odgovora nismo dobili. Zašutio kum Milan. Nu, o tome idući put.

Odmah nam se učinilo prikladnim zatražiti odobrenje za priredbu „Dani slobodne knjige“, koja bi se održavala jednom mjesečno na Trgu bana Josipa Jelačića, te na nekoliko drugih lokacija. Zahtjev smo uputili Poglavarstvu i Policijskoj Upravi Zagrebačkoj dne 9. listopada 2008. godine, a onda ga na uvjetovani način, dotjerali 18. listopada 2008. godine. Policija je odmah, za divno i ugodno čudo, odmah dala svoju suglasnost, ali je postupak na Poglavarstvu „zapeo“. Nikako da „predmet dođe na red“.

Konačno jučer dobili odbijenicu. Pogledajte ju.

Međutim, prije toga vidjeti što su

to „Dani slobodne knjige“, a prema zahtjevu upućenom Poglavarstvu, ali i izravno gradonačelniku Milanu Bandiću. Što li ga to muči, čega li se plaši stari komunistički vuk?

„Pridružujući se naporima hrvatskog državnog vrha usmjerenim na suzbijanje pojava pljačke, korupcije i mafijaštva u Republici Hrvatskoj, Hrvatski uljudbeni pokret utemeljio je društveno-političku priredbu pod nazivom

DANI SLOBODNE KNJIGE

Temeljne značajke projekta:

1.

Priredba će se održavati jednom mjesečno, i to zadnjeg tjedna u mjesecu, u razdoblju subota-nedjelja-ponedjeljak, i to:

27., 28. i 29. XII. 2008.

24., 25. i 26. I. 2009.

21., 22. i 23. II. 2009.

28., 29. i 30. III. 2009.

25., 26. i 27. IV. 2009.

23., 24. i 25. V. 2009.

27., 28. i 29. VI. 2009.

25., 26. i 27. VII. 2009.

29., 30. i 31. VIII. 2009.

26., 27. i 28. IX. 2009.

24., 25. i 26. X. 2009.

28., 29. i 30. XI. 2009.

16., 27. i 28. XII. 2009.

Na priredbi će se predstaviti najmanje jedna knjiga u nakladi Hrvatskoga uljudbenog pokreta, te raznih udruga, nakladničkih poduzeća ili pojedinaca. Bez ikakve diskriminacije. Organizator priredbe smo mi ili neki drugi subjekt kojega za to pismeno ovlastimo.

Priredba počinje subotom u 9.00 sati na Trgu bana Josipa Jelačića, a završava ponedjeljkom u 12.00 sati na Trgu Sv. Marka. Usputne postaje priredbe su: Importane centar, trg ispred Zagrebačke Prvostolnice, Britanski trg, trg ispred Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Trg žrtava fašizma i Iblerov trg.

Program na svakoj od priredbenih postaja **ne će trajati više od jednog sata**. Tijekom priredbe **knjige će biti izložene na prijenosnom stoliću**.

Priredba ne će imati prosvjednog sadržaja, a govornici će se obraćati pučanstvu isključivo u svezi sa sadržajem predstavljenih knjiga.

2.

Prva priredba DANI SLOBODNE KNJIGE održat će se od 27. do 29. prosinca 2008. godine. Predstaviti će se knjiga Saše Radovića „Tko je jamio, jamio!“, a prema programu kojega Vam prilažemo. Na priredbi će se dijeliti JAVNO UPUĆENO PISMO Hrvatskog uljudbenog pokreta Stjepanu Mesiću, predsjedniku RH i uzoritom Kardinalu Josipu Bozaniću.

3.

Prodajna cijena knjige iznosi 30,00 kuna. Na priredbi će knjiga imati prigodnu cijenu: 10,00 kuna.

Knjiga će se **prodavati** samo na onim lokacijama, **gdje je to dopušteno**.

Očekujemo traženu suglasnost, ne vjerujući da ćemo se u svezi s tim morati obraćati međunarodnih ustrojima.“

GLORIFIKACIJA NA DJELU

Dobre vijesti koštaju 16,5 milijuna kuna

ZAGREB – U tjednu na izmaku Zagrepčani su »bombardirani« dobrim vijestima o radu gradske administracije na čelu s Milanom Bandićem: u njihove poštanske sandučice stigla su, naime, oba besplatna lista što ih pozamašnim svotama financiraju porezni obveznici glavnog grada – »Zagreb News« i »Zagreb.hr«. Godinu dana izlaženja dvotjednika Zagreb.hr, podsjetimo, porezni obveznici plaćaju 15 milijuna kuna, dok je Zagreb News, vlasništvo »NCL Novosti«, Grad financirao godišnjim iznosom od 1,5 milijuna kuna. Po ovim izdanjima što Zagrepčanima redovito stižu na kućne adrese reklo bi se kako živimo u idealnom gradu idealne države, a gradonačelnik i članovi njegove administracije, sudeći po prikazima njihovog rada u Zagreb Newsu i Zagreb.hr-u, hladno bi se mogli zakriti svetačkim aureolima.

LT.

»Besplatni« listovi u poštanskim sandučićima

REPUBLIKA HRVATSKA
GRAD ZAGREB
GRADSKI URED ZA PROSTORNO UREĐENJE,
ZAŠTITU OKOLIŠA, IZGRADNJU GRADA,
GRADITELJSTVO, KOMUNALNE
POSLOVE I PROMET
Zagreb, Trg Stjepana Radića 1

KLASA: UP/I-363-02/08-01/1570
URBROJ: 251-13-31/110-08-4AB
Zagreb, 24. studenog 2008.

Gradski ured za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, izgradnju Grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet, rješavajući po zahtjevu **UDRUGE ZA ZAŠTITU PRAVA GRAĐANA "HRVATSKI ULJUBBENI POKRET" iz Zagreba, Pete poljanice 7**, za izdavanje rješenja za postavljanje jednog stolića od 27., 28. i 29. prosinca 2008. do 26., 27. i 28. prosinca 2009. godine na javnim površinama u svrhu organizacije priredbe i prodaje knjiga iz naklade Hrvatskog uljudbenog pokreta pod nazivom "Dani slobodne knjige", kao nadležan na temelju članka 43. Odluke o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba 04/08 i 05/08) i članka 28. Odluke o davanju u zakup i na korištenje javnih površina i dijelova neizgrađenog građevinskog zemljišta (Službeni glasnik Grada Zagreba 4/05), donosi

RJEŠENJE

Odbija se zahtjev.

Obrazloženje

UDRUGA ZA ZAŠTITU PRAVA GRAĐANA "HRVATSKI ULJUBBENI POKRET" iz Zagreba, Pete poljanice 7, podnio je zahtjev ovom uredu za postavljanje jednog stolića od 27., 28. i 29. prosinca 2008. do 26., 27. i 28. prosinca 2009. godine na lokacijama:

- Trg bana Josipa Jelačića,
- Trg Ante Starčevića kod ulaza u Importanne centar,
- Kaptol ispred Katedrale,
- Britanski trg,
- Avenija Vukovar ispred Općinskog građanskog suda,
- Trg žrtava fašizma,
- Iblerov trg i
- Trg svetog Marka,

u svrhu organizacije priredbe i prodaje knjiga iz naklade Hrvatskog uljudbenog pokreta pod nazivom "Dani slobodne knjige".

Povjerenstvo Gradskog poglavarstva Grada Zagreba za davanje u zakup i na korištenje javnih površina i dijelova neizgrađenog građevinskog zemljišta, nije dodijelilo tražene lokacije, budući se prema odredbama Odluke o davanju u zakup i na korištenje javnih površina i dijelova neizgrađenog građevinskog zemljišta (Službeni glasnik Grada Zagreba 04/05), za postavljanje pokretne naprave može se dodijeliti samo ona lokacija koja je određena Odlukom o mjestima za trgovinu na malo izvan prodavaonica i tržnica koje se obavljaju na pokretnim napravama (Službeni glasnik, Grada Zagreba broj 05/2007). Kako tražene lokacije nisu predviđene Odlukom, Povjerenstvo nije dodijelilo površine za postavljanje pokretnih naprava za promociju i prodaju knjiga.

Člankom 28. stavkom 4. Odluke u davanju u zakup i na korištenje javnih površina i dijelova neizgrađenog građevinskog zemljišta određeno je da nadležno tijelo – Povjerenstvo, daje na privremeno korištenje fizičkim i pravnim osobama javnu površinu, odnosno dio neizgrađenog građevinskog zemljišta za postavljanje pokretnih naprava, a stavkom 6. istog članka, da na temelju zaključka nadležnog tijela, gradsko upravno tijelo nadležno za komunalne poslove donosi rješenje sukladno Odluci o komunalnom redu.

Na temelju članka 43. Odluke o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba, 04/08 i 05/08) i članka 28. Odluke o davanju u zakup i na korištenje javnih površina i dijelova neizgrađenog građevinskog zemljišta (Službeni glasnik Grada Zagreba, (04/05), riješeno je kao u izreci.

NAPUTAK O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja može se izjaviti žalba Ministarstvu zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva, Zagreb, Ulica Republike Austrije 20, u roku od 15 dana po primitku istog.

Žalba se predaje ili šalje poštom Gradskom uredu za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, izgradnju Grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet, a može se izjaviti i na zapisnik u ovom uredu, Trg Stjepana Radića 1.

Na žalbu se plaća pristojba od 50,00 kuna u državnim biljezima prema Tbr. 3. Zakona o upravnim pristojbama (Narodne novine 8/96, 77/96, 95/97, 131/97, 68/98, 66/99, 145/99, 30/00, 116/00, 163/03, 17/04, 110/04 i 141/04).

Upravna pristojba u iznosu od 70,00 kuna u državnim biljezima po Tar.br. 1. i 2. navedenog zakona, nalijepljena je i propisno poništena na podnesku.

PROČELNIK
Davor Jelavić, dipl. oec.

Dostaviti:

1. UDRUGA ZA ZAŠTITU PRAVA GRAĐANA "HRVATSKI ULJUBENI POKRET"
Zagreb, Pete poljanice 7
2. Komunalnom redarstvu, ovdje
3. Evidenciji, ovdje
4. Pismohrani, ovdje

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (16)

Lasa Šukilo, Zagreb

„Lider“ navodi:

USTAŠA BROJ PETNAEST - JE LI TO DARINKO BAGO?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Darinko Bago, predsjednik uprave KONČAR, ustaša br. 15. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaišta drmaju Hrvatskom.

*To je nama naša borba dala,
Da imamo Titu za maršala!*

KONČAR GRUPA Darinko Bago

- Prihod: 2,8 milijardi kuna
- Broj članica: 21
- Najveća tvrtka: Končar - Distributivni i specijalni transformatori (17%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Darinko Bago preko KONČAR drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo KONČAR GRUPE dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuvaju je kao oči u glavi.

MATE GRANIĆ I DARINKO BAGO UHIĆENI ZBOG MALVERZACIJA S KONČAROVIM DIONICAMA

Andrea Latinović i Vlado Rajić,
"Vjesnik", 9. svibnja 2006.

Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminala (Uskok) priopćio je da je policija u petak uhitila dvije osobe koje sumnjiči za malverzacije s dionicama tvrtke Končar - Trgovina i zastupstva, a neslužbeno se doznaje da je riječ o bivšem predsjedniku Demokratskog centra Mati Graniću i predsjedniku Končareve uprave Darinku Bago.

Neslužbena potvrda da je riječ o Graniću, bivšem ministru vanjskih poslova i bivšem čelniku DC-a, te Bago dobivena je u Ministarstvu unutarnjih poslova i DC-u prije nego što je Uskok medijima poslao priopćenje u kojem ne navodi imena uhićenih.

Kako Vjesnik neslužbeno saznaje, neki Delonga nudio je 60 tisuća eura direktoru Končara Bago za pojedine poslove vezane uz Končareve dionice, a Bago ga je navodno upu-

tio na Matu Granića. No, prije susreta s Granićem Delonga je otišao u Uskok gdje su ga ozvučili.

Potom se ozvučeni Delonga sastao s Matom Granićem na zagrebačkom groblju Mirogoju (mjestu na kojem je Granić i inače vodio mnoge tajne razgovore), a njihov je razgovor snimljen. Također neslužbeno iz visokih policijskih izvora doznajemo da se akcija protiv Granića i Bage pripremala posljednjih mjesec dana.

Uskok navodi da je pedesetogodišnja odgovorna osoba iz Končar Elektroindustrije uhićena jer postoji osnovana sumnja da je u postupku otkupa dionica, u ime i za račun te tvrtke, tražila i primila mito od jednog dioničara trgovačkog društva Končar - Trgovina i zastupstva. Druga uhićena osoba, pedesetsedmogodišnji liječnik, sumnjiči se da je u tom slučaju pomogao prvoosumnjčenom u primanju mita.

U MUP-u se neslužbeno saznaje da su uhićeni Granić i Bago na obavije-

snom razgovoru u policiji.

Iz Uskoka je najavljeno da će osumnjičeni, nakon što policija s njima obavi razgovor, uz kaznene prijave zbog primanja i pomaganja u primanju mita biti privedeni istražnom sucu zagrebačkoga Županijskog suda.

U priopćenju Uskok navodi da je u provedbi kriminalističke obrade nad dvojicom osumnjčenika policija po-duzimala posebne izvidne mjere.

U uredu Darinka Bage, predsjednika Uprave Končar Elektroindustrije, u petak su rekli da zasad ne mogu iznositi nikakve informacije vezane uz njegovo uhićenje.

„Kad budemo mogli davati informacije, javit ćemo se novinarima«, kazali su u Končaru. Vladin vrh zasad se nije želio očitovati, no, kako ipak doznajemo, u Vladi su konsternirani tim događajem.“

Vijest da je bivši predsjednik DC-a dr. Mate Granić uhićen zbog sumnji

da je pomagao u primanju mita zgrozila je predsjednicu te stranke Vesnu Škare-Ožbolt.

DC je dobio neslužbenu informaciju da je Granić uhićen, potvrdio je Hini i potpredsjednik te stranke Joško Morić ističući kako je „stranka zaprepaštena tom činjenicom“. Napomenuo je da, nakon što je Vesna Škare-Ožbolt izabrana za predsjednicu stranke, Granić nije

dolazio u stranačke prostorije niti je kontaktirao sa strankom.

„Jačanje pravne države jedan je od političkih prioriteta DC i mislimo da mehanizmi pravne države moraju djelovati učinkovitije nego dosad«, naglasio je Morić ne želeći ulaziti u detalje slučaja dok je istraga u tijeku. Vijest o Granićevu uhićenju iznenadila je i druge stranačke čelnike, bez obzira što su neke od tih

stranaka politički suprotstavljene DC. Kako se ocjenjuje u nekim kućarima, nakon što je Mate Granić napustio političke dužnosti u stranci, a u nekoliko javnih istupa dao na znanje kako traži prostor za novi politički angažman, posljednji događaji znače i definitivni kraj njegove političke karijere.

HSP-ovac KOVAČEVIĆ TRAŽI RASPRAVU O JAVNOM OBJAVLJIVANJU USKOK-ovih TRANSKRIPATA

www.hrt.hr

HSP-ov član saborskog Odbora za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost Pero Kovačević zatražio je od predsjednika Odbora Ivana Jarnjaka da sazove sjednicu toga radnog tijela, koje bi, drži Kovačević, nakon medijskog objavljivanja transkripata USKOK-a o slučaju Končar, moralo razmotriti stanje zaštite podataka u Hrvatskoj.

Kovačević je izjavio da je objavljivanje tajno snimljenih razgovora između **Mate Granića** i **Vladimira Delonge** u jednom današnjem dnevnom listu samo jedan u nizu sličnih slučajeva, koji, smatra, imaju nespornu utjecaj na nacionalnu sigurnost. Odbor bi, po Kovačeviću, žurno trebao razmisliti o mjerama kojima bi se osiguralo procesuiranje takvih slučajeva. Podsjetio je

da je objavljivanje USKOK-ovih transkripata zabranjeno Zakonom o USKOK-u i Zakonom o zaštiti tajnih podataka.

Ivan Jarnjak još nije zaprimio Kovačević zahtjev, a o sazivanju sjednice će, kaže, razmisliti kad mu pravne službe pojasne je li Odbor mjerodavan nad ovim slučajem. *Osobno smatram da je objavljivanje USKOK-ovih transkripata nedopustivo*, kazao je Jarnjak, ocjenjujući da je riječ o kaznenom djelu koje se goni po službenoj dužnosti.

Jedan dnevni list danas je objavio transkript tajno snimanih razgovora Mate Granića i Velimira Delonge na Mirogoju. Delongu, smijenjenog direktora Končara, ozvučio je USKOK kojemu je on, prema neslužbenim informacijama nešto prije prijavio da predsjednik Uprave Končara **Darinko Bago**, uz pomoć M. Granića, od njega traži mito kako bi po znatno većoj cijeni otkupio Delongine dionice u Končaru.

Mate Granić, koji je u bolnici, za jedan drugi dnevni list izjavio je da iz objavljenih zapisa nedostaju dijelovi razgovora, uz ostalo i njegova eksplicitna tvrdnja da ni on (Granić), ni Bago od Delonge ništa ne traže i da njega ne zanima taj posao.

Predsjednik Republike Hrvats-

ke Stjepan Mesić ustvrdio je, osvrćući se na objavu transkripta razgovora Mate Granić-Velimir Delonga o slučaju Končar u jednim dnevnim novinama, da bi poslovi koje rade pravosuđe, policija, Ured za suzbijanje korupcije i organiziranoga kriminala - USKOK, tužilaštvo i sudovi smjeli biti dostupni javnosti tek nakon procesuiranja i ako dođe do suđenja.

Prije procesuiranja, dodao je predsjednik, to je samo 'sirov' materijal koji zanima samo instituciju koje se to tiče.

Za današnjega posjeta Institutu Ruđera Boškovića predsjednik **Mesić** odgovorio je i na nekoliko novinarskih upita o aktualnim zbivanjima u politici i gospodarstvu od kojih se jedno odnosilo i na slučaj Končar.

Na novinarsko pitanje da prokomentira rad USKOK-a, predsjednik Mesić rekao je kako sada ne bi mogao ocjenjivati rad USKOK-a te da ocjena rada USKOK-a nije na njemu. Rekao je da ne bi mogao ocjenjivati u kojoj će mjeri USKOK biti uspješan u daljnjoj proceduri, odnosno u žalbi Vrhovnom sudu. Ustvrdio je kako samo želi da svaka institucija autonomno radi svoj posao i da se sve institucije pridržavaju zakona.

OSOBE I BROJKE

Lasa Šukilo, poticajni izvor: „*Novi list*“, Rijeka, 5. siječnja 2009.

Branka Mijića dobro znamo. Iz novina. Poznati drveni branitelj prof. dr. sc. Milana Kangrge, Hrvata od oca Dušana, filozofa, koji je u vrijeme Domovinskog rata osamostaljenu HTV nazvao „Hrvatskom Talibanskom Vidjelicom“. E, pa upravo taj Branko Mijić, dakako, morao se oglasiti, kako bi nam posolio pamet, i u svezi s vjenčanjem generala Mirka Norca. Zna se kako i zašto. I u korist koga.

Zamislite samo:

„Mirko Norac, iako je zatvoru, ima pravo na svoj privatni život, svadbu i obitelj, a ravnopravnim članom postat će nakon što odsluži kaznu na koju je osuđen u ime Republike Hrvatske, a ne nečijeg hira.“

Jako je to pogodilo deliju Mijića. Možda se rodi novi Norac. A i hoće, hvala Bogu!

Trebalo je, kako su to inače partizani na „licu mjesta“ radili, odmah strijeljati Mirka Norca. Zatrti mu sjeme. No, žal Branka Mijića i

njemu sličnih očito uzaludna je. Promijenila su se vremena, budući:

„Ako su od paragrafa važniji ime i prezime, nacionalnost ili politička pripadnost onda smo se svi mi, pa i Mirko Norac, borili za nešto šuplje, nevrijedno i sumnjivo.“

Znamo mi jako dobro za što se Branko Mijiću borio, a i za što se još uvijek bori. Neka na folira. Tko mu je kriv što mu je kost zapela u grlu.

OSOBE I AGRESORI

Lasa Šukilo, poticajni izvor: „*Novi list*“, Rijeka, 5. siječnja 2009.

Kud Branko Mijić okom, tu Žarko Puhovski skokom. I obratno. Skupa. Zapravo zajedno. Sad još samo čekamo Slavka i Ivu Zlatokamenića, pardon Goldsteina. Ne će ni oni, ne bojte se, izostati. Znamo mi dobro njih. Orkestar za pogrebe Gorana Bregovića. Odavna na gaži. Čijoj? Ha, ha, ha!

Branka Mijića jako brinu ljudi koji imaju ime i prezime, posebno hrvatsko, koji štiju obitelj, pose-

bno rimokatoličku, koji nastoje steći potomstvo, posebno „ustaško“. Časno i na vrijeme. Prof. dr. sc. Žarko Puhovski, inače profesor na hrvatskom Filozofskom fakultetu u Zagrebu, međutim, rado bi i nešto dalje. Korak, dva, pa i više – ako ide. Htio bi po svaku cijenu, dosljedno svom ujdijevizmu, izjednačiti one koji su agresorski napadali Hrvatsku s onima koji su je branili.

On to, po svome, nastoji „lukavo“ prikriti izjednačujući zločince s narodnošću. Ovako:

„Očito se steže disciplina u zatvorima za ljude osuđene za kriminal, dok za ratne zločince nema tih kriterija. Očito se oduzimaju odlikovanja generalu koji je poludio i ubijao Hrvate, ali se odlikovanja ne oduzimaju generalu koji je ubijao Srbe.“

Dragi Puhovski, kaj bi i ti sada štel biti Hrvat? Pod stare dane i s još uvijek ugrađenom jugo-protežom u glavi?

Ne bu išlo! Znaš i sam. Vmrl je Tito.

Zakaj se onda bez veze ludiraš?

PROZIVANJE KAO METODA PARTIZANSKIH PROGONA

Lasa Šukilo, poticajni izvor: „*Novi list*“, Rijeka, 5. siječnja 2009.

Prvi stupanj, ne dakle samo početak, svih komunističkih presuda, zapravo nemilosrdnih političkih progona i kažnjavanja „narodnih neprijatelja“, izriječkom

i provođenjem, sastojao se u „prozivanju“ nepoćudnih. Nakon što je nečije ime samo spomenuto u medijima, odmah je svima bilo jasno što će se zbiti. Slijedile su samo zakonske formalnosti. Zbog „svijeta i okolice“.

Nastavila se ta praksa i u HDZ-

SDP-partizanskoj Republici Hrvatskoj. Svi oni koji su bili preprekom pretvorbena-privatizacijskih pljački hrvatskog gospodarstva i hrvatske nacionalne imovine bili su prozvani i obilježeni u „nezavisnim“ pukanić-pavićevim glasilima, a za kojima nisu zaostajala niti ostali „državni“ dobošari.

Kad je takva neokomunistička, dosljedno partizanska, praksa postala nepodnošljivom čak i najtolerantnijem dijelu europske javnosti prema komunističkim zlodjelima, uslijedio je bezpogovorani nalog. Prestanite s tim.

I promijenjen je Zakon o kaznenom postupku.

Ivan Šimonović, ministar pravosuđa RH:

„Sudstvo treba biti podvrgnuto kritičkom oku javnosti i medija, ali to s druge strane se ne smije pretvoriti u kršenje nekih prava, uključujući i pravo okrivljenika. Istražni postupak još uvijek ne znači da je netko kriv, a ako se dogodi medijsko blaćenje osobe protiv koje se vodi istražni postupak, a zapravo je potpuno nevina, to vrlo teško narušava njena ljudska prava.“

Što onda?

Vjerojatno ništa, isto što i dosad. Isti svirači, ista svirka.

„Ministar je prokomentirao i novine u Zakonu o kaznenom postupku, posebice onu o tajnosti identiteta osoba protiv kojih se vodi istražni postupak, što je uvelike oneraspoložilo kolege novinare koji prate crnu kroniku i pravosuđe.“

Nu, recimo i mi svoje, nije li vrijeme za dovesti druge glazbenike? Umorili smo se već od kozaračkog kola i dragačevskih truba.

„NEZAKONITI DOKAZI“

Lasa Šukilo, poticajni izvor: „*Novi list*“, Rijeka, 5. siječnja 2009.

Žali se odvjetnik Ante Madunić:

„Ovo je teorija 'zub za dva zuba', pritom misleći na novost koju donose nedavno izglasane dopune

Zakona o kaznenom postupku, a prema kojima dokazi pribavljeni kršenjem ustavnih i drugih ljudskih prava ne će biti nezakoniti, ako ih se koristi u postupku za neko teško kazneno djelo.

E, gospodine Maduniću, zar si zaboravio što je rekao drug Tito:

„Suci se ne trebaju držati zakona kao pijan plota“.

Osobito u vrijeme kad se Pravni fakultet u Zagrebu nalazi na Trgu maršala Tita!

ISTARSKI HARMONIKAŠI

Lasa Šukilo, poticajni izvor: „*Novi list*“, Rijeka, 5. siječnja 2009.

„Napolje Thompsone!“ – već smo dosta puta čuli u Istri, a uskoro će nam Damir Kajin, vjerojatno, probiti uši s novim poklikom: „Van tamburaši! Odveć hrvatski svirate. Mi iz Kopra to ne podnosimo.“

Lijepo je i ugodno slušati harmoniku. Kroz glazbu. Posebno kad ju sviraju Slovenci i Nijemci. Nu, ne i kao politički oslonac. Ipak, čini se da nam je i to sudbina.

Nuša Hauser pita, a Damir Bužle-ta odgovara:

„Upravo je OKUD Istra zaslužan za uvođenje klase harmonike u pulsku Glazbenu školu, pa na koncu i utjecao na njen probitak u visoku školu.“

Ima li problema? Da. Ljudi i dalje radije tancaju uz istarske sopile.

„Nekad je bilo pitanje časti sudjelovati u amaterskom stvaralaštvu, ljudi su lako nalazili slobodno vrijeme za bavljanje takvim aktivnostima, što je danas teško zamislivo. Primjerice, danas teško mogu okupiti cjeloviti sastav orkestra za odlazak na neko gostovanje jer je znatan broj članova zauzet radnim obavezama.“

Imaju ljudi svoju glavu. Znaju misliti.

Svaka čast sudbini, ali i na nju se dade utjecati. Strpljivo i s jasnim ciljem.

Zato je Istra i ostala hrvatskom.

HRVATSKI ULJUBBENI POKRET: SRAMOTA JE U ZAGREBU IMATI TRG S TITOVIM IMENOM

www.javno.com, 02.01.2009.
u 19:00h

Nakon što dva prosvjeda nisu polučila rezultate, Hrvatski uljubbeni pokret pokrenuo je on line peticiju za imenovanje Kazališnog trga.

Nakon što dva prosvjeda u 2008. godini nisu polučila rezultate, „Hrvatski uljubbeni pokret“ odlučio je peticijom doći do cilja. Tako je na internetu objavljen javni poziv kojim se prikupljaju potpisi za preimenovanje Trga maršala Tita u Kazališni trg. Zasada, potpisa je tek 65, a kada ih se prikupi dovoljno, peticija će se prosljediti Gradskom poglavarstvu i Hrvatskom saboru.

Povod za on line peticiju je knjiga „Titove tajanstvene godine u Moskvi 1935.-1940.“, čiji je autor Silvin Eiletz, a koja je nedavno objavljena u Zagrebu. Naime, kako se navodi na internetskim stranicama, navedena knjiga donosi šokantna otkrića iz ruskog arhiva društvene i političke povijesti o tome kako je Josip Broz doista postao šef jugoslavenske Partije, gdje je bio i što je radio od izlaska iz zatvora nakon „bombaškog procesa“ 1935. do povratka u Zagreb 1940. godine.

Objavljeni arhivi popunjava-

ju najveću crnu rupu jugoslavenske povijesti

„Zaista je, bez obzira na politička uvjerenja, sramota imati u Zagrebu trg koji nosi ime Josipa Broza“ - navodi „Udruga za zaštitu prava građana“.

O navedenoj je knjizi na internetskim stranicama komentar ostavio i publicist Ratko Bošković, koji je istaknuo kako ti arhivi, koji su donedavno bili strogo tajni, popunjavaju najveću „crnu rupu“ u novijoj jugoslavenskoj i hrvatskoj povijesti, razotkrivaju događaje i činjenice koje je Josip Broz tajio ili je o njima lagao.

„Dokumenti koje je autor izvukao na svjetlost dana originalne su 'karakteristike' koje je Josip Broz osobno, pod kodnim imenom Valter, u Moskvi pisao za sovjetsku tajnu policiju GPU/NKVD o svojim predratnim partijskim drugovima. Dokumenti otkrivaju da se Broz sam, dobrovoljno ponudio da piše karakteristike. Autor zaključuje da je Tito bio 'najveći denuncijant u Istočnoj Europi'. Izdao je i poslao u smrt ili u gulag i obje svoje ondašnje žene, brojne osobne prijatelje i dobročinitelje, navodi publicist Bošković te dodaje kako su sve te karakteristike negativne i perfidno ocrnjuju Titove partijske drugove.

Practicirajući staljinističku doktrinu, Tito strpao partijske čelnike u logore

Također, Bošković se osvrće i na Staljinovu pohvalu, kojom je kazao kako je Tito 'molodjec, koji je sve svoje protivnike pobio'.

Autor knjige 'Titove tajanstvene

godine u Moskvi 1935.-1940.' pozvao se na Milovana Đilasa, koji je napisao da je, od ukupno oko 2500 predratnih članova Partije, u Moskvi likvidirano njih oko 800. Sovjetski Savez poslije rata ih je sve rehabilitirao, ali ne i Jugoslavija. Tu su javnosti ostali nepoznati.“

„U drugom dijelu knjige autor donosi šokantnu priču o koncentracijskim logorima na Sv. Grguru i Golom otoku u koje je Tito, practicirajući kod kuće staljinističku doktrinu koju je naučio i usvojio u Moskvi, strpao sve preostale predratne partijske čelnike koji su nekim čudom preživjeli

njegovu prijeratnu čistku. Najzanimljiviji dokumenti koje je Josip Broz Tito osobno pisao u Moskvi ili slao šefovima Staljinove tajne policije iz Pariza, Beča i Jugoslavije objavljeni su u knjizi u faksimilu“ - navodi se na stranici <http://www.petitiononline.com/001kaz/petition.html> te se poziva građane neka se pridruže peticiji.

HVALA TI

Zvonimir Rukavina, Zagreb

Volim svoju Domovinu, volim grad koji je dao sebe za Hrvatsku. Grad koji je kao Krist dopustio da ga se razapne da bi se spasila Hrvatska. To je grad hrabrih ljudi. Taj grad ima tisuću rana koje se više ne vide, ali se osjećaju. I peče me svaka njegova rana. Njegovi su me branitelji obranili. Život njima dugujem. Taj mali grad je morao biti uništen. Uništen da mi se vidio veliki znak. Uvećao je svoju malu Hrvatsku.

Kad se mojoj Domovini kaže ružna riječ ili se uputi ružan pogled, zapeče me svaka ta rana, a poneka opet prokrvari. Prokrvari, jer pobjeda ima tešku ranu.

Volim ljude koji su nekad živjeli u tom gradu, voljeli ga i dali svoj život za njega, za mene i tebe. Volim ljude koji nisu otvorili vrata, nego su ih čvrsto držali zatvoreni, ali ipak ih je napasnik razvalio. Ali nije uništio srce i ljubav. Jer ljubav čini veliki neprobojni zid

koji ne može nitko srušiti.

Volim ljude koji su živjeli u tom gradu, jer su voljeli Hrvatsku. Hr-

vatska za njih nije bila samo kuća, rijeka, planina. Hrvatska je za njih bila svaki dah, pogled, svaki park, šuma, klupa u parku i ono drvo na kojem su urezivali imena svojih ljubavi i riječ LJUBAV koju su naučili od svojih roditelja.

Volim srce hrabrih ljudi, jer još uvijek kuca u mom i tvom srcu.

I u meni postoji praznina, jer ljudi više nema, nestao je Čovjek. Nema onoga koji mi je pokazao ljubav. Postoji samo njegova riječ.

Ali i ta riječ je dovoljna, jer je jača od svake mržnje. I zbog te riječi i te ljubavi mogu reći „Hvala ti, Čovječe, iz Vukovara, hvala ti, Čovječe iz Škabrnje.“

Moja Domovina živi na grobovima onih koji su dali sve za našu slobodu. No, to nisu istinski grobovi. Oni leže na posteljama ove Hrvatske zemlje, zagrlili su ju svojom ljubavlju. Zahvaljujući njihovoj ljubavi, raste divno cvijeće i cvijeta najljepšim sjajem. I čuje se njihova pjesma, rajska melodija. I nije Čovjek umro, on samo spava i sanja svoju Domovinu. Opet ćemo se sresti, Čovječe, ali taj dan je daleko. Do tog dana nastavit će kucati srce za tebe i uzdignut će se Golubica visoko do neba.

I opet mi suza krene kad te se sjetim, Čovječe. Suza ljubavi, suza ponosa, suza zahvalnica. I zacijelit će jednom rane i rodit će se nova nada. A ti ćeš i dalje, Čovječe, ležati na svojoj postelji i iz tvoje ljubavi će rasti cvijeće za Hrvatsku.

U HRVATSKOJ SE NASTAVLJA JUGOKOMUNISTIČKI TEROR

Diana Majhen, Zagreb

Novi Zakon o kaznenom postupku koji je u Hrvatskoj najavljen onako potihom, u blagdanske dane, kako bi što manje ljudi shvatilo i odregiralo na to, za hrvatske građane znači konačan povratak jugokomunističkom režimu i titovim tamnicama.

Onaj njegov dio koji bi nas sve trebao i te kako zanimati odnosi se na tajnost istrage. Naime, zah-

tijeva se apsolutna šutnja istražitelja, osumnjičenika, njihovih odvjetnika, saslušanih svjedoka, pa čak i novinara, odnosno medija.

Dakle, sve dok DORH ne podigne službeno optužnicu protiv nekoga, mogu mu raditi što god hoće, a da to nitko neće saznati. Mogu ljude privoditi na „obavjesne razgovore“, ispitivati ih do besvijesti i pozivati na policiju svaki čas, za državati ih svako malo u okviru za to određenog vremena, premlaći-

vati, provaljivati im u stanove i slično, i takve postupke ponavljati koliko god hoće. A ljudi o tome ne smiju reći nikome ništa.

Time su ljudima protiv koji se vodi neki istražni postupak uskraćena osnovna ljudska prava, kao što je pravo na samoobranu, a hrvatskom je narodu uskraćeno pravo na informacije.

Kako bi bili sigurni da će se ovaj zakon poštivati, odnosno, da eventualne žrtve neće javnost

ipak obavijestiti o tome što im se događa, za prekršaj istoga predviđena je zatvorska kazna u trajanju od tri (3) godine.

Čitamo svako malo kako neki osuđeni pedofil (a ne znam da postoji gori zločin) dobije zatvor-

sku kaznu u trajanju od par mjeseci. A ovdje je riječ o TRI GODINE! Kako slučajno u javnost ne bi procurile informacije o tome kako se postupa s osumnjičenicima i što im se radi.

Ono što nikako ne smijemo zaboraviti je to, da je svatko nevin tako dugo dok mu se zločin ne dokaže, odnosno, dok ga se pravomoćno ne osudi. Što znači, da biti osumnjičenik ili biti svjedok nikako ne znači da su ljudi za bilo što doista krivi.

A svejedno moraju šutjeti.

Ovo će se sigurno pravdati time

da se radi o obračunima s mafijom ili visokom korupcijom, za čega je potrebna apsolutna tajnost. Naivno je i jedno i drugo. Jer, da se doista o tome radi, onda bi to trebalo biti specificirano u zakonu i vrlo jasno pojašnjeno kada je ovaj zakon primjenjiv, a u kojim slučajevima nije.

Sve u svemu, moj hrvatski narode, evo nas ponovno u policijskoj državi, samo što se tamnice u koje će nas zatvarati neće više zvati jugoslavenske, nego hrvatske.

Sve ostalo, ostaje isto.

„KRUG ZA TRG“

Zamjeraju nam čitatelji na pokretanju peticije „ZA KAZALIŠNI TRG“, jer je to zapravo zamisao građanske inicijative, koja je nedavno upriličila u svrhu javne prosvjede. Kažu, uzimamo tuđe zamisli.

Točno je, preuzeli smo naziv „Kazališni trg“ za dotični trg, ali samo utoliko što smo ga zamijenili za od nas predloženi „Trg Dr. Franje Tuđmana“. Čini nam se neprikladnim ići s dva prijedloga pred Poglavarstvo Grada Zagre-

ba. Inače, naš prijedlog potječe iz siječnja 2007. godine. Dakle, star je.

Nastavno donosimo pismo našeg čitatelja Franje Tomaševića, a onda i naš prijedlog s odlukom.

PISMO ŽELJKA TOMAŠEVIĆA

Vrlo poštovani gospodine Dragun,

Uz najsrdačnije pozdrave, koristim i ovu prigodu zahvaliti Vam se na dobrim Novogodišnjim željama, te Vama i Vašim dragima uputiti moje najbolje želje za Sretnu i Blagoslovljenu Novu godinu 2009!

Zahvaljujem Vam na Vašem cijenjenom odgovoru kojeg sam iskreno

očekivao, ali na kojeg radi blagdana nisam bio u mogućnosti ranije odgovoriti.

Prije svega Vam želim reći, da iskreno vjerujem da se niste uvrijedili na bilo koji moj navod, već kao veliki stradalnik još od djetinje do-

bi, razumijete i podržavate moju bojazan, iskazanu određenim pojmovima koje sam koristio u mom dopisu, a prije posjedovanja sadašnjih podataka o Vašoj osobi i Vašem životnom putu!

Što reći za Vaše stradanje i Vaš „Križni put“?

To je uistinu „Križni put“ našeg cijelog naroda kojim bi se trebao osjećati pogođen i duboko ganut svaki Hrvat, nebitno o osobnom ili obiteljskom izravnom sudjelovanju u toj i svekolikoj kasnijoj stravičnoj patnji našeg hrvatskog naroda! Tu se sažima sva naša hrvatska strahota, u kojoj mi pri čuvenju i susretu sa sudionicima ne znamo koju

riječ izreći... eto... tu svaka riječ u početku misli već zastane!

U tom smislu vrlo poštovani gosp. Dragun, uistinu imate moje najveće poštovanje i razumijevanje i otvorenost za svaku vrstu pomoći!

Međutim, upravo i iz svih navedenih razloga koristim ovu prigodu, još se jednom osvrnuti na tekst i Vaše obrazloženje postojećeg teksta peticije:

1. Slažem se „da su za odijelo potrebna 3 m tkanine, a ne cijela bala“!

Ali istodobno se pitam, zašto bi se takvom zlotvoru „skrojilo odijelo“ od „samo 3 m najtanje, obične kr-

pene podstave" (uz najveće poštovanje svakoj njegovoj žrtvi, pa i onoj iz njegovih redova, jer Bog je rekao „ubiješ li jednog čovjeka ubio si cijeli svijet“, dakle svaki je život jedan cijeli svijet i kao takav jednako važan!), kad je taj zlotvor za „ovo odijelo“ ostavio „kilometre krvavog baršuna“!

Građanska inicijativa „Krug za trg“: Vratite mu ime „Kazališni trg“

Zašto dakle tekst Vaše i bilo čije peticije protiv tog zlotvora usmjerene, ne bi slikovito rečeno, u pravilnom omjeru sadržavao sve dijelove „odijela“, od „tkanine za podstavu“ do vanjskog „baršuna“?

2. Vjerujem nadalje, da Vama nije nepoznato i djelovanje Inicijative „Krug za Trg“?

Osobno držim, da u trenutku dok je Inicijativa upravo provela jedan snažan javni čin usmjeren protiv tog krvnika, nije baš sasvim korektno, a posebno s gledišta svehr-

vatskog interesa niti korisno, već je naprotiv može bitno samo „u korist naše vlastite štete“, samostalno i površno poduzimati radnje koje „razvodnjavaju“ našu jedinstvenost, a tako u konačnici i uspješnost sveukupnih radnji usmjerenih u istom cilju!

Držim da bi svehrvatska javna peticija, koju usput rečeno priprema i Inicijativa, a koja se između ostalih načina, objavljuje i na internet portalu i tako omogućuje potpisivanje svim ljudima širom svijeta, jednostavno morala biti pripremljena uistinu temeljito, sadržavati uistinu sve ono od čega bi se svakom i slučajnom čitaču (a ne nužno samo svakom Hrvatu!) „sledila krv u žilama“ pred stravom ukupnog zločina tog zlotvora te bi kao takva, morala biti naslovljena na puno više adresa, i to ne samo adresa u Republici Hrvatskoj, jer o veličanju djela takvog zločinca, uistinu ima što reći i mora svoju riječ izreći, i europska i svjetska zajednica naroda!

U tom smislu i cilju, osjećajte se vrlo poštovani gosp. Dragun, najsrdačnije pozvanim na suradnju u našoj Inicijativi „Krug za Trg“, jer ako baš ni zbog čega drugog, zajedno smo ipak „malo jači“!

Posebno vjerujte vrlo poštovani gospodine Dragun, da nitko od nas u ovom djelovanju ne nastupa

zbog osobne slave ili sujete!

Naprotiv, kakve li sreće da se zbog ovakvog djelovanja nikad ni jedan Hrvat ili bilo tko drugi, nije uopće trebao u bilo kojem obliku zauzeti! Nadalje, vjerujte nam, mi smo spremni raditi i „u tajnosti“, dakle pod pseudonimom, ako bi bilo kome bilo potrebno dokazati da ništa od ovog što radimo ne radimo radi osobne „slave“ ili „koristi“!

Dakle, želim Vam poručiti, da nam Vaš postupak ne smeta u smislu da bi nam Vi njim uzimali dio nekakvog našeg „kolača“, ne daj dragi Bog to kome i pomisliti! Eto, najsrdačnije pozvani, kako Vi tako i svatko tko želi i zna pomoći, pa najsrdačnije nam dobrodošli!

3. Čestitam Vam također na svim Vašim do sada poduzetim radnjama usmjerenim protiv tog zlotvora i njegove hrvatožderne „bratije“ na koje ste mi ukazali, a moju neobaviještenost Vašim internet izdanjima, prihvatite kao moju objektivnu nemogućnost praćenja, radi neposjedovanja osobnog kućnog računala (službeno računalo mi nije uvijek dostupno, niti vremenom niti dopuštenjem pristupa u svrhu ostvarenja mojih osobnih želja i interesa!).

S osobitim poštovanjem, najsrdačnijim pozdravima i najboljim željama.

POTICAJ HRVATSKOG ULJUBENOG POKRETA

HRVATSKI ULJUBENI POKRET

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB

Zagreb, 24. siječnja 2007.

Gradsko poglavarstvo Grada Zagreba
Milan Bandić, gradonačelnik
Trg S tjepana Radića 1
10000 ZAGREB

Predmet:

Prijedlog za preimenovanje trga uz

Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu.-

Cijenjeni g. gradonačelnice,

Vjerujemo da izražavamo želju svih Zagrepčana, svih hrvatskih građana, kao i Vašu osobnu, kad ovim predložimo da se trg uz Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu, koji se sada zove „Trg tzv. maršala Tita“, preimenuje u

Trg dr. Franje Tuđmana

U prilogu Vam dostavljamo odgovarajuću odluku Izvanredne skupštine Hrvatskog uljudbenog pokreta koja je održana 13. siječnja 2007. godine.

Sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun

predsjednik

ODLUKA SKUPŠTINE HRVATSKOGA ULJUDBENOG POKRETA

Hrvatski uljudbeni pokret iz Zagreba na Izvanrednoj skupštini koja je održana 13. siječnja 2007. godine pod 2. točkom dnevnog reda donio je sljedeću

Odluku

1. Predlaže se Skupštini Grada Zagreba da se trg uz Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu nazove „Trg Dr. Franje Tuđmana“. Boreći se uspješno za slobodnu i samostalnu Hrvatsku Dr. Franjo Tuđman zaslužio je takvu javnu počast.
2. Sadašnji naziv dotičnog trga „Trg Maršala Tita“ u izravnoj je suprotnosti s Rezolucijom br. 1481 (2006) Skupštine Europskog parlamenta donesenom dvotrećinskom većinom na zasjedanju održanom 25. siječnja 2006. godine pod nazivom "Potreba za međunarodnom osudom zločina to talitariističkih komunističkih režima".
3. Sadašnji naziv dotičnog trga sadrži tvrdnju da je riječ o nekakvom maršalu, iako je dobro poznato da se radi o samoproглаšenju, odnosno o hvalisanju najobičnijeg šumskog razbojnika.
4. Josip Broz zvani Tito ratni je zločinac najvišeg razreda, pa je protiv njega, kao i protiv onih koji su znali za njegova zločinačka djela, a nisu to prijavili nadležnim državnim tijelima, Hrvatski uljudbeni pokret još prije četiri godine podnio kaznenu prijavu Državnom odvjetništvu RH.
5. Josip Broz zvani Tito, ne samo da je bio ratni zločinac, nego prema spoznaji američke CIA-e „nitko nije bio tako surov kao on“.

Dokad?

Ova odluka će se na provedbu prosljediti Gradskom poglavarstvu Grada Zagreba i hrvatskim građanima.

dr. sc. Tomislav Dragun

TRI ŠESTICE I DVA POPA (12)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Svjedoci smo kako naša zemlja predsjedava Vijećem sigurnosti Ujedinjenih naroda. Štoviše, PRED-SJEDNIK REPUBLIKE HRVATSKE zadaje i otvara sjednicu s tematikom o borbi protiv terorizma. Nije problem što govori, već je upitno i BLAMAŽA UJEDINJENIH NARODA tko govori u sjedištu UN-a.

Da nije bilo izravne potpore sigurnosnih zajednica, primjerice Bundeskriminalamta, vjerojatno se krajem 2004. g. ne bih vratio iz nizozemskog azila kući. Svjestan kako sam se izravno zamjerio i sukobio s hrvatskom bandom kriminalaca u koju svakako spada i Predsjednik RH, ipak sam odlučio vratiti se NA MJESTO DOGAĐAJA... U REPUBLIKU HRVATSKU, te se obračunati s pripadnicima tamošnjeg ološa.

Da je tome doista tako, u prilog stavljam činjenicu

kako sigurnosna zajednica obilato koristi SLUČAJ ŠKREBLIN poput zamke u koju zapadaju likovi spremni sumnjivim i neprihvatljivim metodama, pa i TERORIZMOM, uspostaviti kontrolu nad ljudskim društvom kao sustavom. Stjepan Mesić je hodajući i djelujući materijalni dokaz kako ta banda ima svoje utočište i logistiku i u UN-u.

DOZVOLITI JEDNOM DOKAZANO OKORIJELOM SUMNJIVCU PREDSDJEDATI VIJEĆEM SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA?!

Stoga hrvatsko pravosuđe, točnije Općinski kazneni sud u Zagrebu,

dižući optužnicu protiv mene, za pravo prijeti i bandi kriminalaca koja svoje članove uhlebljuje i u UN-u. "MOJ" slučaj je dokaz svekolike univerzalnosti poluge kojom sigurnosna zajednica "vaspita" sumnjivce. Ako ikada bude zakazana GLAVNA RASPRAVA na zagrebačkom sudu, nastat će sveopća panika u redovima lokalne kriminalne zajednice ali i u vrhu piramide globalne zločinačke organizacije, jer funkcioniraju na načelu zakona spojenih posuda.

Primjerice, budu li raskrinkani VRESK ili VRBANAC u Zagrebu, konzekvence će snositi i HENRY KISSINGER ili maštoviti "mesija" GEORGE SOROS, koji troše i (pre) ostatak života, kako bi i AMERIKA

PODALA SVOJ SUVERENITET POD KONTROLU UJEDINJENIH NARODA, te kako bi takva institucija jurisla braniti AMERIKANCE, kada će ih opetovano napasti šejtan

BIN LADEN ili neka buduća pa makar izmišljena opća opasnost.

PONAVLJAM, sadašnja američka administracija proniknula je u nakanne raznih FARIZEJA I DOBROT-VORA. Stoga je smatram MOĆNOM, ODLUČNOM I SPOSOBNOM ADMINISTRACIJOM. Ona nije izravno razotkrila HR BANDITE, to sam učinio ja, već je "svoje" sumnjivce zatekla u svojem dvorištu. Ona se nije očitovala povodom moje tužbe protiv njihovog građanina maštovitog "mesije" GEORGEA SOROSA, već je djelovala kako bi ikoji naš sud barem podigao optužnicu protiv mene.

Ta administracija ovoga puta nije koristila "moj" slučaj kao 2004. god., kako bi tada mudro i obazrivo zaobišla minska polja, koja su "nasadili" tzv. zagovornici svjetske NADVLADE. Lukavo je neki dan prepustila "vođenje" Amerike preplanulom OBAMI, koji valjda počeo osjećati da je na neki način ucijenjen, jer mu i njegovi "prosvjetitelji" pušu za vratom. Na kratkom ga "lancu" drži američko pravosuđe kao i "poroženi" REPUBLIKANCI na ovim predsjedničkim izborima.

Koliko god to nekome bilo nevjerojatno, događaji pokazuju kako predstavnici ili čuvari sadašnje civilizacije, upravo PALE ZELENO SVIJETLO u vidu djelovanja državnih tijela RH, koja se upravo bave POČINJENJEM KRIMINALNIH RADNI MINISTRA ZEMLJE KOJA UPRAVO PREDSDJEDA VIJEĆEM SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA NA TEMU BORBE PROTIV TERORIZMA.

ODO ili USKOK mogli su odreagirati i mnogo ranije, zar ne?!

U mozaiku stvarne-istinske borbe i protiv ovog zla, također se vode istrage i analize. Sebe ne smatram ništa većim niti manjim kamenčićem svojevrsnog mozaika, koji slaže sigurnosna zajednica, od onoga kamenčića za kojega me smatraju i stavljaju gdje je svrsishodno.

SVJETSKA KRIZA je također ALAT koji je morala načiniti GLOBALNA SIGURNOSNA ZAJEDNICA u borbi protiv maštovitih, nadobudnih, moćnih i mračnih sumnjivaca. Čim nadležni odobre održavanje izvanrednih svekolikih izbora u REPUBLICI HRVATSKOJ, u toj će zemlji KRIZA NAPROSTO NESTATI. Ujedno, bit će to početak kraja i GLOBALNE RECESIJE.

TREBA UČINITI SVE DA SE LJUDI IZVUKU IZ OVE VELIKE KRIZE

Branko Stojković, Bjelovar

Prije gotovo dva desetljeća jedna prevarantska politika obećala je Hrvatima da ih uvodi u „obećanu zemlju“, tj. Hrvatsku punu blagostanja, reda i odgovornosti... A što smo dobili - osim pljački i lopovluka i političkih prepucavanja?

Ovih dana možemo vidjeti fotografije Ive Sanadera, hrvatskog premijera, kako se je (on) slikao ispod svečanog drveta (bora) s kudravim crnim psom. Zatim, uzeo je tog psa u naručje, novinari su to fotografirali kao nebesko i zemaljsko čudo. Kakav smo mi to narod? Očito je, da Sanader koji prestavlja ovu naciju – izruguje je. Premijer Ivo da ima dojke s mlijekom – nadojio bi psa kojeg više izgleda cijeni od gladnih ljudi. Sve je to sramota kako Sanader daje primjer izbezumljenom puku za ove blagdane i Novu godinu 2009.

Nije Sanader primio dijete u naručje kao siymbol života i smisla, nego javno nam prodaje psećje perverzije. Mene osobno taj politički demagog ne može podcijeniti, jer eto, ja mu ovdje odgovaram na njegov prljavi i grijesni um, odnosno dajem mu do znanja - da je šaarlatan i lik idolski... Njega ne zanima kakva će biti sudbina ostalih ljudi. Od niza obećanja na kraju godine Ivo Sanader ne može se pohvaliti, što je nešto učinio za obitelji, ili bolje rečeno za sve građane Hrvatske. Džabe je premijeru što govori tri strana jezika, kad je lakrdijaš i komedijaš... U Bjelovaru gledom kako gradom prolaze bijedni i jadni ljudi, ide blagdansko slavlje, a mnogi ne znaju kamo da se okrenu bez novca.

Ivo Sanader nam je poduzeo mjere štednje – kazao je: „zategnite kaiše“ narode. Dobro je da Psi ne nose oko trbuha kaiše, pa je zato Ivo

odlučio s njima se družiti za blagdane – kada se „jede i pije“ kako priliči čovjeku. Što nama takva poruka donosi – neka se upita onaj – tko ovo pročita. Tvrdim da je Sanader lažov, koji stalno laže i muti. Gadno je to već slušati, a mnogi zbog Sanadera loše žive, no njemu je u svakom slučaju dobro.

Na Saboru HDZ-a uvijek je bilo zadovoljivo čuti: „Nek Bog čuva Hrvatsku; sve za Hrvatsku, a Hrvatsku nizašto“, kazao je Sanader, nakon čega je klapa otpjevala „Bože čuvaj Hrvatsku“. Nakon toga je zasvirala originalna verzija pjesme "HDZ zna" u interpretaciji Jacquesa Houdeka.

Komunistička navika prevara i laži nastavljaju proganjati zemlje koje su nekoć bile zarobljene iza Željezne zavjese. Pa tako i Hrvatsku koju vodi najveći, nepopravljivi i bestidni lažljivac Ivo Sanader.

ČUVAJTE SE dr. sc. MATE CRKVENCA I JURE BAJIĆA!

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Problem je u tome što su Srbi, vidjevši kako i državni vrh RH štiti upad u i pljačku Proračuna RH preko moje kompanije u visini 73,2 milijuna kuna, shvatili da su članovi Račanovih vlada najobičniji klasični kriminalci.

Slažete li se kako takva informacija ima i svoju težinu. Jer, ako i nje-mački dužnosnici podržavaju takvu bandu, iako imaju i dokaze o tome, onda nastaje još veći problem. Ali, ako i danski premijer daje podršku našem premijeru, iako ima i dokaze i najsvježije informacije, a kako je i dotični pokrovitelj pljačke budžeta RH, tada stvari poprimaju nesagledive konzekvence za počinitelje i zaštitnike takvog terorističkog čina.

Srbi, Englezi, Amerikanci i Rusi, te moja malenkost, shvatili su kako su se u mrežu "Slučaja Škreblin" uhvatile najkрупnije ribe.

Moj im slučaj izravno služi da preko njega riješe neke manje "važne" probleme, koje do sada nisu mogli riješiti, jer je bilo preriskantno.

Na žalost, ali Srbe potpuno shvaćam ako tim slučajem "ucjenjuju" kriminalce u EU u svezi kosovskog pitanja, koje je trebalo biti odavno riješeno, prema svim najavama.

Međunarodna je mafija u takvom položaju da ako npr. srpski mediji na sva zvona počnu pisati o ovom slučaju, dolazi do nesagledivog međunarodnog skandala...

Teško je shvatiti, ali to je doista tako...

Zar Vam nije neobično da sam na slobodi i otvoreno iznosim činjenice i kvalifikacije kako je npr. Cipal od Porta (Sanader) najobičniji je kriminalac, a tridesetak sudaca (nabrajam njihova imena i prezimena) sačinjava pravosudnu mafiju...

Uostalom, čemu nejasnoće ako je i Vama jasno kako je RH pod kontrolom zločinačke organizacije, kojoj smo mi branitelji "poklonili" državu.

Meni je cilj osloboditi se ove bande koja reketira mene i članove moje obitelji i zadovoljan sam da se moji interesi podudaraju s interesima onih koji također nastoje stati na kraj ovom zlu, a dovoljno su moćni da to i ostvare...

KAKO DALJE BOSNO?

prim dr. Muhamed Saračević,
Sarajevo

U sadašnjem političkom trenutku kada se vrijeme donošenja sudbonosnih odluka po državu BiH mjeri vjerovatno ne mjesecima nego danima, više nego ikada je potrebno javno izraženim stavom (ukoliko se ne slažemo sa dogovorom u Prudu), uticati na budućnost zemlje koju poznajemo kao Republiku Bosnu i Hercegovinu.

* * *

Da li kasno ili ne, dobro je došlo ovo otrežnjenje i spoznaja da je situacija alarmantna, da smo krivi svi mi vlastitim učestvovanjem ili ne učestvovanjem u političkim procesima. Demokratija znači imati i političku snagu i voljom naroda kreirati dogovorenu državnu, ekonomsku i prateću politiku. Treba biti licemjer i tražiti brojne razloge zašto politika koju bismo podržali ne prolazi. Pitamo se zašto oni drugi vladaju i zašto manjina vlada većinom, kao i da narod ne stoji iza politike centara moći. Istina je da je možda ta manjina bolje organizovana, da većina nije zainteresovana sve do momenta dok je razlozi ne prisile da najčešće samo deklarativno reaguje. Osnovno mjerilo u političkom odlučivanju je kritična masa. Dakle, gdje je sada ta kritična masa i kako će ona reagovati u ovom trenutku kada poznate sile rade na rastakanju zemlje?! Ovdje nisu bitni sada faktori i floskule kao multinacionalno opredjeljenje, religija, regionalno porijeklo itd. Ovdje je bitno samo ko voli ovu zemlju i ko se želi boriti za nju. Ukoliko se na toj osnovi ne uspostavi kritična masa, Bosna i Hercegovina kakvu znamo postaće istorija.

U toku rata BiH je branjena patri-

otizmom, ljubavlju prema njoj, imperativom vlastitog opstanka kao i mnogim drugim zajedničkim i vlastitim razlozima. Trebao bi daleko veći prostor da se objasne razlozi zašto neki nisu osjećali da je to njihov rat, i zašto su mnogi napustili Bosnu u početku rata iz opravdanih ili ne opravdanih razloga. Odgovor na to treba da nađe svako pred sobom, kada u trenucima vlastite intime želi da bude iskren pred sobom.

* * *

Često postavljano pitanje zašto je Alija Izetbegović stao na stranu Tihića kada se odlučivalo o njegovom nasljedniku, možda ima odgovor u jednoj veoma pragmatičnoj stvari. On je znao da je Dajton početak procesa i da će biti mukotrpan i težak posao, koji će zahtijevati nekoga ko se stručno može nositi sa zadatkom implementacije i prilagođavanja istog, u vremenu do donošenja novog Ustava. Za to mu je trebalo pravnik. Tihić je nagovjestio svojim radom, da bi mogao odgovoriti zadatku. U tome su pomogla i neprincipijelna lobiranja. Aliji nisu prezentirani, ili se nisu znali detalji o Tihićevoj biografiji kao i ponašanju u toku zarobljeništa. Promakao je tad ne primjećeni otklon prema srpskom - Beogradskom faktoru i to je sada cijena koja je rezultirala Prudskim sporazumom.

Šta sada poslije Prudskog sporazuma. Prije svega treba shvatiti da ovaj dogovor, ma koliko Tihić odbijao da prizna, vodi u "getoizaciju" Bosne. Tri etničke jedinice čak i bez cijepanja Bosne vode u tom pravcu. Borba za vlast na suženom prostoru, neminovno bi vodila do političkih sukoba neistomišljenika, pa zašto

ne i oružanih. Političke frakcije bi lako mogle imale i vlastite oružane formacije koje bi zakrvavljenih očiju gledale jedne u druge. Ako sada tolika netrpeljivost i sujete ne dozvoljavaju zajednički nastup u interesu Bošnjaka, što bi se tek tada desilo. Pa zar među-muslimanski sukob već sada nije pojava u Islamskom svijetu. Zar ovo ne sugerise na Palestini-zaciju prostora.

* * *

U strukturama društvenog i političkog života uz časte izuzetke, vladaju kvazi-intelektualci, nepismeni, nesposobni, ali dobro ustoličeni "underground". Njih Bosna ne interesuje. Oni nju koriste kao izvor iz koga crpe sve što je na raspolaganju u ime vlastite koristi. To se očituje od parlamenta, vlade pa do najnižih struktura vlasti. Rezultati poslijeratne privatizacije koja je izvedena na najgrublji i najkriminalniji način su pogubni.

Kao vrhunac takve politike je Prud. To je kapitulacija Bosne. On je negiranje svega što se je postiglo u toku rata. Tim dogovorom Bosna se dijeli na faktički tri entiteta. Definitivnim iscrtaivanjem karti entiteta, oni koji su željeli podjelu Bosne, i koji su započeli rat zbog toga, mogu reći da su ostvarili ratne ciljeve. Srbi u Bosni dobijaju svoju kako Dodik već sada najavljuje konfederativnu jedinicu, Hrvati svoju, a Bošnjacima ostaje 23% ili nešto više teritorije. Ovim se rat u Bosni svodi na građanski sukob sa pratećim rezultatima.

Time Bošnjaci ne mogu biti zadovoljni. Njihov opstanak je zagarantovan samo ukoliko država bude na cijeloj njenoj teritoriji i ukoliko budu konstitutivni u gra-

nicama cijele države BiH. Da bi to postigli moraju imati zajedničku političku platformu svih Bošnjačkih predstavnika.

Riješenje za takav konsenzus je moguć u Parlamentarnoj odluci, vanrednim izborima ili Svebošnjačkom Saboru.

Ne vjerujem mnogo u prvu mogućnost jer nisam siguran da ovakav profil poslanika može meritorno odlučivati u ime Bosanskog naroda. Možda neki poslanici i poslušaju vlastitu savjest, ali se pribojavam da je već najveći dio poslanika korumpiran i sa raznoraznim hipotekama vlastite dobiti. Veoma je vjerovatno da ih ucjenom na odgovornost pred

zakonom i gubljenjem nevjerovatih 7000 KM koje primaju uz razne beneficije i paušale, vlastite partije, a i MZ može primorati da glasaju za nestanak Bosne. Pristajanjem na basnoslovnu mjesečnu platu koju primaju kao poslanici, postali su poslušnici i neće je se odreći ni po kakvu cijenu, a to MZ zna. Njih budućnost BiH ne interesuje, jer oni i mnogi iz vlasti kao i one bliske njoj, koji su se već dobro obogatili u procesu poslijeratne privatizacije imaju zasigurno alternativne destinacije življenja. Onih ostalih 80% Bošnjaka ostaće da žive u nepodnošljivim uslovima koje će im oni namjeniti.

Drugo rješenje "vanredni izbori" je manje vjerovatno jer za to treba politička volja, uslovi i vrijeme koje u ovom trenutku nije na raspolaganju.

Treća opcija "Svebošnjački Sabor" je najprihvatljivija. Ona nudi mogućnost učešća šire Bošnjačke intelektualne svijesti, koja može da iznese više opcija, postigne politički konsenzus i ograniči prostor političkog manevrisanja onome ko predstavlja Bošnjačko nacionalno biće. Odluke tog skupa mogle bi predstavljati politički nacionalni projekat. Pitanje je samo ko će sazvati taj sabor i ko će biti učesnici.

AKADEMIK ESAD DURAKOVIC: PRUDSKI SPORAZUM JE RAVAN VELEIZDAJI

Priredio: **Svevijesti.ba**, Sarajevo, **dr. Muhamed Borogovac**

* Jeste li za prudski sporazum?

- Ni govora! Taj sporazum također svjedoči o kontinuitetu Tihičevih zabluda: entitetska privatizacija bila je strašna greška protiv BiH; aprilski paket je također bio suštinski štetan; (s)prudski sporazum je također sporazum koji vodi ka legaliziranju rezultata agresije i genocida. Podvući ću samo jednu stvar iz toga. Popis stanovništva sa etničkom odrednicom, prije povratka protjeranih, bio bi konačna i najvalidnija ovjera rezultata progona, razaranja i genocida. To je apsolutno zastrašujuće. To bi bilo ravno veleizdaji i vrijedno bi bilo mitskoga prokletstva.

• Politika u BiH opet je presudila na ekonomskom planu: projekti vrijedni sedam milijardi propali su odlukom Kolegija SDA. Do kada će biti tako?

- Da, ta vijest je poražavajuća. Ona govori o nekompetentnosti i amoralnosti političara koji su u stanju donijeti takvu odluku. Trebalo bi da to mediji dobro prodrmaju! Ljudi koji donose tako fatalno pogrešne odluke, očito je, uopće nemaju viziju. Što je još gore - oni su i morbidno neetični jer - gledaju isključivo neke interese samoživosti, stranačke i ponajviše lične; oni ne vide dalje od danas. Veoma me čudi da u SDA neki ljudi - a mislim da tako ima i kvaliteta - ne okončaju tu negativnu suicidalnu inerciju.

* Jedna od glavnih tema koja potresa ovdašnju javnost u posljednjim mjesecima tiče se izgradnje reisove rezidencije na Kovačima. Kakav je Vaš stav o tome, a u kontekstu pitanja koja su postavljena u pismu studenata Fakulteta islamskih nauka?

- Stavove studenata FIN-a u potpunosti podržavam. Ohrabruje

svijest mladih ljudi, ta moralna lekcija koju su tako kompetentno uputili najvišim autoritetima čiji moralni autoritet je demaskiran. Slušam argumentaciju u korist izgradnje rezidencije: ne gradi je, veli se, Rijaset, već privrednici. Pa to je barem dvostruko lažna argumentacija! Prvo, sami privrednici (ako je oni grade) morali bi također imati osjetljivosti za prioritete, za prave vrijednosti. Drugo, kad bih bio reis, kazao bih javno privrednicima: Hvala vam, ali ću u zemlju propasti od stida ako meni budete gradili takvu rezidenciju dok demobilisani borci bukvalno nemaju šta jesti. Kontrast je sablasan: iz te rezidencije valja gledati na obližnje mezarje še-hida čiji ideali su još u agoniji! Znate, nije važno ko Vam gradi tako skupo zdanje, već je poenta u tome da vi pristajete na to; problem je etičke naravi.

- Da li ste pratili polemiku koju je

izazvao intervju Mustafe Spahića, objavljen u Oslobođenju? Kako gledate na anatemu koja je iz Rijaseta odaslana spram imama Spahića i glavne i odgovorne urednice Oslobođenja? Kakav je Vaš stav generalno prema političkim izletima reisa Cerića?

- Pratio sam polemiku pažljivo. Kao Bošnjaku i muslimanu, teško mi pada saznanje o dezorijentiranosti reisa, jer ja tu instituciju veoma poštujem. Prije svega, pogrešno je proglašavati islamofobičnim medije i ljude koji imaju kritički odnos prema odveć eksponiranom predstavniku jedne institucije, u ovom slučaju aktualnog reisa. Iz toga proizlazi - neislam-ski - da je jedna osoba sami islam! Mudro bi bilo da gospodin Cerić ima naviku pozivati ljude koji ga kritiziraju na kahvu, da čuje šta mu imaju reći. No, on anatemizira svoje najčestitije ljude - Rešida Hafizovića, Musta-

fu Spahića - zato što imaju hrabrosti i moralne prinude kazati mu štošta. Žao mi je što moram reći, ali gospodin Cerić pravi sudbinske greške. Prvo, dopustio je da vehabi-je duboko prodru u infrastrukturu IZ i tek u narednim decenija-ma vidjet će se kako je to katastrofalno pogrešno, a javno kritizira svoje čestite profesore. Drugo, gospodin Cerić ne pravi političke izlete, već je riječ o političkoj konstanti. Naime, on se predstavlja - svijet ga tako prihvata, nažalost - kao jedini relevantan lider Bošnjaka. Na taj način on nanosi najveću štetu Bošnjacima jer mnoge snage u svijetu upravo i žele svesti Bošnjake na vjersku zajednicu i oduzeti im vjerodostojnost političkog faktora. Reisova ambicija ide naruku upravo tim lukavim namjerama. Dakle, ima više temeljnih razloga koji njegovo djelovanje čine pogrešnim i štetnim.

* * *

KOMENTAR: Akademik Dura ković je uglavnom na pravoj strani. Jedino što bi mu se moglo prebaciti je da kada govori o Tihićevim potezima on govori o zabludama. Ne, Tihić nije glup čovjek i on ne pravi greške. U pitanju su svjesne izdaje interesa Bosne i Hercegovine i Bošnjaka, a ne zablude.

Drugo, Akademk Dura ković podrazumjeva da je Silajdžić ispravan, što je velika zabluda. Silajdžić je sa Tihićem u tandemu, ovo je još jedan igrokaz, kao što je bio i sa reformom policije. Silajdžić traži "častan" način da podrži Tihića, i već ga je podržao u glavnoj stvari, dogovoru za Brčko, čime će biti legalizovan Dayton, tj. biće poništeno ono što je postignuto rušenjem "aprilskih" amandmana.

ČETVRTA MOGUĆNOST - "DOGAĐANJE" NARODA KAO JEDINI IZLAZ

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Gospodin Saračević je u pravu, pogotovo kada predviđa palestinizaciju Federacije. Ako prudski sporazum bude proveden u Skupštini, a to znači i promjenu Ustava kojom će se legalizovati Republika Srpska, tada će doći do palestinizacije Federacije. Da li će Bihaćka enklava biti naša Gaza, ili će to biti Goražde, da li će RS dobiti Tuzlu, da se "podeblja" koridor, da li će dobiti lijevu obalu Miljacke, kako je Alija dogovorio sa Karadžićem još prije rata? Sve postaje moguće kada RS postane legalna, i time

dr. Muhamed Borogovac

slobodna da se otcijepi i tako usmrti Bosnu i Hercegovinu.

Ne bi to bilo kao otcjepljenje Kosova, jer Federaciju niko ne bi priznao - to nije država, nego federacija kantona. Dakle, imali

bi i dalje nestabilnost i otimanje teritorija od strane susjednih država, uključujući i RS. Niko ne može predvidjeti gdje i kada bi se to završilo.

Tihić hoće da vidi veliku Srbiju još za vrijeme njegovog bijednog života, pa žuri da to završi, a sa nama šta bude.

Međutim, postoji jedno rješenje koje Dr. Saračević ne spominje, a to je masovna pobuna naroda protiv izdajnika. Bolje je sada spriječiti Tihića nego pristati na raspad države i Palestinizaciju federacije.

Ja se sjećam kako je događanje

naroda spasilo Tuzlu 1992. Opisati taj događaj da pokušam dokazati da nas i iz ove, na prvi pogled bezizlazne situacije, može spasiti jedino narod, ako se probudi i krene u akciju.

Bio je Bajram u aprilu 1992. Četnici su do tada već bili okupirali i masakrirali Bijeljino. Mnogi članovi naše jedinice Patriotske lige su bili u prostorijama SDA Tuzle, a imali smo naoružanu stražu ispred zgrade. Negdje oko 4 sata poslije podne dolazi nam u prostorije Hazim Rančić tadašnji načelnik regionalnog MUPa i saopštava nam da ne nosimo oružje dok smo u Tuzli, jer ga nazivaju "uznemireni građani Srbi" i žale se što "zelene beretke" hodaju naoružane gradom itd. Dok smo razgovarali sa njim ulazi jedan stražar i uzbuđeno kaže da milicija opkoljava našu zgradu.

Ja sam odmah dotrčao na vrata i uočio da policajac koji drži na nišanu naša ulazna vrata ima veoma mali ugao djelovanje, tj. da ako samo desetak metara pretrčim naći ću se iza obližnje kuće, i biću u zaklonu. Ko zna Tuzlu, to je bila kuća u kojoj je

advokat Balijagić imao kancelariju. Tako sam i uradio, i uspio doći do poslanika Skupštine Opštine Tuzla, koja je tada zasjedala u dvorani Radničkog univerziteta, i obavjestiti ih šta se događa u čaršiji. Oni su odmah prekinuli sjednicu, ali nisu mogli ništa pomoći opkoljenim. Poslije sam došao do telefona sa kojeg sam zovnuo Predsjedništvo BiH. Javio se Ejub Ganić. Ja sam mu rekao šta se događa, objasnio mu da će to biti masakr omladine u prostorijama SDA stranke. Međutim, on je mrtvo hladno, ne trudeći se da bilo šta pokuša, da bilo koga obavijesti, da bilo koga nazove, mirno rekao: "Mi vam ne možemo pomoći." To je nekoliko puta ponovio sa takvom ravnodušnošću, da sam tada prvi put posumnjao u jednog od naših rukovodilaca. Situacija je bila bezizlazna.

I šta nas je spasilo iz te bezizlazne situacije? Spasio nas je narod Tuzle. Momci koji su ostali u opkoljenoj zgradi SDA nazivali su članove stranke, rodbinu i prijatelje u okolnim Tuzlanskim mahalama i narod je krenuo od pi-

jace i iz predgrađa i rastjerao do zuba naoružanu miliciju.

Ko može zaustaviti narod? Ko bi mogao zaustaviti Sarajlije ako bi krenuli prema Skupštini kada dobro plaćeni izdajnici krenu da usvoje Prudsku izdaju?

Da li će narod Sarajeva krenuti da spašava državu, ali i svoju kožu kada izdajnici krenu u Skupštinu? Gdje je sada Patriotska liga? Na izdajničkoj strani se nije mnogo šta promijenilo. Na primjer, tu je još uvijek Hazim Rančić, koji je nedavno bio jedan od ključnih ljudi u izdaji reforme policije pored Tihica i Silajdžića.

Dakle, postoji i četvrta, najsnažnija mogućnost za spas domovine, da će narod doći iz sarajevskih predgrađa i rastjerati bandu kada se sastanu u Skupštini da uništavaju državu usvajajući zakone i mijenjajući ustav kako je Tihić dogovorio sa našim neprijateljima u Prudu?

Ako se to ne dogodi, neka je Bog na pomoći narodu Bosne i Hercegovine, kako reče jednom Prof. Boyle.

BOGUMILSTVO KAO RELIGIOZNI PROBLEM (3)

dr. Ivo Pilar, predavanje održano 10. veljače 1927.

Dosljedno tome shvaćanju odbacivali su Bogomili sve sakramente: krst, pričest, zadnju pomast; jer voda, kruh, vino, ulje, to je sve materija, dakle djelo Satanaelovo, i ne može doprinijeti da posveti i očisti čovjeka.

Dosljedno tome Bogomili su odbacivali i sjajne hramove, crkve, jer i oni su djelo vražje, pošto se sastoje od materije. Za sjajni hram Jeruzalemski su učili da je stan Satanaelov, koji se je, kad

Lord Satanael

su Rimljani srušili taj hram, preselio u Aja Sofiju u Carigradu.

Odbacivali su sjajne odjeće, iko-

ne i kipove i sav sjaj u crkvama, jer je sve to djelo nečastivoga; odbacivali su križ i nazivali ga drvom sramote, i rugali se oficijelnim kršćanima što ga štiju. Govorili su: ako netko s drvetom ubije ocu sina, može li otac voliti drvo, kojim mu je sin ubijen?

Sebe i svoju crkvu držali su Bogomili za pravu crkvu Isusovu ili crkvu apostolsku. Naspram dvjema oficijelnim crkvama, katoličkoj i pravoslavnoj, stajali su u najoštrijoj opreci - katolike i pravoslavne nazivali su, da su:

"jakože pse i svinje". S njima nisu smjeli ni općiti, svako općenje bio je težak grijeh. Ako bi katolika ili pravoslavnoga primali u svoju bogomilsku crkvu, tada je morao proći najprije jednu periodu čišćenja. Tek kada je tu periodu prošao, očistio se od opačina oficijelnih kršćanskih crkava, dao dokaza o svom iskrenom bogomilskom uvjerenju, tada je konačno mogao biti primljen u bogomilsku općinu. Primanje se je obavljalo krštenjem, ali ne vodom, kao kod oficijelnih kršćanskih crkava. Krštenje se je sastojalo polaganjem sv. pisma na glavu, i to evanđelja po sv. Ivanu, pak se zvalo "Baptizma libri". Osim toga slijedilo je tzv. "rukopolaganje" "impositio manuum".

Tim knjižnjim krstom postao je dotičnik članom bogomilske crkve i zajednice, ali tek običnim vjernikom, slušaocem. Bogomili su se dijelili, kao nekad Maniheji, na dvije vrste: na obične vjernike, slušaocce i na savršene, koji su se zvali svršitelji, dobri ljudi, dobri kršćani, ili dobri Bošnjani (kod zapadnih Bogomila, tzv.

Katara u Francuskoj: bonshommes ili bonscrestias).

Ovi svršitelji, dobri ljudi, dobri krstjani ili Bošnjani, oni su bili prava crkva bogomilska i iz njih su se izabirali bogomilski svećenici.

Oni su se morali držati najstrože bogomilskih propisa, koji sadržajno nisu bili ništa drugo nego tzv. tria signacula maniheja, koje smo već spominjali. To je bio tzv. signaculum ors; naime da nije svršitelj smio nikada izreći laž, niti riječima koga prevariti ili se zakleti; zatim da nije smio jesti mesa niti ičesa što postoji od krvi žive životinje, dakle niti jaja ni sira. Jedinu iznimku su činile ribe, jer one se ne množe prilegom. Oni su živjeli samo od kruha, zeleni i voća. Zato je običaj sušenja voća, osobito bosanske suhe šljive, ostatak bogomilske kulture, jer preko zime su se Bogomili hranili kruhom i suhim voćem. Lomljenje kruha bio je dapače posebni ritualni akt kod bogomilskoga bogoslužja, kao lomljenje hostije kod katolika. Zatim je za savršene vrijedio tzv.

signaculum manus, da nisu smjeli ubiti niti čovjeka ni uopće živoga stvora osim zmije. Uopće bilo je kod Bogomila zabranjeno voditi rat i praviti ratne naprave. Konačno signaculum sinus, savršeni se je morao potpuno odreći općenja sa ženom i svakog spolnoga života. Bogomili su principijelno bili protiv ženidbe i smatrali za zaslužno da muž i žena žive kao brat i sestra. To je sve pak imalo svoj osnov u temeljnom naziranju Bogomila, da je ljudsko tijelo djelo principa zla i nešto zlo, kobno po čovjeka. A ovo zlo se ponavlja i umnožava prilegom i ženidbom.

Ovi savršeni, tzv. "svršitelji" su vodili vrlo težak život, život teži od većine danas poznatih redova. Oni su bili primani posebnim svečanim činom, koji se je zvao utješenje, consolamentum, telesi-

osis. Pošto je život tih savršenih bio toliko težak, to su mnogi, da si prištede tu trpnju, dali se podići u red svršitelja tek pred starost ili pred smrt.

SRPSKA AGRARNA REFORMA I KOLONIZACIJA 1918. GODINE (3)

Šemsudin Handžić, Sarajevo

Simbolična naknada za otetu zemlju zastupnik u Saboru - parlamentu - Narodnoj skupštini Kraljevine SHS dr. Stjepan Radić u svojim govorima i napisima odupirući se hegemoniji, između ostalog kritizirao je i način sprovođenja agrarne reforme 1918. i 1919. godine, kojom je nasilno oduzeta muslimanska zemlja (od aga i begova). Zbog toga je radikalni zastupnik Puniša Račić izvršio zločin pucajući u hrvatske zastupnike u njihovim zastupnič-

kim klupama, ubivši Pavla Radića i Đuru Basaričkog i ranivši Stjepana Radića, Ivana Pernara i Ivana Grandu, pa je dr. Stjepan Radić od posljedica teškog ranjavanja umro 6. kolovoza 1928. godine. Poslije je odlučeno da se Bošnjaci muslimani obeštete za oduzeta imanja, pa je država priznala da je bilo "nepravilnosti" u provođenju agrarne reforme. Doneseni su zakoni o financijskoj likvidaciji odštete za oduzeto zemljište poslije 1928. godine s kojima se počinje regulirati ispla-

ta zemljišta. Zemljište je tada procijenjeno za 60 posto manje od stvarne tržišne vrijednosti, a isplata se je vršila u gotovom novcu i obveznicama na rok od 50 godina sa četiri posto kamata godišnje. Isplata je vršena dva puta godišnje počevši od 1923. godine i trebala je trajati do 1971. godine.

Bošnjacima muslimanima je isplaćivana naknada za oduzeto zemljište po dva osnova, za aginsku zemlju (s kmetovskim odnosima) i begovsku zemlju (s

najamnim odnosima). Do početka Drugog svjetskog rata bivši vlasnici su naplatili za aginsku zemlju 125 milijuna dinara u gotovini, ili 49 posto, a u obveznicama 36 posto, što novčano izraženo iznosi 46,8 milijuna dinara. Ukupno je naplaćeno 171 milijun dinara ili 67,4 posto, a ostalo nenaplaćeno 83,2 milijuna dinara ili 32,6 posto. Za razliku od obeštećenja vlasnika za aginsku zem-

lju, naknada za otetu begovsku zemlju planirana je isključivo u obveznicama, s rokom isplate od 50 godina. Od ukupno predviđenih 650 milijuna dinara u 36 polugodišnjih rata, isplaćene su samo četiri u iznosu 139,5 milijuna dinara, ili manje od 1/4, odnosno 21,5 posto. Prema tome, nije isplaćeno 510,5 milijuna dinara, ili 78,5 posto. Iz navedenih pokazatelja jasno se vidi da odu-

zeta zemlja bivšim zemljoposjednicima (agama i begovima) nije nikada u cijelosti plaćena, pa nije mogla postati vlasništvo Srba, niti se je pravno valjano mogla prenijeti na njihove potomke. Prema mišljenju pravnih eksperata pravo na neisplaćenu zemlju nikada ne zastarjeva, a zemljišna dokumentacija o provođenoj agrarnoj reformi sačuvana je u Arhivu grada Sarajeva i Beču.

BANJA LUKA - USPOMENE I STVARNOST SA MEJDANA (3)

Mehmed Selman, Travnik

1. DIO MEJDAN (2)

Taj dio grada bio je po svom sociološkom i socijalnom sastavu dosta različitog sastava. Bilo je mnogo siromašnih porodica, ponešto bolje stojećih i jedan broj "činovničkih", kako su se tada zvale sve one porodice koje su bile zaposlene u bilo kakvoj državnoj službi. Pogled na Mejdan iz moje ulice Muftije Džabića, moglo se zapaziti da je tada Mejdan, sam naziv, imao svo- ga korijenja na jednom specifičnom području, a to je prostor oko poznate Delića kuće, Odića i Mažara, Kobašlića, Šehića, Grozdanića kao i kuće Handžića, te drugih porodičnih kuća. Njihovo sastajalište, s ranog proljeća, pa sve do čak kasne jeseni, bilo je pred mejdanskim džamijom ili pod "Karamutom", blizu kuće Savicki. Tu su se sastajali Mejdanci kako smo ih popularno zvali "Mejdanci".

Iz moje generacije sa kojima sam se družio poznati su Odići, Čerimagići, Kobašlići, Grozdanlići, Zulići, Šehići, Handžići, Sakići i mnoge druge porodice. U predratne dane II svjetskog rata poznatiji su bili: Zvone Odić, Ido, Zijo Čerimagić, Đuro Grozdanić i brat mu Braco,

Hasan zvani "Keka", Muharem Hadžisakić zvani "Mandara", te mnogobrojni drugi, sa posebnim naglaskom na braću Delića mlađeg uzrasta Adema, Mehmeda, Ahmeta, kao i njegove sestre Mine, te starije braće Hamdije i Mustafe. Svaka ponaosob porodica je bila brojna, kako po muškoj tako i po ženskoj lozi. U porodici Savicki bila su dva brata, te sestra Milka, zvana od milja "Milkica", vrlo lijepa i umiljata djevojčica.

Na širem prostoru današnjeg Mejdana postojale su brojne družine - grupe koje su se spontano formirale po ulicama, tako se moja ulica, Muftije

Džabića, zvala još i Donja Stupnica, ona se dijelila na Gornju i Donju Stupnicu sa svojim sokacima i sokacićima. U susjedstvu je bila - grupa sa tzv. "Abacije", ili Pobrića Brod, koja je okupljala nekoliko, također ulica i uličica, npr. Tetarića sokak zvana "Jalija", Demira Arnauta sokak itd. Tu su se sastajali Ibrišagići, Šašivarevići, Bahtijarevići, Habibovići, Sabitovići, Tetarići, Kovačevići, Hadžiselimovići, Hadžidedići, Sante, Hadžialići i drugi. Na tu "Abaciju" dolazili su Omerbašići, Kučukovići, Selmani, Kovačevići i Ekići, rijetko kada Salihagići, Bekir, Omer i "Lalo", te mnogobrojni dje-

čaci iz ostalih grupa, naročito Patočani kako smo ih zvali od milja, ali su znali biti jako nestašni i skloni tući sa dječacima iz drugih ulica kao što su bili Ališići i drugi. Malo dalje uz Vrbas, nizvodno, bile su "Zelena", "Kulmahalićani", "Ciganluk", a u podnožju Starčevice i Bukića strane - brda, bila je grupa zvani "Patočani", a odmah u susjedstvu grupa "Čorkovac". Te su grupe bile po svom socijalnom sastavu najsiromašnije, ali i najotpornije i najborbenije.

Najudaljenija grupa je bila na području današnjeg Rebrovca u blizini rebrovačke crkve i zvalo se ciganski, odnosno "Vlaški Brijeg", a poslije II svjetskog rata dobio naziv "Veseli Brijeg". Svaka ova grupa imala je i svoje specifičnosti, kako po socijalnom tako i po obrazovnom nivou kao i načinu druženja i zabavljanja u raznim igrama. Mnogo organizovanije grupe bile su u Donjoj Stupnici, Kulmahali, na Mejdanu pa i "Zeleni" i to negdje između, 1935-1941. godine. Negdje pred početak II svjetskog rata, sve ove grupe postepeno su nestajale, jer su mnogi, dojučerašnji dječaci, postali izrasli mladići, jer su mnogi u vihoru II svjetskog rata prosto nestali, jedni su otišli u NOB-u i dalje, dok su se drugi izgubili u metežu rata i nestali bez traga.

ŠTO JE RADIO HRVATSKI POLITIČKI VRH U VRIJEME PADA VUKOVARA

Branko Stojković, Bjelovar

U vrijeme pada Vukovara cijeli politički državni vrh bio je u posjeti Lici, odnosno oni su (bili) se kretali prema Istri. Na putu za Gospić, zaustavili su se u mjestu Brinju, a dobrodošlicu predsjedniku Dr. Franji Tuđmanu zaželio je Josip Kregar, predsjednik općine Otočac. Na početku svečanosti, govorio je Tuđman, a tu se pljeskalo i vikalo: „Hrvatska“, „Hrvatska!“ i „Franjo“, „Franjo!“ Skup koji je bio zatvoren za javnost i novinare, završio je uz program pjesama i plesova, te svečani objed...

Za taj izlet u Zagrebu, tj. u Hrvatskoj nije se smjelo znati. A fešta je potrajala do ranih jutarnjih sati. Zanimljivo je, dok su se hrvatski branitelji u Vukovaru borili s oružjem u ruci, gospoda su se na „igranki“ zabavljala, nazdravljala je s čašicama šampanjca u ruci. Tu na zabavi bili su kraj Vrhovnog zapovjednika Hrvatske vojske Dr. Franje Tuđmana, Gojko Šušak, Mile Ćuk, Slavko Degoricija, Vrhovni zapovjednik JNA Stjepan Mešić i predsjednik SFRJ-a, Hrvoje Šarić, Martin Špegelj i dr.

Ne samo da je Dr. Franjo Tuđman (HDZ) hrvatski narod prevario, nego ga je izdao. Njegovi sljedbenici ni danas ne žele priznati da su pogriješili. Jer najveći tajkuni i bogatuni iznikli su u Hrvatskoj iz njihovih redova. Zemlja je sad u grču i strahu i paranoji. Ista vlast nas tlači za 5 kuna na dan, toliko koliko je svedena potrošnja na dan po glavi sta-

novnika. Nekoliko rodbina, tj. familija drži u Hrvatskoj sve u svojim rukama. A vama govore da je to slobodna Hrvatska. Tako su mu dali lice zvijeri.

Hrvati gdje ste? Ima li vas? Što šutite na taj način? I vi ste izdali hrvatske ideale. Sakrili ste se u mišje rupe. Zar treba pitati: Tko je izmislio takvu danas demokraciju, nego „sotončine“, koje degeneriraju sve ono što je ljudsko? Da bi stvorili „nakazu“ od naroda, upregnuli su vas u tegleća kola, poslužili su se geslom demokracije, pa da bi pod tim imenom mogli raditi što god žele.

Danas oni truju i razaraju, odnosno ubijaju ljudsku dušu, te mlade ljude – kojima ne daju posla, formiraju u degenerike. No, sve je to pakao i najcrnje ropstvo, muka i zlo... Svjedoci smo jednog vrlo lošeg vremena i razdoblja u Hrvatskoj, gdje vlada nape-to stanje, u kojemu je nametnut lažni mir. Ti smutitelji su učinili kaos, da bi lakše vladali vama. Pomutili su vam pamet i razum.

I od početka tako su olako zasjeli na vlast. Oni vama govore svojim životinjskim jezicima, a vi ih pokorno slušate. Svakoga tko im

se suprotstavi oni proglašavaju luđakom i protivnikom demokracije. Pomiješali su vam vrijednosti riječi, kako ne bi razumjeli jedan drugog – Hrvat Hrvata ... To je njihova strategija i pobjeda. A i znak vašeg poraza. Razmislite o tome što vam govorim. Zato i postoji izbezumljena Hrvatska, glavna i neradnička, socijalna i bijedna, a tajkuni i pljačkaši i prevaranti uspijevaju.

Samo svaki istinski i kritički duh protivi se tom nasilju, laži, ili bolje rečeno tiraniji. Svaki istinski Hrvat se ne klanja i ne priznaje takvu „sotonističku upravu“. To

je najlošija opcija življenja. Hrvati su danas kao narod podijeljeni. S njima upravljaju bivši komunisti. Veliki vjernici ne predaju se samo tako u ruke grješnika, kako je to učinio i sam Isus. Svakom poštenom Hrvatu je bolno to i s tugom u duši gledati i ne prihvaćati činjenicu da je to tako.

Ta „nova Hrvatska vlast“ je bahata, samoljubljiva i devastatorska. U državi postoje ljudi koji su bili komunisti, a sada su kapitalisti, kojih se sve opet pita. Ne odgovaraju za ono što su radili u prošlom režimu. Mnogi Hrvati upravo su bili proganjani od takvih. I to je žalosno da u Hrvatskoj danas nikog to ne zanima i smeta. Niti tko pokreće akciju ili diže uzbunu. Na primjer, što se nismo riješili Josipa Manolića i njegovih UDB-aša.

ČETVRTI KRALJ (MUDRAC) ARTABAN?

Đivo Bašić, Dubrovnik

Od dvojice braće perzijskog vladara Darija I. (vladao 522.-486.) jedan se zvao Artaban, a već oko Kira II. (558.-530.) okupljaju se dvorjani kojima ime sadrži slog "Rta" ili "Arta", po ondašnjim drevnim (indo-)iranskim (arijskim) suprotstavljenim božanstvima, slično kao Aša ("najviše dobro") i Druh/Druž ("neistina, zlo") u Vedama, kao podloga u zoroastričkoj reformi i opreka - prastara dvojnost dobra i zla. Zanimljivo da je Rta božansko pravilo ili "naputak" po kome se kreće zvijezde, sviće dan i tamni noć, smjenjuju se godišnja doba (po Rig-Vedi). Herodot tvrdi da su Heleni (Grci) u staro vrijeme Perzijance nazivali Kefencima, ali da su oni sebe zvali Artejcima (izraz koji su rabili i njihovi susjedi). Pogubnost ratova zabilježena je u dijalogu Perzijanaca Kserksa I. (vladao 485.-465.) i strica mu Artabana kad je ovaj prvi vršio smotru flote i vojske u Abydosu, na Helespontu:

"Sažalio sam se pomislivši kako je ljudski život kratak i da ni jedan od tolikih ljudi za stotinu godina više neće biti na životu", a Artaban mu je odgovorio:

"U tijeku ovoga kratkog života, nema ni jednog čovjeka... koji bi bio tako sretan da mu se ne bi dogodilo da bar jedanput ne zaželi da radije umre nego da i dalje živi... I tako smrt dolazi kao najbolje utočište i spas čovjeku od svih nevolja ovoga života". (Herodot, Historia, VII, 46).

Talmud bilježi priču o Artabanu koji je poslao vrlo dragocjen kamen Rabbiju Yehuda Hanasiju, a ovaj je njemu u znak zahvale poslao mezuzah (mali komad pergamenta na kojem je ispisano nekoliko odlomaka iz Tore, a pričvršćen je na des-

noj strani ulaza u kuću). Artaban je nemalo bio iznenađen zauzvratnim poklonom:

"Poslao sam vam vrijedni kamen, a vi mi zahvalujete običnim komandom pergamenta?".

Rabbi Yehuda mu je odgovorio da pergament ima više vrijednosti nego svo dragocjeno kamenje zajedno. Nekoliko godina kasnije Artabana kći je oboljela. Nije joj pomogao nijedan doktor, pa se Artaban sjetio Rabbijevih riječi, te pričvrstio mezuzah na dovratnik kćerine spavaće sobe koja je nakon toga ozdravila.

Tri mudraca (u predaji i kao kraljevi) Melkior, Baltazar i Gašpar prinijeli su novorođenom Isusu Kristu ulje, tamjan i zlato (u kršćanstvu blagdan Tri kralja ili Bogojavljanje [Epifanija]), a po nekim predajama postojao je i četvrti mudrac - bogati astronom i filozof Artaban iz Perzije. On je prodao sve što je imao, te (s)kupio safire, rubine i bisere - poklone za novog Mesiju naviještenog pojavom sjajne (najsvidljive) zvijezde. Iako je kasnio, namjeravao se pridružiti velikoj trojci mudraca, te zajedno pronaći Djetešće. Stari rabin mu je rekao "da ne traži kralja u palači ni među bogatima, ali ni među sirotinjom. Njegovo je carstvo složena i nepregledna ljubav".

Artaban je tijekom put(ovanj)a pomogao od groznice bolesnom čovjeku u pustinji, karavani izgladnelih ljudi bez novaca (dar safira), užasnutom mladom vojniku koji je poštedio malo dijete tijekom Herodovog pokolja djece (dar rubina), mladoj ropkinji otkupio je slobodu (dar bisera) i ona je potom krenula za njim. Nakon 33-godišnjeg traga-

nja saznao je od stanovništva u Passovaru o danu Kristova raspeća - tada se tresla zemlja i zamračilo nebo, te sijevali gromovi kao "jedina svjetlost" na nebu.

Bivša robinja i Artaban tražili su zaklonište, ali je Artaban bio ranjen uslijed obližnjeg udara groma (krv mu se slijevala niz lice). Zavapio je prema nebu:

"Gospode, zašto te nisam ugledao premda sam te tražio 33 godine, zašto te nisam mogao nahraniti dok si bio gladan i dati ti vode dok si umirao, već sam to drugima činio", a glas mu odgovori:

"Kad god si davao nekome od njih, moj brate, davao si meni".

Razočaravajuća bijaše misija (na jesen 550. g. n. e., tijekom bizantsko-istočnogotskog rata) magister milituma (zapovjednik vojske) Artabana kojem nije pošlo za rukom ni(ti) dospjeti na Siciliju, te mu je uz pretpostavku napuštanja Cefalonije, flota bila raspršena nevremenom i brod na kojem je bio ukrcan završio je na obali otoka Meleda u Dalmaciji.

Zar stvarno nikoga ne zanima tko su ljudi koji su Hrvatsku naciju (opet) uvukli u veliku laž? Je li (to) Hrvatska kuća na pijesku ili kula Babilonska, uskoro će se vidjeti i pokazati. Glavni inspiratori strašnih ratnih pokolja i stradanja nad Hrvatima, danas su vodeći ljudi u Hrvatskoj. Te političke vode su „sol zemlji i nebu“, maksimalno i samom Bogu su premac. Ja smatram da su oni najveća sramota za dostojanstvo i čast čovjeka. Isto tako i za pravdu i pravednost...

Sve te zle kobi pogodile su Hrvate koji i dalje šute i pate. Pitam se: Jesmo li mi čudoredan narod, istodobno pokvaren, duhovno mrtav i politički bez riječi. Hrvati! Nezaboravite, neoprostite im nikada ne smijete.

GRAD SVJETLOSTI

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Pisac prvog hrvatskog romana "Planine", Petar Zoranić - ličkog sjemena - ponikao u Ninu, a odrastao u Zadru, nazvao je Grad Madijevaca - Darom mora i sunca.

Zadar odista slovi kao jedan od najstarijih gradova u ovom dijelu svijeta. To je shvatljivo u kontekstu pozamašnog djela vodećeg hrvatskog paleoarheologa Dra Šime Batovića, koji u prvom tomu svog monumentalnog djela "U osvjetljenje civilizacije" prikazao najstarije ostatke tragova čovjeka - na Dugom Otoku, u Velom Ratu - našeg pretka koji je znao paliti vatru prije četiristotine i pedeset tisuća godina! A da je to biće bilo odista razumno ljudsko biće, dokazuje baš činjenica da je znao, ne samo koristiti se vatrom, nego i - paliti vatru.

Sve životinje, bez razlike, boje se vatre. A paljenje vatre odvijek je za čovjeka bio obredni čin - čin po kojem je i pripremanje hrane na vatri bilo slavljenje sunca i po njemu posvećenje hrane koja život daje, po čaru vatre život čini ugodnim.

Zadar je i danas grad u kojem se štuje svjetlo od svjetla jer dolazi od Stvoritelja u sveopćem bratstvu u kojem je samo čovjek stvoren na sliku i priliku Stvoriteljevu i - ne boji se vatre, nego želi da vječno traje - i na zajedničkom oltaru svetišta, i na obiteljskom ili zadružnom ognjištu.

Zadar se doima: s mora kao luka u koju pristaju sva polovila, a s kopna kao splav s kojeg se može otići ušir. Zadar je, u sjaju sunca grad-svetište. Grad u kojem priseljni ljudi osjećaju blagodat primorske klime i darova koja ona daje i u vodi i na kopnu. I oni koji

su u Zadru rođeni i oni koji u Zadar dođu živjeti, raditi i osnovati svoju obitelj, po Zadru hodaju kao u predvorju svetišta: nema tu galame, žurbe, guranja i neurotike - Zadar je grad u kojem je svaki dan život prava svetkovina.

Horde pljačkaša, koje su u prošlosti tko zna koliko puta navaljivale i provaljivale u Zadar, rušile ga i pljačkale, nikad nisu uništile urođenički osjećaj krotkosti domaćih ljudi u svom velikom gradu-svetištu među bedemima. Nisu poznati nikakvi građanski sukobi koji bi podijeljen grad svojatali eliminacijom onih koji ne pripadaju njihovoj stranci. U gradu u kojem postoji toliko svetišta održan je kao postojan duh štovanja Boga, poštivanja bližnjeg i dizanja ograda prema neprijatelju, a ne vojnim pohodima na tuđe gradove.

U Zadru danas, nakon zadnje pošasti koja je grad 'savrnila sa zemljom' u toku drugog svjetskog rata, bdiju neporušeni zvonici i kao srca svog puka, ti zvonici točno u određene sate oglase se zvonjavom u skladu i sazvučju, pogotovu u nedjeljnom jutru, najčešće u obilju sunca: čovjek pozdravlja Stvoritelja očekujući da se odazove blagoslovom.

Tada se razjate golubovi, galebovi grlice i ostale ptice i - u ljudskim očima podignutim prema rijetkim bijelim oblacima prema nebu, os-

jete ljepost žića u užitku duhovne prosvjetljenosti. Smiraj duše u miru skrušene duše.

Bjelina Zadra na svom poluotoku, ponosan među bedemima i uz more, s buketima zelenila i visokih tornjeva - u sunčanoj blagodati nedjeljnog jutra ugleda se kao dlan na kojem su raspoređeni svakojaki dragulji - dar Rodu i Domu - poziv na gozbu i dalekoj ljudskoj baći koja, kad se nađu u Zadru, osjete neku čudesnu obiteljsku bliskost. Zadrani su zazivali Boga i Bog se je njihovu zazivu - odazvao!

Čovjek je u Zadru osjetio bliskost Boga i ljudske duše i ostvario svojim rukodjelom djelo s kojim se ni jedan drugi ljudski rukotvor ne može usporediti - Zadarske morske orgulje.

To mudro smišljeno i pametno izrađeno djelo ljudskih ruku pravo je i najnovije 'čudo na istoku' - Bog se objavljuje svijetu po svjetlosti. Blagost svjetla i oblaka pokreće vjetrove, vjetrovi mreškaju more i more se u Zadarskim orguljama glasa u veličanstvenoj beskrajnoj simfoniji u kojoj se akordi nikad ne ponavljaju i uvijek i isponova slijede u savršenom suzvučju.

Tako u Gradu koji pozdravlja sunce, u suzvučju mora ljudska duša doživljava vječiti i neprekidni govor Logike Stvaranja.

U Gradu sunca, na zadarskom poluotoku nema ničega što bi poticalo na fanatizam bilo vjerski bilo (be)zvjerski.

Tko želi vidjeti aureolu Stvoritelja nek dođe na Zadarske morske orgulje u blaženoj sjaju najljepšeg zalaska sunca na zemlji.

IN MEMORIAM: SATNIK HV-a IVAN RATKOVIĆ - ZLATKO ili internetski vizionar i ratnik - Hack(i)ja

Vlasta Mihavec, dipl. oec., NGO ISTI-NA, Zagreb

Jeste li ikada imali čast upoznati čovjeka kojega se ničim ne može kupiti? Takav se ne prodaje ni za novac, ni za položaje i fotelje, ni za privilegije; nude mu se sa svih strana – ali, pod uvjetom na koji ne pristaje pa zato – sve glatko odbija?

Takav jedan čovjek napustio nas je ove subote, 3. siječnja 2009. godine u svojim najboljim pedesetim godinama, nakon kratke i teške bolesti; Ivan Ratković, rođeni Varaždinac, mnogima možda poznatiji po nadimcima Zlatko, ili – Hack(i)ja.

Ivan Ratković je u Lepoglavi, još za Titovih vremena, često igrao šah s pokojnim predsjednikom Tuđmanom. Zato ne treba čuditi da ga je dr. Tuđman osobno pozvao u sad već povijesnu zagrebačku Baraku, a niti da je među prvima u rodnom Varaždinu osnivač podružnice HDZ-a.

Ivan Ratković bio je i među prvima dragovoljcima Domovinskoga rata, čim je započela agresija na Hrvatsku. Bio je časnik Hrvatske vojske s činom satnika. Upravo su ga trebali imenovati i pukovnikom HV-a, kada su se njegovi odnosi s visokim stranačkim dužnosnicima – do kraja i temeljito uzdrnali. Jer, Ratković nije bio ni političar, niti politikant. Pa je ubrzo nakon veličanstvene olujne pobjede 'pogriješio' – progovorio o istini usred HDZ-a, dakle - ondje, gdje je ona trebala ostati i skrivena, i zatajena.

No, Ivan Ratković – Hack(i)ja bio je i još nešto: najveći i najbolji stručnjak na području informatike i najpoznatiji hacker kojega je ova zemlja imala. Desetljećima opsjednut računalima, među prvima je proniknuo u tajne interneta još u vrijeme kad su rijetki u nas znali što je to. Tim svojim znanjima i sposobnostima učinio

je i za vrijeme Domovinskoga rata, a i kasnije nemjerljive koristi našoj zemlji, Vladi, našem narodu te izazvao jednako nemjerljive štete neprijatelju - Jugoslavenskoj narodnoj armiji, četnicima i srpskim provokatorima na našim forumima.

Razočaran – kao i mnogi domoljubi - smjerom kojim je krenula HDZ-ova Hrvatska, uvidjevši 'kuda idu vladajuće divlje svinje', Ivan Ratković Hack(i)ja otvorio je na najposjećenijoj vršnoj internet-domeni ".com" stranicu pod nazivom "www.hdz.com". I tako je preduhitrio HDZ te vladajućoj stranci oteo mogućnost da na najposjećenijoj internetskoj adresi iznosi i predstavlja vlastitu promidžbu, svoje planove, programe i "velike uspjehe", koje iz dana u dan osjećamo na svojoj koži – sada već desetljećima.

Samo, nisu drugovi iz HDZ-a bili pogođeni jedino time što im je Hack(i)ja oteo internet-stranicu pod kojom ljudi očekuju da će pronaći – političku stranku HDZ. Jer, kad biste otvorili Hack(i)jinu stranicu www.hdz.com, dočekalo bi vas – ismijavanje HDZ-a, koji se na njoj nazivao – HRVATSKOM DEMONSKOM ZAJEDNICOM... Eto što je drugove iz HDZ-a boljelo. Što se na tim stranicama iznosila istina o njihovoj politici i politikantstvu, pljački i lopovluku, korupciji i brojnim HDZ-skandalima, ismijavanje i podsmijeh kojima ih je u virtualnom svijetu izlagao jedan od njihovih osnivača - Ivan Ratković Hack(i)ja.

Hack(i)ja je zbog te svoje internetske stranice www.hdz.com u nekoliko navrata završio u zatvoru. Nije ga voljela Titova Jugoslavija, ali ni ona Tuđmanova Hrvatska, a još manje Sanaderova. Nudili su mu - za naše, hrvatske prilike - silan novac, samo da im proda stranicu "www.hdz.com" na domeni com. Novac, kojim bi mogao osigurati i svoju praunučad. Onda su pokušali s drukčijim ponudama i braniteljskim privilegijama, koje su mu ionako po zakonu pripadale... Uzalud.

Na kraju su mu očajni drugovi iz HDZ-a podmetnuli krimene svih vrsta, misleći da će ga zatvorom – smekšati. Pa mu u zatvoru počeli nuditi – trenutačni izlazak na slobodu i njime ga ucjenjivali. Samo da preda ili proda svoj www.hdz.com. A on tvrdoglav - odbija. **Jeste li znali da vas danas u Hrvatskoj mogu proglašiti opasnim kriminalcem, ukoliko**

drugovima ne želite prodati - svoje vlasništvo? Jeste li znali da vam danas u Hrvatskoj mogu podmetnuti čak i drogu pa vas proglašiti narko-dealerom, ne udovoljite li vladajućim drugovima?

Ako niste znali, saznali biste - samo da ste imali čast poznavati Ivana Ratkovića Hack(i)ju – hrvatskoga viteza, dragovoljca i junaka Domovinskoga rata, Čovjeka koji je bio Prijatelj, internetski Vizionar i nadasve - Domoљub.

U vlastitoj nakladi je 2003. godine objavio knjigu pod nazivom 'POKRENIMO HRVATSKU' i u njoj nam ostavio mnoge poruke i svoja razmišljanja – i nama, koji ćemo ga se sjećati s ljubavlju, tugom i ponosom, ali i onima koji su ga se godinama bojali, pratili ga, prisluškiivali, podmetali mu i strepili od njega, i od onoga što je znao, i od onoga što je pisao...

Uz izraze najdublje sućuti obitelji i svima koji ga cijene, vole i poštuju, navest ću samo dvije od njegovih poruka, od vrste koju ne bismo smjeli zaboraviti:

Ivan Ratković (2003. iz knjige 'Pokrenimo Hrvatsku!'):

SLOBODA

**I SLOBODE ZA SVE,
I SLOBODE OD SVIH,
I SLOBODE ZNA SE,
I SLOBODE OD NJIH.**

**SLOBODE BEZ FRANJE,
SLOBODE BEZ ŠEKSA.
NE ŽELIMO SRANJE
OD NJIHOVOG SEKSA.**

**BEZ TAKVIH UNUTRA
MI ŽELIMO SUTRA!**

Ivan Ratković (2008., na stranici www.hdz.com):

Vrijeme je da se vaša stranka zabrani. Da se pokrene javna inicijativa za vaš nestanak s političke scene, jer ugrožavate budućnost ovog naroda. Vrijeme je za apel domaćoj i međunarodnoj javnosti da nam se u tome pridruži. Mi smo u rukama opskurne grupe ljudi koja krađe našu i budućnost naše djece.

MI ŽELIMO NAŠE SUTRA BEZ VAS!!!

IVAN ŠEGEDIN

Marko Polo Fest, Korčula

BESIDA

NAROD JE STVORIO DRŽAVU.
A ONDA SMO POBJEGLI
I OD NARODA I OD DRŽAVE.
OSAMLJENI U SVOJIM
OSLABLJENIM SRCIMA.

ŽIVIT ĆEMO O MOJ RODE RODNI

ŠKRTA ZEMLJO, HEJ' LJUBAVI MOJA.
JUTARNJA ME ROSA TEBI DALA.
ZLATNO ME JE SUNCE OGRIJALO.
TEŽAČKA ME RUKA MILOVALA.

PROCVITALA LOZA JE U ŠKRIPU.
I MASLINA PRIGNULA JE GRANE.
BIT ĆE RODA GOVORI MI MATI
BIT ĆE RODA KADA ZORA SVANE.

I RODI NAM POJE, I IMAMO SVEGA.
I NIŠTA NE BOLI, NI ŠKINA, NI REBRA.
I MRIŽE SU PUNE I SVE JE U CVIĆU.
I SKORO ĆE ZORA A MI SMO UZ SVIĆU.

I RODI SE DITE I SRITNA JE MATI
I PONOSNA ZEMLJA DI ŽIVE HRVATI
I LJUBAV NAS VEŽE I PISMA GOVORI
ŽIVIT ĆEMO O' MOJ RODE RODNI

UZORILA U TEBI JE VILA.
BILA VILA, O' MLADOSTI MOJE
UZORILA, PA SE POKLONILA.
DA TI JUBI ZEMLJO LICE TVOJE.

I RODI NAM POJE, I IMAMO SVEGA.
I NIŠTA NE BOLI, NI ŠKINA, NI REBRA.
I MRIŽE SU PUNE I SVE JE U CVIĆU.
I SKORO ĆE ZORA A MI SMO UZ SVIĆU.

I RODI SE DITE I SRITNA JE MATI.
I PONOSNA ZEMLJA DI ŽIVE HRVATI.

I LJUBAV NAS VEŽE I PISMA GOVORI.
ŽIVIT ĆEMO, O' MOJ RODE RODNI

SVETI OČE ČUVAJ NAS

NA PRAGU VIRE JUBAVI I MIRA.
OBALAMA MORA PUTUJEM
POD ZLATNIM SUNCEM
ISPOD RAJSKOG NEBA.
SVETOM OCU JA SE RADUJEM.
SVETI OČE DAJ NAM MALO SNAGE.
NA TOM PUTU BOŽJE MILOSTI.
BLAGOSLOVI OČE SVOJU DICU,
DAJ NAM MRVU SRIĆE RADOSTI.

SVETI OČE MOLI ZA NAS.
SVETI OČE NAĐI NAM SPAS.
SVAKU NOĆ I SVAKI DAN
NEK NAM BUDE RADOSTAN
SVETI OČE ČUVAJ NAS
I NEVERE NEK STANU
S ISTOKA I JUGA.
ŽIVOT NEK SE ŽIVI,
NEK UGASI SE TUGA.
NA OBALAMA MORA,
PRONAĐI NAMA SPAS.
SVETI OČE ČUVAJ NAS,
ČUVAJ NAS.

NAPISANO I IZVOĐENO PRIGODOM POSJETA SV.
OCA IVANA PAVLA II. SPLITU

ORGANSKA PODLOGA HRVATSKOGA JEZIKA (4)

Priredio **Borna**

Neosporna je činjenica da sve formulacije a - f vrijede podjednako zamijenimo li oznaku N pridjevom "hrvatski" ili pridjevom "srpski". To je bitna značajka srednjojužnoslavenske jezične stvarnosti što se tiče organske, genetskolingvističke prirode uvjeta za pokretanje i razvoj standardizacijskih jezičnih procesa i ta je značajka utjecala na razvoj i kod jednoga i kod drugoga naroda odvojeno, neovisno, a sve je drugo samo određena promidžba i(li) sekundarna, aposteriorna romantično-filološka magla. Već sama najobičnija kronologija standardizacijskih procesa kod Hrvata i Srba kaže zapravo sve - hrvatski zametci u XVII. stoljeću, konkretni procesi u XVIII. stoljeću, konačni u XIX. stoljeću. A mladi Karadžić istupa tek god. 1818. sa svojim Rječnikom, to jest prvim otvorenim izlaganjem i pokušajem ostvarivanja svojih ideja.

Donekle je razumljivo da je slavistička znanost od XIX. stoljeća pa praktički sve do naših dana imala uglavnom krive predodžbe i netočna shvaćanja o jezičnoj povijesti hrvatske pismenosti i književnosti, osobito o karakteru i značenju hrvatskoga narodnog preporoda. To je sve hrvatskomu jeziku i hrvatskoj filologiji mnogostruko škodilo - to više što su se iskrivljeni filološki pogledi prenosili i na opća shvaćanja o hrvatskoj naciji, njezinoj prirodi i povijesti, njezinu mjestu u Europi i u slavenskome svijetu. No prava je šteta dolazila tek od činjenice da su i sami hrvatski filolozi, pa i oni u čiju se rodoljubnost inače ne može sumnjati, uglavnom prihvaćali vladajuća slavistička shvaćanja. To je omogućilo da se na razmeđu XIX.

i XX. stoljeća uz samo slabe i rijetke više književne nego filološke otpore provedu ne samo neke zakonite i opravdane jezične i pravopisne reforme, za koje je objektivna jezična situacija bila već zaista sazrela (i koje su bile na općoj hrvatskoj razvojnoj crti), nego i neke koje nisu imale uporišta u hrvatskoj tradiciji i stvarnome jezičnom stanju. Posljedice je poslije bilo teško ispravljati, neke se više i nisu ispravljale, a osim toga, novostvorena situacija omogućivala je nakon 1918. sedam desetljeća sustavnih manipulacija

s hrvatskim jezikom. Višenacionalna jugoslavenska državna formacija nastala je u prosincu god. 1918. spajanjem kratkotrajne Države Slovenaca, Hrvata i Srba (koja je bila nastala po slomu Austro-Ugarske) s Kraljevinoš Srbijom (koja je već prije bila pripojila Kraljevinu Crnu Goru) u Kraljevinu (isprva Kraljevstvo) Srba, Hrvata i Slovenaca. U novoj se državi odmah počela provoditi jezična politika u duhu takozvanoga nacionalnog integralstva, što je praktički trebalo dovesti do nacionalne asimilacije hrvatskoga naroda, uključujući onda i jezičnu asimilaciju. U toj se državi narodi i nisu priznavali. Makedonci uopće ne, a Slovenci i Hrvati, kao i sami Srbi, smatrani su za "plemena" troimena noga naroda. God. 1928. poubijani su hrvatski vođe u beogradskom parlamentu, pa kralj Aleksandar uvodi diktaturu. Nakon

uvođenja te takozvane šestojanuarske diktature god. 1929. dvije su posljedice bile osobito važne. Država se preimenovala u Kraljevinu Jugoslaviju (pa je i "troimeni narod" dobio jugoslavensko ime), što je već samo po sebi bilo obmanom - ta država nije obuhvaćala sve Južne Slavene da bi imala pravo na takvo ime (Bugarska nije bila uključena!). A druga se promjena ticala upravo jezika. On se službeno naziva srpskohrvatskim, a ponekad i "srpskohrvatsko-slovenačkim", osobito u dokumentima, primjerice u školskim svjedodžbama (slovenački je srpski naziv za "slovenski", jer u srpskome jeziku slovenski znači "slavenski"), što je očita lingvistička nakaza, no slavistička se znanost pravila da to ne primjećuje. Ubrzo po uvođenju diktature Hrvatima je nametnut pravopis zajednički sa Srbima, zasnovan uglavnom na srpskome pravopisu koji je Aleksandar Belić početkom dvadesetih godina reformirao, udaljujući ga od nekih slavenskih tradicija, do tada zajedničkih i hrvatskomu i srpskom pravopisu. Započelo je i izdavanje službenih knjižica sa zajedničkom školskom terminologijom pojedinih struka. Tu u oba slučaja "zajednički" valja razumjeti kao "uglavnom srpski". No u Hrvatskoj se sada ipak razvija odlučniji otpor velikosrpskim presezanjima. Književnici ne prihvaćaju "zajednički" pravopis, nakladnici također (izuzev naklade u državnom vlasništvu), nerežimske novine isto tako. Novi pravopis poštuju samo škole i državna uprava, a razumije se, i režimski tisak. No hrvatsko društvo drži se i dalje prethodnoga hrvatskoga pravopisa (Broz-Boranićeva, u kasnijim izdanjima samo pod Boranićevim imenom).

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (3)

Mirko Deanović

Tako Dominko Zlatarić posvećujući (1597. god.) Jurju Zrinskomu svoja štampana djela kaže: „... za obogatit ovi naš jezikkojomgodi stvari ka je dostojna da se čti, prinesoh iz latinskoga (tj. talijanskog) pastijersku pripovijes Tasovu ... Stavih se zatijem s jednakom požudom učinit Hrvačku Grkinju Elektru Sofoklovu, nastojeći da se također u broju od našega skladanja bude čut štogodi davnje što ima u sebi od visokai od plemenita.“

Ivan Gundulić

Tu Zlatarić uz svoj zanos za ljepotu poezije, uz književni momenat

ističe izrijekom i težnju afirmacije kulturnih sposobnosti svoga naroda. Jednako misli i Ignjacio Đurđević kad kaže (130 godina iza Zlatarića u predgovoru „Štiocu“ pred „Uzdasima Mandaljene pokornice“): „moje književno nastojanje, zasve od družijeh naucijeh zabavljeno, uzdržalo je sved osobitu ljubav svomu rodnom jeziku i svojoj adrijano-slovinskoj pokrajini, koju, premda i sada prionut latinski i talijanski pisati razlika nepogrdiva umohitrenja, držim srčano i dobrohoćno sved prid očima, i sve što pišem, činim da nju gleda, da nju utišti, da nju hvali i uzmaža u plemenitoj sci-jenii svijetlu imenovanju prid svijetom.“

A on je to i dokazao u punoj mjeri osobito savjesnim prijevodom Psaltira, kome je na kraju dodao i rječnik sa oko 500 „puku neobičajenijeh riječi“, a koje je našao kod još starijih dubrovačkih pisaca.

Mnogi su se Dubrovčani u razno doba zanimali za jezik. Domenikanac Rajmund Đamanjić štampa 1639. prvi naš pravopis (35 godina nakon Kašićeve prve gramati-

ke hrvatskoga jezika). Na početku XVIII. stoljeća Injacio Đurđević izrađuje svoju pravopisnu reformu, Stijepo Rusić (Rosa) čak pretjeruje u svom jezičnom purizmu, Akademija Ispraznih sprema rječnik i gramatiku i t. d.

I u drugim su dalmatinskim gradovima nekoji pisci također pokazivali osobiti interes za narodni jezik. U Zadru Petar Zoranić u svojim Planinama htio bi da naša „vila Hrvatica“ dostigne svoje slavne klasične drugarice, pa se žali uspoređujući ih: „ah nepomnjo i nehaju jezika hrvackoga!“ Slično misli i Juraj Baraković, kad se u Vili Slovinki tuži: „moji zemljaci za tuđe posizu“, a mogli bi „bit slafni prid svakim narodom“, kada bi marili za svoj jezik, jer

**človik zdraf, prez
glasa kada je,
za žive jak mirtaf,
nitkor ga poznaje.**

GOVORIMO LI ISPRAVNO HRVATSKI? (3)

RAZLIKOVNI RJEČNIK, Stan-ka Pavuna, „Integra“ d.o.o., Zagreb

RJEČNIK

Ispravno

Liječnica, doktorica

Radoznao, znatiželjan

Njihaljka, lju ljačka

Mačji

Pogrješno

Ljekarka

Ljubopitljiv

Ljuljaška

Mačiji

Makedonija

Skladište, spre mište, magazin

Majoneza

Bojnik

Nabava, dobava

Narod

Poglavarstvo

Vlast; ured, ustanova

Mjerodavan

Mačedonija

Magacin

Majonez

Major

Nabavka

Nacija

Načelstvo

Nadleštvo

Nadležan

VELIKA I MALA SLOVA (8)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

OBĆENITO

12. neke rieči u z n a k p o š t o v a n j a, kao: Poglavnik, Sveti Otac Papa (kraće Sveti Otac), Njegova svetost, Njegovo Veličanstvo Kralj, Njezina Kraljevska Visost, Vaša Preuzvišenost (v. i 37, 40-42, 84).

Iz papinog odgovora na Branimirovo pismo, kojim je, poslije preuzimanja vlasti u kneževini Branimir izrazio papi vjernost i povratak pod okrilje Rimske crkve, jasno je izražena činjenica da su Hrvati¹, neko vrijeme, bili pod vlašću Bizanta

PRVO PISMO PAPE IVANA VIII. BRANIMIRU² 879. godina

Priredio **Petar Požar**, „Hrvatske pravice“, Split-Zagreb, 1990.

DRAGOMU SINU BRANIMIRU!

Čitajući pismo³ tvoje plemenitosti koje si nam poslao po Ivanu, časnom svećeniku, našem zajedničkom uzdaniku, razabrali smo jasnije od svjetla koliku vjeru i iskreno poštovanje gajiš prema crkvi svetih apostola Petra i Pavla i prema nama.

I budući da ponizno javljaš da s Božjom pomoću kao dragi sin želiš biti u svemu vjeran i poslušan svetomu Petru i nama koji smo umjesto njega po milosti Božjoj, mnogo se zahvaljujemo tvojoj plemenitosti ovim pismom našega apostolata i očinskom ljubavlju kao predragoga sina primamo tebe koji se vraćaš u krilo svete Apostolske Stolice, majke tvoje, iz čijega su najbistrijega izvora i tvoji roditelji pili medotekući napitak svetoga nauka, i grlimo te u duhu, a apostolskom dobrotom želimo krijepti, da bi nad tobom bila razlivena milost i Božji blagoslov i svetih Petra i Pavla, apostolskih prvaka i naš, da uvijek budeš zdrav i siguran od vidljivih i nevidljivih neprijatelja, koji ne prestaju vrebati i priječiti ljudski spas, te da bi lakše stekao željenu pobjedu nad neprijateljima.

Naime, ako se ti sam budeš nastojao ponizno Bogu pokoravati i njegove svete zakone slušati kao i njegovim svećenicima i službenicima dužnu čast za ljubav Gospodinovu iskazivati, onda ćeš bez sumnje biti pobjednik i gospodar nad svim svojim neprijateljima i buntovnim protivnicima.

I stoga opominjemo tvoju revnost da u svim svojim djelima uvijek misliš na Boga, da ga se bojiš i da ga svim srcem ljubiš, jer psalmist kaže: „Blago čovjeku koji se boji Gospodina i koji uživa u naredbama njegovim; moćno će mu biti na zemlji potomstvo“, a sam reče u evanđelju: „Tko mene ljubi držat će moju riječ, i moj će Otac ljubiti njega, k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti“.

Kip kneza Branimira u Ninu

I budući da bi bilo tako ako svojim dobrim djelima koja sada svijetle Boga proslaviš, bez sumnje ćeš biti u budućnosti ovjenčan vječno slavam, jer On sam svjedoči preko Mojsija da tako čini govoreći: „Proslavit ću one koji mene slave“.

I kao što si dakle od naše vrhovne vlasti preko već spomenutoga svećenika (Ivana) tražio da bismo te za tvoj veći spas blagoslovili našom apostolskom riječju, to smo rado učinili.

Naime, kad smo na dan Uzašašća

Gospodinova slavili misnu žrtvu na svetomu oltaru blaženog Petra apostola, s uzdignutim rukama, blagoslovili smo tebe i sav tvoj narod kao i cijelu tvoju zemlju, da ovdje i u vječnosti možeš tijelom i dušom zdrav sretno i sigurno vladati zemljom koju imaš i da bi se poslije smrti na nebesima sretno s Bogom veselio i vječno upravljao.

A budući da smo se uvjerali da je ovaj svećenik Ivan tebi i nama uistinu odan, predali smo mu naše apostolsko pismo da ga uruči bugarskomu kralju.

Stoga te zamoljavamo da se ovo poslanstvo, za ljubav svetoga Petra i našu s tvojim dopuštenjem, dovrši bez otezanja, pa se i poradi toga mnogostruko zahvaljujemo za tvoju ljubav.

Dano sedmi dan mjeseca lipnja, dvanaeste indikacije.⁴

¹ Trpimir, vojvoda Hrvata darovao je salonitanskoj nadbiskupiji crkvu u samostan sv. Jurja u Putalju, 4. ožujka 852. godine (?), ali kao originalna isprava nije sačuvana

² BRANIMIROVA HRVATSKA U PISMIMA PAPE IVANA VIII. (priredio: Mate Zekan), Književni krug, Split, 1989. str. 34-35

³ Pismo je upućeno 7. lipnja 879. godine (nalazi se na fol. 73 v, eo. 191)

⁴ Prijevod s latinskog: Mirjana Matijević - Sokol

NOŽ U LEĐA HRVATSKOM NARODU - USPOMENE NA TALIJANSKE SABIRNE LOGORE (2)

Jedan od zatočenika, „Hrvatska“, Dubrovnik, 12. rujna 1944.

NA OTOKU KALUĐERU KOD ZADRA

I na ovome otoku su Talijani postavili logor, u kojega su smjestili oko 250 muških i ženskih iz okoliće Sinja, Knina i ostalih okolišnih

ih tamo zatekne ista sudbina kao i one sa otoka Zlarina. Ovo sve dokazuje, da su Talijani na široko zasnovanom i izrađenom planu progonili i uništavali Hrvate.

NA OTOKU RABU

I otok Rab doživio je žalostnu sudbinu, da bude grobnicom tisućama biednih zatočenika dovede-

od svojih kuća, dok je to Slovencima bilo zabranjeno. Talijani su zadržavali sva pisma koja su zatočenici slali svojim kućama kao i ona koja su od svojih kuća dobivali.

Na Rabu su nesretni zarobljenici isto onako kao i na drugim otocima bili po karabinjerima tučeni i zlostavljani, a na koncu je glad dovršio ono što nije mogla batina i zlostavljanje. U samih nekoliko zimskih mjeseci 1942.-43. godine umrlo je na otoku Rabu 5.756 zatočenika. Sve su to uglavnom žrtve gladi. Tu je još k tome vladala zaraza ušiju i tifusa od velike nečistoće. U proljeće 1943. godine preveženi su i odavle preživjeli zatočenici u logor u Visco kod Udina u Italiji.

Napomenuti je, da su nekoji intelektualci Slovenci protestirali kod talijanske komande logora u Rabu proti velike nečistoće u logoru te da su na taj protest dobili posprdni odgovor, da Talijani imaju pravo svakog zarobljenika ubiti, a da zato nikome nisu odgovorni, ali da to ne će učiniti budući su previše kulturni ljudi.

krajeva. Po izjavi Miha Balića, Ante Plavše i Jure Marasovića iz Dugopolja kod Splita, događalo se i na otoku Kaluđeru isto što i na otoku Zlarinu. Hrana je bila jednako loša, ako ne i gora, a zlostavljanja ista kao i na otoku Zlarinu. Ovdje su ljudi bili zatočeni preko godinu dana. Kroz to vrijeme ih je preko polovica umrla iz istih razloga kao i na otoku Zlarinu. Ostali su u mjesecu lipnju 1943. preveženi u logor u Visco blizu Udina u Italiji, s razloga da

nih dielom iz Slovenije, a dielom iz Hrvatskog Primorja i Gorskog Kotara. U tome logoru bilo je smješteno preko 1.200 zarobljenika. Po izjavama Iva Morića i Valentina Pirmata iz Ljubljane Talijani su i sa zatočenicima na otoku Rabu postupali isto onako kao i na prije navedenim otocima u Dalmaciji. Jedino što su dozvoljavali nekim Hrvatima iz Gorskog Kotara i Hrvatskog Primorja bilo je to, da kadkada dobiju pakete

KRUGOVAL DUBROVNIK

(Srednji val 211,3 m kHz 1420)

„Hrvatska“, Dubrovnik, 12. rujna 1944.

Utorak, 12. rujna 1944.

6.30 – Za dobro jutro

7.00 – Vesti. Iz rasporeda

7.10 – Melodije za svako-
ga

7.30 – Razonoda
u zabavnoj glasbi

8.00 – Svršetak

20.00 – Vesti na
hrvatskom i nje-
mačkom jeziku

20.15 – Melodije
za razonodu

20.45 – Maurice Ravel: Bolero

21.00 – Narodne pjesme

21.30 – Koncert operne glasbe

22.00 – Naša pjesma. Vesti na
hrvatskom i njemačkom jeziku

22.15 – Hrvatsko-njemačka voj-
nička priredba

23.00 - Svršetak

METKOVIĆI - RAZREDNI ISPITI I UPIS U REALNU GIMNAZIJU

„Hrvatska“, Dubrovnik, 12. rujna 1944.

Metkovići, 5. rujna. U lipanjskom i jesenskom roku polagab je 80 djaka razredne izpite kod ovdašnje obće niže srednje škole i realne gimnazije. Prvi razred realne gimnazije polagalo je 25 djaka, budući je početak djelovanja realne gimnazije bio tek sa školskom godinom 1943.-44., a istodobno postepeno prestaje s djelovanjem obća niža srednja škola. Drugi razred obće niže srednje škole polagalo je 24 djaka, treći 19, a četvrti 12.

Obzirom na veoma teške prilike, koje su baš u navedenom razdoblju najbol-

nije pogodile neretvansku krajinu, posljedak je bio veoma dobar, što se tiče postotka djaka, koji su inače imali pohađati školu. S ocjenama je u tom pogledu još i bolje, što možemo sa ponosom iztaknuti. Takodjer su bila dvojica posebnika, koji su u ovom roku polagali izpite za treći i četvrti razred.

Posljednjih dana vršeni su upisi u postojeće još razrede obće niže srednje škole i u prvi i drugi razred gimnazije. Upisi još uvijek traju, a dosad se upisalo u prvi razred realne gimnazije 58 djaka, u drugi 42, dok u treći razred obće niže srednje škole nastavlja-

dalje 28 djaka, a u četvrti 30 djaka. Kako se, dakle, vidi, u ovoj školskoj godini pohađati će srednju školu u Metkovićima oko stotinu šesdeset djaka. Svakako je ovaj broj obzirom na brojno stanje pučanstva Neretvanske krajine malen, ali je utješan radi toga, što se dosad ni u redovitim prilikama nije mnogo prestizalo.

Kako nam ravnatelj realne gimnazije g. Frano Lukić kaže za sada će se obuka obavljati na otvorenom prostoru, dok se konačno uredi pitanje školskih prostorija, koje su usljed neprijateljskih napadaja bile veoma oštećene.

ZAVNOH NIJE POSTOJAO (9)

dr. sc. Tomislav Dragun

Dr. PAVLE GREGORIĆ (3)

Bez ikakva pretjerivanja, posebno zlobe, može se, dakle, pouzdano zaključiti kako osim samog Dr. Pavla Gregorića nije niti postojab nešto drugo što bi se moglo zvati ZAVNOHom. Dakako, u smislu nekakva parlamenta. Dr. Pavle Gregorić, po nabogu Josipa Broza Tita, zapravo je samo glumio postojanje ZAVNOHa, kojega uistinu u parlamentarnom smislu nigdje nije niti bilo. Ni u tragovima. Odatle nužno slijedi nedvojbeno činjenica da se sve informacije o radu ZAVNOHa svode na izvještaj kojega je on podnio na Trećem zasjedanju ZAVNOHa u Topuskom.

„Za skupni prikaz rada pojedinih odjela upućujemo na izvještaj tajnika Izvršnog odbora ZAVNOH-A dr. Pavla Gregorića.“¹

Na nižoj razini Dr. Pavle Gregorić navodno su, barem na papiru, oslanjao na odjele ZAVNOHa, za koje se, inače, ne zna niti to gdje su i kako radili, odnosno kakvo im je bilo uredovno vrijeme, ako su ga uopće imali.

„U razdoblju između Drugog i Trećeg zasjedanja djelovali su ovi odjeli ZAVNOH-a: ekonomski, za sudstvo i upra-

vu, prosvjetni, zdravstveni, prosvjetni, zdravstveni, propagandni i socijalni odjel.“²

Nu, ustroj tih odjela nije baš odiseo zakonitošću. Bio je krajnje neregularan, čak i sa stajališta partizanskih pogleda i odluka.

„Nakon Drugog zasjedanja uvriježila se praksa da pojedinim odjelima rukovode i odjelni predstojnici koji nisu bili članovi Izvršnog odbora, iako je to bilo u suprotnosti sa st. 2. čl. 3. Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji.“³

Dakako, isto vrijedi i za način njihova rada.

„Bilo bi potpuno pogrešno kada bismo danas, zbog formalnih nedostataka u proceduri, pokušali odreći normativni karakter svim onim brojnim uputama koje su u to vrijeme donosili pojedini odjeli u sporazumu s Tajništvom, odnosno tajnikom ZAVNOH-a, a bez posebne suglasnosti s Izvršnim odborom.“⁴

Što drugo. Sve počinje i završava s Dr. Pavlom Gregorićem, kojemu se uvijek bezuvjetno treba vjerovati na riječ.

„Tako nam kolektivna suradnja Izvršnog odbora, Tajništva i odjelnih predstojnika nije ostala dovoljno zapisana u formalnim zapisnicima sa sjednica,

ona se sigurno očitovala u neposrednoj suradnji toga izvršnog jezgra vrhovne vlasti, koje je u osnovi ipak djelovalo na temelju općih smjernica Plenuma Vijeća i njegova Izvršnog odbora.“⁵

Polazeći od toga:

„Kako se Plenum Vijeća u ratnim uvjetima rijetko sastajao, Izvršni odbor dobio je najšira ovlaštenja da u vrijeme između zasjedanja Plenuma 'rješava sva pitanja i donosi sve potrebne odluke' (čl. 4. str. 2. Pravilnika).“⁶ a znajući da nema nikakvih zapisnički pisanih tragova o sjednicama Izvršnog odbora, ne preostaje drugo, nego li upravo izjednačiti ZAVNOH i njegovu zakonodavnu djelatnost sa spomenutim „općim smjernicama“. Da, skoro zaboravih na razne upute, što pismene, što usmene, te okružnice navedenih odjela.

¹ ZEMALJSKO ANTIFAŠISTIČKO VIJEĆE NARODNOG OSLOBOĐENJA HRVATSKE, Zbornik dokumenata 1944, „Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske“, Zagreb, 1970. - str. 11

^{2, 3, 4, 5} Isto, str. 9

⁶ Isto. Str. 7

POBJEDA (4)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

21.

Umro mi otac.
Nijesmo progovorili od septembra 1941.
Bio je veliki pristaša Krsta Zrnova Popovića.
Ista oficirska klasa.
Nije vjerovao da će na mojim ramenima vidjeti epolete.
Žao mi je što ga ne zatekoh živa.

Na samrti me je tražio.
Progovorili bi.
Htio je nešto da mi kaže, amanet neki da ostavi.
Dobar je čovjek bio Blagoje Mitrov.
Dozvolio sam piće i cigarete.
Sve po običaju.
Popovi došli nezvani.
Zbog naroda ih nijesam mogao otjerati.
Reakcija bi likovala.
Izvijestio sam druga Ljubana o svemu.

Odobrio mi.

22.

Bosa nije došla na Blagojevu sahranu!
A znala je.
Izgleda da je među nama gotovo.
Ne sviđa mi se ono što mi nedavno reče.
Čudi me to od Bose.
Jedno se od nas dvoje promijenilo.
Ja mislim ona.

ŠTO I KAD SAM DOZNAO - IZ MOGA ZNANJA I SJEĆANJA (2)

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra Martin Planinić, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

fra Konstantin Koser,
general Franjevačkog reda

Dobro se sjećam kako nam je mnogo prije Generalova razgovora s novinarima Glasa koncila fra Rufin Šilić pričao da mu je kardinal Aggaginan rekao: „Što se borite toliko za župe u Hercegovini?

Idite u misije i dat ću vam gotove nadbiskupije i biskupije na jednom od misijskih područja.“ Na to sam mu dobacio: „Do dolaska Austrije!“, na što su se nazočni fratri grohotom zasmijali. Ono što bi bilo na mjestu zbog Vuičićevih zasluga za Crkvu nije mu Sveta Stolica pružila već je odredila dovesti dr. Stadlera za prvoga nadbiskupa s dvije sufragane biskupije Banjalukom i Mostarom, a biskupa fra Paškala Vuičića, sposobna duhovnog pastira i neporočna

života, uklonila je pod pritiskom Austrougarske, samo zato što je bio franjevac i protivio se germanizaciji Bosne, unatoč njegovoj žarkoj želji da Austrougarska dođe u Bosnu. I tako bi naš mučenik nagrađen od onih kojima je nesebično ugađao. Nakon Stadlerova dolaska Vuičić je živio u Livnu, a poslije u Imotskom kao obični fratar, gdje je 7. rujna 1886. stigao na konju iz Livna u pratnji fra Blaža Ivančića¹, gdje je i umro 17. ožujka 1888². godine.

¹ Fra Vjeko Vričić „Biskup fra Paškal Vuičić Imotski 1992.“ str., 123. Podatak o njegovu odlasku iz Livna u Imotski nisam mogao naći u Sarajevu. Bogu hvala, našao sam ga u spomenutom djelu iz Imotskoga.

² Zadnji apostolski vikar u Bosni bio je fra Paškal Vuičić, rođen u Glavini pokraj Imotskog 3. ožujka 1826. od oca Jure i majke Mande r. Šimić. Djetinjstvo je proveo kod svoga strica fra Ive Vuičića, župnika u Retkovicima. Osnovnu školu završio je u Retkovicima, a gimnaziju u Vinkovicima. Dana 25. studenoga 1841. stupio je u Franjevački red u Bosni. U Ugarskoj je završio filozofiju, a u Mlecima teologiju. U Mlecima je predavao filozofiju i teologiju do 1858. godine. U Mletačkoj franjevačkoj provinciji bio je gvardijan i definitor. Dana 1. lipnja 1858. imenovan ga je Papa Pijo IX. Pulatskim biskupom u Albaniji, a 25. lipnja 1858. posvetio ga je za biskupa mletački patrijarh Anđelo Romazotti. Dvije je godine proveo u Pulati, jer je 7. rujna 1860. imenovan za antifelenskog biskupa i apostolskog vikara u Aleksandriji. Budući da je 1864. bio ispražnjen Apostolski vikarijat u Bosni, Sveta mu je Stolica ponudila to mjesto 1865. No, on je to odbio, dok je privremeno Bosanskim vikarijatom upravljao fra Blaž Josić, bivši provincijal. U sukobu između Josića i aktualnog provincijala Bosne Srebrene nastala je prepirka zbog ostavštine biskupa Frankovića. Taj sukob je, izašavši i okvira Bosne Srebrene, došao pred Svetu Stolicu, a ona je, da bi sredila prilike u Bosanskom vikarijatu u prijedlogu biskupa Vuičića da ide u Bosnu za Apostolskog vikara. Biskup je Vuičić u tim okolnostima prihvatio tu službu, a Papa Pio IX. imenovao ga je apostolskim vikarom u Bosni 11. srpnja 1866. I, ista Sveta Stolica, kako bi uspostavila mir u Bosni, imenovala je 1867. biskupa Vuičića vizitatorom Bosanske provincije. Biskup Vuičić je, saznavši provincijski kongres, pomirio zavađene. Od 1869-1870. bio je nazočan na Vatikanskom koncilu. Biskupsku rezidenciju u Brestovskom zapalili su mu domaći muslimani i on se preselio u Fojnicu i poslije u Kraljevu Sutjesku i napokon u Sarajevo. Kad mu je izgorio stan u Sarajevu 1879., preselio se u selo Bare na Sarajevskom polju. Nakon promulgacije Dekreta Pape Leona XIII. o uspostavi redovite hijerarhije 3. srpnja 1881., i Stadlerova ustoličenja za Sarajevskog nadbiskupa, on odlazi u livanjski samostan i poslije u Imotski, gdje se nastani u samostanu. Umro je u 63. godini života 17. ožujka 1888. Što je navedeno sažeto je iz dvaju djela: „Vrhbosanska nadbiskupija početkom trećeg tisućljeća“ Sarajevo-Zagreb 2004., str. 1266 i iz inauguralne disertacije dr. Fra Bone Vrdoljaka „Apostolski vikari u Bosni od 1735-1881.“ Visoko 1961., str. 50-52.

fra Paškal Vuičić, biskup-prognanik

Nakon Stadlerova dolaska franjevci su bili dužni dokazati svoje pravo na župe. Nije im to bilo teško. Dokazali su. No, unatoč tomu,

bili su dužni dati neke svoje gotove župe nadbiskupu Stadleru u sarajevskoj nadbiskupiji i banja-lučkoj biskupiji. Kako su bosanski franjevci to rješavali i jesu li to trajno riješili – ili je ostala klica bilo sukoba bilo stoičkoga podno-

šenja – neka pokažu knjige: „Lucerna lucens“ od fra Ignacija Gavrana i „Bosanski franjevci i nadbiskup dr. Josip Stadler“ od fra Velimira Blaževića.

STANJE U HERCEGOVINI (1)

U sklopu uspostave „redovite“ hijerarhije u Bosni nije bilo moguće zaobići Hercegovinu. Zato je onodobni mostarsko-duvanjski biskup i administrator trebinjsko-mrkanski fra Paškal Buconjić morao podijeliti župe između franjevaca i svjetovnih svećenika.

On je odredio da istočna Hercegovina pripadne svjetovnim svećenicima, a zapadna franjevcima, i to ne samo s postojećim župama nego i sa župama koje će se osnovati. No, tomu se usprotivila Austrougarska pa je biskup Buconjić morao dati neke još nepostojeće župe svjetovnom kleru, koje-

ga praktično nije ni bilo.

Biskup je učinio što je morao. Nikomu nije palo na pamet upitati: Ima li smisla to (u)raditi? Je li ijedna majka stavljala u komoru svoje kćeri udadbenice robu za bebū? To što se nikad nije glasilo, slikovito rečeno, Sveta je Stolica učinila, kad je nepostojećim svećenicima odredila nepostojeće župe. Je li itko odredio što će imati potomstvo njegova nejakoga sina? Ono, što ne bi ni pomislilo čovjek zdrave pameti palo je na pamet Austrougarskoj. Kao što je suviše budućem sinovu potomstvu određivati baštinu, tako je

bilo suviše određivati župe još praktično nepostojećem svjetovnom svećenstvu u Hercegovini. No, pod austrougarskim pritiskom Sveta je Stolica i to učinila.

Izvan svake je dvojbe da je Austrougarska kriva za današnje naše stanje u Hercegovini. A biskup Buconjić? On je učinio najmanje što je mogao učiniti. Omogućio je svjetovnim svećenicima osnivanje župa. A, te, još nepostojeće župe, za praktično nepostojeće svećenike, morao je označiti nekakvim imenom.

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (4)

POLITIKA I KORUPCIJA U KRALJEVSKOJ JUGOSLAVIJI,
Zvonimir Kulundžić,
„Stvarnost“, Zagreb, 1968.

Tamo gdje prije nepunih pola stoljeća, u vremenu poslije prvog svjetskog rata, kad su se još godinama potezale po sudovima razne neraščićene korupcionaška afere započete još na Krfu, u Parizu, Bizerti i ostalim izbjegličkim stjecištima, povodom zatezanja, natezanja, „izvrđavanja“ i svih mogućih sudskih malverzacija u cilju da se spasi beogradski multimilijunaš, teški korupcionaš Konstantin Popović, tada jedan od stubova beogradske čaršije, čovjek veoma

blizak Dvoru i dvorskoj kamarili – alias tzv. Beloj ruci – u tjedniku Smotra, što ga je izdavala jedna grupa disidentskih radikala, izišao je članak Nekad i sad koji je vrijedno citirati u malo opsežnije izvodu.

Uspoređujući stanje koje je u tom pogledu nastalo u novoj državi, s onim koje je tu nekada vladalo, autor tog članka – neki Ž.Ž. – konstatira:

„... dotle je u Srbiji knjaza Mihajla, onoj poštenoj i maloj Srbiji, onoj pravog kolevci Pijemonta južnih

Slavena, bivalo malo drukčije. Moglo je biti drugačije, jer je zemlja bila ne samo mala i mnogo primitivnija, nego su i ljudi bili drugačiji. Za meru časti i karaktera postojali su drugi, starinski tedgovni na osetljivim terazijama. Onda je vredeo obraz i po njemu su ljudi vredeli, a danas vredi kesa i novac i po tome se ljudi cene.

U onoj maloj Srbiji za novac se nije mnogoštošta moglo kupiti, dok se danas sve, pa i poštenje, daje kupiti novcem, koji brzo pribavlja celomudrenost poštenja.“

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (14)

Osma (i posljednja) knjiga romana

U Petrogradu su vodili komuniste u tek izgrađeni krematorij, gdje su im kroz staklo pokazivali, kako izgara trup. To su činili sa svrhom, da konačno dotuku u njima vjeru u Boga, u prekogrobni život i u postojanje duše, da tako usade u njih neustrašivost i neprezanje pred prestupkom.

No ta je vojska bila opasna i za samu državu. Trocki je shvaćao, da je on autoritet za vojsku samo dotle, dok je vojsci dobro, dok je sita i dok slobodno živi. Trebalo je samo umanjiti obrok, pa bi se i pukovnije pobunile. Upravo kao čopor razbojnika, crvena je vojska mogla da živi samo u neprekidnom ratovanju. Komunisti treće kategorije, koji su punili vojsku, tražili su jakih utisaka. Stajanje u posadama umaralo ih je, odašiljanje na položaje redovne vojske vrijeđalo ih je i radili su rđavo: vojarne su ih potištavale. Žudili su za novim pohodima, osvajanjima krvlju i pljačkom. Konkubinat s djevojkama komunistkinjama, nakon naslade sa ženama višega društva, s mladim židovkama i Poljakinjama, bio je odviše neukusan i odviše filistarski, pa je crvena

vojska morala neprestano vojovati, umirivati se i prolijevati krv.

To je bilo u skladu s osnovama Lenjina i Trockoga, jer se približavao početak svjetske revolucije.

Poležajev je znao, da glavni stožer izrađuje osnovu za pohod protiv Gruzije i male Azije, da je u blizoj budućnosti na redu - raspadanje Poljske i Rumunjske, pa prolaz kroz slavenske države u Italiju i Francusku, - pohod u Indiju. Što su fantastičnije bile osnove, što slikovitiji pohod, to je većma privlačilo crvena armijska srca.

Drugovi Poležajeva - Osetrov, Hajduk, Šlosberg, pa i sam komesar Koržikov - maštali su o Parižankama, o bogatim dragu-

ljarskim trgovinama, o mogućnosti profinjena razvrata na tim ekspedicijama.

Poležajev je znao, da je Radeku dana zadaća, da razvrati proletarijat tih zemalja i da spremi tamošnje bosjake za doček sovjetskih bosjaka... Poležajev je znao, da su u tu svrhu bile izbačene goleme zalihe zlata i dragoga kamenja, ote toga iz carske riznice, iz bana-ka, sefova i privatnih stanova.

Drugovi komunisti smijali su se među sobom: - "Ne će dugo to zlato ležati u tuđim zemljama. Dskora ćemo poći i uzeti ga natrag".

Ta opažanja i s njima svezane misli potištavale su Poležajeva. On je gledao u duhu golemu svjetsku pljačkašku organizaciju i po čitave noći nije spavao misleći, kako da sve to razbije i uništi.

Nastavit će se...

POLA KONJSKE SILE (4)

Alija Nametak

I ojutros mu je na um palo to pule, kad je svrh Gubavice ugledao Bunu i most preko nje. Približa-

Alija Nametak

vao se prvoj okuci, a cesta je već bila strma. Očutio je pres-trašenu trubu automobila, koji je jurio prema njemu niz strmini-nu. Gospodin sijedih zalistaka i ćelava tjemena, s kojega je pao šešir, sjedio je za volanom, a kraj njega je bila usplahirena djevojka. Vidio je još iz daleka četiri usplahirena oka i ona dva staklena na autu, koja su ljeskala prema njemu. Svom snagom je teglio prema sebi magare, koje je uporno stajalo na cesti i zad-njim trupom omahivalo iz sve snage i udaralo kopitima. Dje-vojka je vrištala i vitlala rukama, a gospodin je namjerno okrenuo na magare. Oborio ga je i povu-kao niza cestu. Ular puče i Meho se izvrati udarivši zatiokom o kolobran. Auto je još vukao okr-vavljeno magare, koje mu je us-porilo vožnju i zaustavilo ga pred figurom tucanika za nasi-panje ceste.

Bol za gubitkom drage životinji-ce i strah za upropašteni duhan, koji je morao danas predati na vagu, doprinijeli su, da je na čas zaboravio svoj zatiljak, iz koga je pomalo curila staračka krv. Osjetio je, da ima batinu u ruci, i samo od sebe mu je nešto navr-

lo u srcu, da tu batinu mora otrijeskati onome ćelavcu o glavu. Mogao je skrenuti u kraj, a on je naročito, vidio je to Meho, navio auto pre-ma magaretu i zahvatio ga po trbusima i tovaru duhana, njegove neiskazane deve-tmjesečne muke i truda. Magare je izdisalo između dvojih kota-ča, ćelavac je izišao iz auta i pritrčao s druge strane onoj ženi. Ona je u nesvijesti ležala zavaljena na sjedalu. Meho je već podigao štap nad glavu, ali ga je odmah i odbacio, kad je vidio strah u strančevim očima i zab-rinutost i smetenost nad onesvi-ještenom ženom. Ćelavac je krši-o ruke u nemoći:

„Doktora, liječnika.“

„Samo kad se navrću ospice, do-đe, a ima do njega dva sata ho-da. Odmiči se!“ - viknuo je grubo i otkinuo vrata od auta. Izvukao ju je i povalio na ledinu.

„Prehladit će se ...“

Meho ga je pogledao prezirno, nagnuo se nad onesvijestenu i raskopčao joj ogrtač pod vra-tom i cipele joj izuo.

„Ako si joj otac ili djed, odriješi joj svitnjak i sva puceta, što joj dah sapinju.“

Dok se ćelavac brinuo oko tog, Meho je izmrvio list duhana u sitnu prašinu i stavio joj jedan prstovjet pod nos. Ona je pri udahu povukla u se i kihнула. Ra-stvorila je oči.

„Đokica dragi, šta je ovo od me-ne bilo.“

„Ništa, dušo, sad je ovo sve dob-ro.“ - Pomogao joj je ustati, a ona se sama sređivala sklonivši se od njih za auto.

Đoko se nagnuo preko kolobrana na okuci. Bila je strmina i krš.

„No, lijepo bismo se proveli, da nas ne zaustavi ovo magare.“

Meho, koji je onako razdražen pošao s batinom put čovjeka koji mu je uništio duhan i magare, i koji se stišao vidjevši žensko u nevolji, sad se sasvim izgubio. Prošla ga je ona prva srdžba i nije mogao da nastupi onako mu-ški, kako je bio pošao. Vidio je napokon, da u autu nije nikakva sirotinja, nego neki gospodin, valjda moćan i ugledan, a selja-kovo nije, da se s gospodom sva-đa. Vazda će izvući tanji kraj. Sve troje su sad bili pred kolob-ranom i gledali dolje pod kolob-ran i dalje u hučne rijeke i na sjeveru u grad, skliješten među suro kamenje. Okukastom ces-tom silazili su seljaci s konjima i magaradima, natovarenima duha-nom. Vjetar se s Veleži stišao, ali se još uvijek osjećao na licu.

Prekinuo je šutnju Đoko.

„Kako se zove ovo mjesto?“

„Gubavica, gospodine, Gubavica. Ovo pod nama je Hodbina, ono Buna, ono dalje Blagaj, a s ovu stranu Malo Polje.“

Nastavit će se...

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: Zranogajec@sbcglobal.net

Dragi i poštovani dr. sc. Tomislav Dragun!

Koristimo ovu prigodu da čestitamo iskreno i od srca vama, i vašoj voljenoj obitelji kao i svim suradnicima "Glasnika" Hrvatskog uljudbenog pokreta Blagoslovljeno rođenje Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, kao i čestitu i uspješnu Novu 2009. godinu!

Zvonko i Jagica B. Ranogajec

P.S. Molim vas objavite ovaj informativan i toliko potreban tekst u cijelosti poštovani i dragi gospodine Dragun, jer zaista je krajnje vrijeme da mi iseljeni i domovinski Hrvati počnemo argumentirati no govoriti i pisati "Istinu" o:

1. odnosima i suradnji između nas iseljenih Hrvata, koji smo druga polovica hrvatskog nacionalnog korpusa prema povijesnim, političkim i demografskim mjerilima, i o činjenici da je iseljena Hrvatska jednako kao i domovinska zaslužna za uspostavu i obranu suverene i suverene hrvatske države!

2. Istina je dragi gospodine Dragun da: "Ako je u sebi nesložno, svako će kraljevstvo propasti. Ni jedan grad ili dom, ako je u sebi nesložan, neće opstati!" (Matej 12:25)

3. Za nas iseljene i domovinske Hrvate nepobitno je važnije ne ignorirati ove činjenice dragi gos-

podine Dragun, u odnosu na kako će nas Europska zajednica ocijeniti ili eventualno možda prihvatiti u svoju zajednicu, jer je riječ o nama samima i našoj jedinjoj, od Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista nam danoj domovini Hrvatskoj!

Hvala.

Zvonko B. Ranogajec
Kršćanski TV producent
& redoviti suradnik
"Glasnika".

ISTINA O NAMA ISELJENIM I DOMOVINSKIM HRVATIMA, HTJELI MI PPRIZNATI ILI NEI (1)

Nebiblijska i biblijska perspektiva razumijevanja i gledanja odnosa i suradivanja između iseljene i domovinske Hrvatske

ODNOSI I SURADNJA IZMEĐU ISELJENIH I DOMOVINSKIH HRVATA

Odnosi i suradnja između iseljene Hrvatske, koja je druga polovica hrvatskog nacionalnog korpusa prema povijesnim, političkim i demografskim mjerilima, i domovinske Hrvatske od momenta stvaranja samostalne države imali su svoj nagli uspon i kontinuirani pad. U početku kad je Hrvatska trebala, zbog ratnih prilika i obnova, svekolika pomoći iseljene Hrvatske, iskovana je sintagma-jedinstvo domovinske i iseljene Hrvatske, i sl.

Što je politički dobro zvučilo. A danas, nikome više nije stalo do jedinstva-domovinske i iseljene Hrvatske. Kao da nikome više nije

stalo do veza matične države sa svojim iseljenicima. Za mnoge političare u domovini oni kao da i ne postoje! Danas se o iseljenicima vrlo rijetko govori u medijama, o njima se ne raspravlja na sjednicama Vlade. Oni su postala rijetka tema i u Hrvatskom saboru!

Danas je hrvatsko iseljeništvo razočarano, nepovjerljivo prema domovinskim političarima, podijeljeno, apatično i zatvoreno u svoje čahure. Zašto? Negativno i veoma, veoma netočno štetno mišljenje o hrvatskom iseljeništvu učinili su dobrim dijelom pojedini hrvatski mediji, koji su javnost "hranili" isključivo negativnim, iako ponekad i opravdanim pričama o pojedincima koji su povratak u Hrvatsku iskoristili za svoju osobni interes. U Hrvatskoj je bilo, i ima ih još uvijek veliki broj onih koji su se većem povratku hrvatskih iseljenika protivili zbog straha i jala da bi u demokratskom svijetu i u sustavu slobodnog tržišta educirani i uspješni iseljenički poduzetnici mogli ugroziti njihov monopol u privatizaciji državnih poduzeća! Jedan dio hrvatske javnosti ideološki je zaslijepljen mišljenjem kako je za Republiku Hrvatsku veoma štetno povezivanje s iseljeništvom, u kojem dominiraju nazadne i ekstremno desničarske skupine, koje žele Hrvatsku vratiti u prošlost! Naravno, to je sasvim pogrešno predstavljanje hrvatskog iseljeničtva, koje je donijelo ovo današnje nepovjerenje hrvatskih iseljenika.

Bez obzira na izgubljeno povjerenje, opći dojam hrvatskih iseljenika diljem svijeta je da današnja vlast u Hrvatskoj, kao i one prijaš-

nje dvije vlade nisu znale ili nisu željele iskrene odnose i suradnju s iseljenim Hrvatima, ili je nešto treće?

Kako i na koji način je Hrvatska radiotelevizija HRT-a - HTV-a (koja je najsnažnije oruđe u društvenim zbivanjima) ignorirala i još i danas ignorira iseljenu Hrvatsku i zašto?

Nepobitni argumenti s primjerima.

Prvi primjer:

HICTV-HRVATSKI SATELITSKI TV PROGRAM ZA SJEVERNU AMERIKU

Nekoliko godina nakon uspostavljanja suverene hrvatske države Hrvatski informativni centar iz Zagreba 22. prosinca 1993. godine započeo je s emitiranjem jednosatnog satelitskog TV programa za hrvatske iseljenike u Sjevernoj Americi. Zahvaljujući Hrvatskom informativnom centru iz Zagreba, njegovom upravitelju HIC-a Anti Belji i vizionaru Ivanu Grbeši, koji je bio začetnik satelitske veze Hrvatska-Sjeverna Amerika, Hrvati u Sjevernoj Americi bili su kao nikada u svojoj povijesti informirani, riječju i slikom, o svojoj domovini Hrvatskoj, o Bosni i Hercegovini i o hrvatskim zajednicama u Sjevernoj Americi!

S obzirom da se od 1983. godine aktivno bavim (Zvonko B. Ranogajec) produciranjem i snimanjem TV emisija, priloga i TV intervjuja posvećeni kršćanskim i hrvatskim temama, 1998. godine prihvatio sam bratsku ponudu gospodina Ante Belje, tada ravnatelja Hrvatske matice iseljenika i upravitelja Hrvatskog informativnog centra u Zagrebu, da bez novčanih naknada produciram i

snimam TV emisije, priloge i TV intervjuje za Hrvatski satelitski TV program za Sjevernu Ameriku!

Deset godina kasnije nakon osnivanja, u siječnju 2003. godine, HIC-Hrvatski satelitski TV program za Sjevernu Ameriku nažalost, i na ogromnu štetu svih nas Hrvata prestaje s emitiranjem! Koji su razlozi bili prekidanju HIC-TV emisije? I pored velikih mogućnosti koje nudi medij filma i televizije iseljeni Hrvati u Sjevernoj Americi nisu prepoznali vrijednost, moć i potencijal tog medija, ignorirali su HIC-TV emisiju!!! Naša djeca za svoje profesije rijetko odabiru film ili televiziju, (koja je najsnažnije oruđe u društvenim zbivanjima!) i zato danas plaćamo ogromnu cijenu za takovo nerazumijevanje i sljepoću. Bez obzira na sve to, činjenica je da u Sjevernoj Americi postoje mnogi Hrvati i Hrvatice koji se profesionalno i veoma uspješno bave filmskom i televizijskom djelatnošću, ali nažalost oni iz brojnih razloga, samo Bogu i njima poznatim, nisu pokazali apsolutno nikakav interes za suradnju s Hrvatskim informativnim centrom i Hrvatskim satelitskim TV programom za Sjevernu Ameriku! Hrvatska radiotelevizija HRT-a / HTV (čitaj Hrvatska vlast!) namjerno je ignorirala surađivanje s HIC-om i Hrvatskim satelitskim TV programom za Sjevernu Ameriku! Oni su ignorirali i ignoriraju još i danas u potpunosti i mene kao filmskog i TV djelatnika iz iseljene Hrvatske!

Da bi "zamazali" oči iseljenim Hrvatima, i sa nepoštenim motivima Hrvatska državna televizija HRT-a / HTV proizvela je dvije polusatne TV emisije za iseljenu Hrvatsku; "Korijeni" (ne emitira se više) i "Glas Domovine", koja se i danas

redovito emitira putem satelita dva puta na mjesec. TV emisiju "Glas Domovine" proizvodi HRT-a / HTV u svome studiju u Zagrebu. TV emisije se sastoje od priloga snimljenih u iseljenoj Hrvatskoj širom svijeta, a koje snima i uređuje u velikoj veličini ekipa podobnih djelatnika sadašnje vlasti i HRT-a / HTV-a! Prilozi su profesionalno snimljeni i tehnički veoma kvalitetno proizvedeni, i većinom su popraćeni govorom istih podobnih ljudi iz domovinske Hrvatske, koji ne mogu i ne osjećaju "bilo, srce i ljubav" hrvatskog čovjeka u iseljeništvu prema svojoj prvoj domovini Hrvatskoj! HRT-a / HTV polusatna TV emisija "Glas Domovine" nije realna slika iseljenih Hrvata. Ona apsolutno ne zadovoljava želje i potrebe hrvatskih iseljenika!!!

Drugi primjer:

EMITIRANJE PROGRAMA HRT-a PUTEM SATELITA

Emitiranje satelitskog programa za područje Sjeverne i Južne Amerike

Picture of Croatia / Slika Hrvatske program je Hrvatske Radiotelevizije, javne nacionalne televizijske kuće Republike Hrvatske. Slika Hrvatske nudi informacije o hrvatskoj povijesti, kulturi i nasljeđu te vijesti, i zabavne programe koji zanimaju Hrvate u inozemstvu. Program se sastoji od osamsatnog bloka izvornog programa koji se prikazuje od 20:00h do 04:00h (EDT) Eastern Time, nakon kojega slijede dvije reprize prvoga osamsatnog bloka. Slika Hrvatske nudi američkim gledateljima najnoviju dnevnu zabavu koja se prikazuje i u Hrvatskoj, uključujući 30 minutni informativni bilten - Dnevnik kako biste ostali u toku s tekućim zbivanjima u Hrvatskoj i svijetu."

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

KERIZINEN (2)

Dvadeset je godina prošlo, a kapela nije bila sagrađena. Taj je narod vrlo siromašan, pa je kapelu bilo teško sagrađiti. Nakon jednog ozdravljenja, ipak je nešto učinjeno. Ozdravljenik je dao načiniti malu staklenu prostoriju umjesto kapele. Poslije staviše lik Gospin u tu staklenu kutiju, a Gospa bi onda nad njom lebdjela pri ukazivanju. Tek 1956. godine sagrađena je mala kapela i u njoj jedan oltar, da bi se mogla služiti sveta misa. Otada su se ondje redovito molile krunice.

Lujza je bila preslaba da svakodnevno ide na sv. misu u obližnju župu, četiri kilometra daleko. Svakodnevno je, na mističan način, primala svetu pričest. Dolazila bi jedna ruka i pružala joj hostiju. Samo ju je nedjeljom primala od svećenika. Ostalih dana, neka bi joj ruka pružila hostiju u visini usnica i odmah se povukla. Tada bi često bila prisutna i dva anđela, koji su se klanjali Isusu u sv. Hostiji. Oni se nisu doticali zemlje. Od 1955. sve do 1961. ovakve se mistične pričesti događaju u njezinoj kući.

Ukazanja je bilo svega 71. Za vrijeme ukazanja Lujza je osjećala divan miris ruža. Pred kipom posadiše krizantemu i ona je širila divan miris, sve dok je nisu hodočasnici svu raznijeli — iz

pobožnosti, za uspomenu.

Lujza je bila skoro nepismena. Prve su objave kratke, a ostale su iscrpnije. Osim Presvete Djevice, Lujza je vidjela i Presveto Srce Isusovo, svetog Josipa, anđele, kerubine. Bili su to događaji izvanredne ljepote. Vidale su se i druge pojave. Bilo je puno ozdravljenja i obraćenja. Sada se sve utišalo; kao što je sve zanijemilo kada je Isus prestao hodati po Judeji i Galileji. No, Isus je rekao da će se javljati malenima i prezrenima, da posrami učeni i ohole. A Kerizinen je, već sada, sveto mjesto, kamo dolaze pobožni hodočasnici.

Objave i ukazanja su brojna, a mi ćemo se ovdje osvrnuti samo letimično na najvažnije i najznačajnije.

Dne 1. svibnja 1944., za vrijeme ukazanja, Lujza je vidjela sliku u Gospinim rukama. Slika je imala dva prizora. S lijeve strane slike vidi se mnoštvo svijeta pod zastavom, a predvode ga svećenici, koji traže od svijeta da stanu u procesiju, ali im s druge strane prijeti jedna pojava. Vidi se đavao u uglu slike. On se pjenu; bjesni na onoga koji nosi zastavu. Na desnoj strani slike stoji Majka Božja i plače. Slika je jasna; lako ju je protumačiti. Još se opaža jedan detalj: jedna djevojka, obučena u plavo i bijelo, moli krunicu, a ispod slike stoji natpis: spas ...

7. listopada 1946. Lujza vidi sliku

Gospa s krunicom od bisera i zlatnim križićem, a ispod slike piše: Budite dobri, hrabri. Ustrajte u molitvi krunice; jednog ćete dana pobijediti ...

Majka Božja pita Lujzu hoće li ozdravljenje za sebe, a Lujza odgovara: „Hoću da trpim za spas grješnika.“ Gospa joj reče: „Otiđi k župniku i reci mu neka počne rad sa ženama i s djecom; neka mole što više krunica. Treba srčanih duša, molitvenih duša, i župa će se obratiti. Naročito mladež, za koju treba mnogo, mnogo moliti.“

Dana 7. listopada 1947. Gospa govora Lujzi o kaznama i velikim nevoljama nad Francuskom, ali i nad cijelom Evropom. Poziva na molitvu i na pokoru, da se oslabe loši utjecaji na vjeru. Preporučuje krunicu svetim ranama Isusovim.

Dne 27. prosinca 1947. pita Lujzu: „Zašto sumnjaš?

Zašto si uznemirena? Čega se bojiš? Vjeruj u mene. Zar ti nisam rekla da će biti velikih poteškoća, koje moraš mirno čekati i dočekati. Ja sam s tobom. O Francuska, zašto ostaješ gluha na moje pozive?! Tvoje će tlo biti pokriveno mrtvima i ljudskom krvlju. Potresi će te tresti i gradovi će biti razrušeni. Ti si ipak određena da spasiš svijet, ali se nećeš spasiti bez same sebe. Bit ćeš kažnjena radi grijeha nečistoće.“

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (5)

Mieczysław Malinski

DANAS NAM SE RODIO SPASITELJ

Božić je tu. Ne osjećaš li i ti, da si drugačiji? Da je drugačija zemlja pod tvojim nogama, da ti drugačiji vjetar puše u lice, da se drugačiji svijet otvara tvojim očima, da drugačiji zvuci dopiru do tvojih ušiju, da ti drugačije riječi naviru dok razgovaraš s ljudima? Čudno se događa, jer Božić je i tvoj rođendan.

Božić je naše novo rođenje. Dok slušaš evanđelje koje pripovijeda što se dogodilo u Betlehemu, dok gledaš Isusa koji leži na slami, dok pjevušiš božićne melodije, u tebi se budi svijet drugih dimenzija. Siromašni u njemu ponovno nalaze pravdu, oprostene i ljubav.

Koliko je takvih Božića već iza

nas? Od onih prvih godina, iz kojih ništa nisi ponio osim mirisa jelovih iglica, okusa božićnih kolača u dječjim ustima, ništa osim odsjaja svijeća, šarenih kuglica i igrački. Koliko je takvih Božića već iza nas? Kroz njih mi rastemo sve do punine kršćanskog života.

Božić – polnočka, Lk 2, 1-14

PRONADOŠE MARIJU, JOSIPA I NOVOROĐENČE

Božić je blagdan ljubavi. A ljubiti znači – ostvariti zajedništvo. Provedite zajedno ove blagdane sa svima koji su vam dragi. Ako vam to nije moguće, okrenite telefon, pođite u posjete, napišite pismo, pošaljite čestitku, priložite mali dar ... Ta nije naša osobnost stegnuta samo na granice našeg tijela. Ona se može proširiti, produljiti, razrasti – jednim telefonskim pozivom, jednim pis-

mom, jednim darom ...

Ovo je blagdan ljubavi. A ljubiti znači – ostvariti zajedništvo. Ne ostani sam u četiri zida svoje sobe. Ovoga Božića – budi s drugima.

Božić – zornica, Lk 2, 15-20

SVIJET GA NE UPOZNA

U najvećoj ljudskoj bijedi – najistinskiji Božić! Bilo je to u Poljskoj 1939. Rat je razorio i sažgao zemlju, a ljudi su hrpimice pošli na božićne mise.

Najistinskiji Božić slavio se u koncentracionim logorima, kad su ljudi – poniženi i zgaženi – u svetoj noći božićne pjesme.

Istinski je Božić u staračkim domovima i bolnicama, ondje gdje su najsiromašniji od siromašnih.

Božić – danja misa, Iv 1, 1-18

ISUS - DOBRI PASTIR (2)

fra Petar Filić, Zagreb

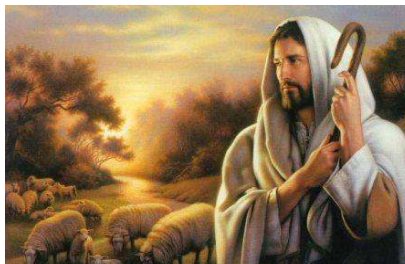
12 Najamnik - koji ni je pastir
i ni je vlasnik ovaca -
kad vidi vuka gdje dolazi,
ostavlja ovce i bježi,
a vuk ih grabi i razgoni:

13 najamnik je
i nije mu do ovaca.

14 Ja sam pastir do bri
i poznajem svoje
i mene poznaju moje,

15 kao što mene poznaje Otac
i ja poznajem Oca
i život svoj polažem za ovce.

16 Imam i drugih ovaca,

koje nisu iz ovog ovčinjaka.

I njih treba da dovedem
i glas će moj čuti
i bit će jedno stado,
jedan pastir.

17 Zbog toga me i ljubi Otac
što polažem život svoj
da ga opet uzmem.

18 Nitko mi ga ne oduzima,
nego ja ga sam od sebe polažem.

Vlast imam položiti ga,
vlast imam opet uzeti ga.

Tu zapovijed primih od Oca svoga."

LEBAC MU SE OGADIO

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Začitali ste se g. Antica?

B: Da. Upravo mi stigao „Novi list“. Netko mi ga redovito šalje. I tamo Nova Ustaška Stranka ima svoje pouzdanike.

A: Ima li što zanimljivo?

B: Itekako. Branko Mijić priprema veliku akciju. Kaže: „Bilo bi zanimljivo saznati koliko je onih osuđenika za ratne zločine u hrvatskim zatvorima koji su milošću premijera, ministra, mimo ili u skladu sa zakonom, imali prilike julijanski Božić dočekati u svojim domovima.“

A: Nemoćuće. Pa ti su se ljudi borili protiv samostalne hrvatske države.

B: Naravno, ali sad je u Republici Hrvatskoj predsjednik Vlade dr. sc. Ivo

Sanader, kojemu ne samo što smeta čuti na športskim borilištima naš povijesni ratni poklič: „Za Dom spremni!“, nego ga štoviše kani izbaciti posve i iz Zajčeve opere „Nikola Šubić Zrinski“.

A: Tako, dakle.

B: I više od toga. Javlja mi moj Stipe s Pantovčaka da će se uskoro promijeniti i sam naziv te

opere.

A: Ozbiljno?

B: Najozbiljnije.

A: Kako bi se onda ona trebala zvati, po tom novom Šeksovom zakonu?

B: „Živina na drumu“.

A: Lijepo, lijepo. Zna Šeks kako treba raditi. Stalna brzoglasna sveza sa Savom Štrbcem.

B: Može biti. Tako se to nekako i prije govorilo na srpskohrvatskom jeziku. Na Brionima.

A: Odakle mu sve to?

B: Netko je Branku Mijiću dojavio kako se vjenčao hrvatski general Mirko Norac, ali pritom nije izgovorio ono obvezatno, ono što traži prof. dr. sc. Milorad Pupovac, „Hristos se rodi“.

A: Čekajte g. Ustrajnić. Stanite malo. Zar hrvatski general Mirko Norac ne živi u Hrvatskoj? Zar se nije borio za Neovisnu Državu Hrvatsku?

B: Svakako. Ali ti rekoh, vratiše se oni na vlast. Tako će ti biti sve dok opet hrvatski narod ne krene i opet ne uzme vlast u svoje ruke. Inače, uskoro će se u hrvatskim školama učiti o slavim srpskohrvatskim delijama, o časnom predsjedniku Dr. Radovanu Karadžiću i o đeneralu Ratku Mladiću. Mladim Hrvatima bit će dopušteno poučiti se i o djelima svojih velikana: Dr. Stipe Šuvara, Jakova Blaževića, Save Štrbca, Dr. Dušana Dragosavca.

A: Zapanjujete me. Govorite kao da se radi o kupnji salate na Dolcu. Zar ne ćete ništa poduzeti?

B: Mi? Nova Ustaška Stranka je

uvijek: „Za Dom Spremni!“

A: Takvog Vas volim!

B: U mene si sumnjao?

A: Ne. Nikada. Imam zgodan materijal za Glasnik.

B: Dat ću ti prikladne fotografije za ilustraciju.

A: Nije potrebno. Glasniku se javio Miki Maletić (maletam@sezampro.rs), naš stalni čitatelj iz Republike Srpske i poslao nam ...

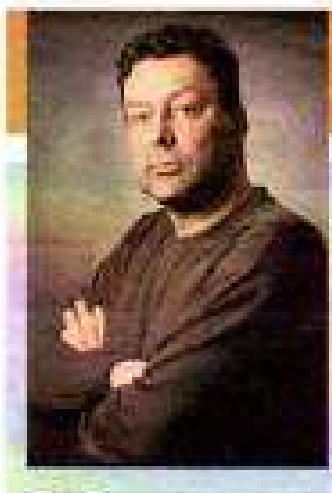
B: Bit će ...

A: Da, sliku popa Momčila Đujića i pjesmu: „Srpska mi truba zatru-bi, U tovo selo Drenovo. Spremte se spremte četnici, Silna će borba da bude.“ Ne želi da zastaje-mo za Brankom Mijićem. Možda sam Va m dosađivao? Odoh.

B: Ništa, ništa! Pozdravi uredni-ka. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

NJEMAČKI PREPELIČAR

Josip Sabo, kinološki sudac, Zagreb, „Lovački vjesnik“, Zagreb, br. 3/2005

deći trag, oblajava kada ju pro-nađe.

Ti su se psi pokazali kao dobri

pomagači u šumi u lovu na divlje svinje, a dobro gone i lisicu. Na ovu divljač moraju pokazati oštrinu.

Koriste se u lovu na fazane i prepelice, ali treba ih obučiti da ne hvataju tvrdo, jer se može dogoditi da prilikom donošenja zdrobe prepelicu. Strah od vode i divljači teška je mana i takve pse odstranjujemo iz uzgoja i lova.

Prema Pravilniku o vrsti i broju pasa za lov, i prepeličari podliježu radnom ispitu za tu vrstu divljači. Ako želimo s njima loviti sitnu i krupnu divljač, onda moraju položiti svestrani ispit, ako lovimo samo divlje svinje, onda moraju položiti IPO i radni ispit u gateru na divlje svinje.

Prinčerek bijele boje sa smeđim pjekama na tijelu i glavi

Njemački prepeličar spada u vrstu pasa dizača divljači ili šunjkavaca. Srednje je veličine, pas za rad u šumi, polju i vodi. Možemo reći da je svestrano koristan u lovu. No stajanje na sitnu pernatu divljač nije prirodno, ali se može uvježbati. Radi po tragu, slijedi krvni trag i uporno traži nastrijeljenu ili ranjenu divljač, rado ulazi u vodu.

Ako je na svježem tragu divljači, mora se oglašavati (štekati – lajati). Ako se oglašava samo kada vidi divljač, to znači da mu je njuh slabiji ili da nije siguran na tragu.

Veći i snažniji psi ne mogu se uvježbati da donose zeca i lisicu. Krupnu nastrijeljenu divljač koju ne može nositi, dobar pas, slije-

Tipičan prinčerek, smeđe pjekan sa sivim dlakom

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Šape (bernpracne)

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za tijesto:

16 dag maslaca,
10 dag oraha,
12 dag šećera,
20 dag glatkog brašna,
1 jaje,
1/2 žličice cimeta i limunove kore.

Izrada:

Utrti 16 dag maslaca u
20 dag glatkog brašna.

Dodati 12 dag šećera,
10 dag mljevenih oraha,
1 jaje, 1/2 žličice cimeta
i limunovu koru, te
zamijesiti tijesto.

Staviti u kalupice
(modlice) te peći u pećnici
zagrijanoj na 200°C
oko 15 minuta, dok ne
porumene.

Kad su šape pečene
izvrnuti kalupice naopa-
ko, te istresti kolačiće.

Nakon toga uvaljati ih u
sitni šećer.

Dobar tek!

DEKLARACIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Ivo Poljak, 095/905 1100, <http://branitelj.blog.hr/>

U prosincu ove, 2008. godine obilježava se 60. godišnjica donošenja Opće deklaracije o ljudskim pravima Ujedinjenih naroda. Brojna prava iz te deklaracije, a koja su sukladna vjerskim vrijednostima, često se na razne načine ugrožavaju. Primjerice:

- Iako je tom deklaracijom svima zajamčeno pravo na život, danas je u svijetu prisutno mnogo nasilja i ubojstava te se radi mnogo pobačaja.
- Iako je deklaracijom pravo na sklapanje braka i osnivanje obitelji povjereno muškarcu i ženi, danas se to pravo želi dati i istospolnim zajednicama.
- Iako roditelji imaju pravo odlučivati o odgoju i obrazovanju svoje djece, oni koji su protiv obitelji žele roditeljima oduzeti to pravo i iskoristiti školu da bi odgajali djecu drugačije nego bi to željeli roditelji.

Stoga Vas pozivamo da se svojim potpisom pridružite akciji koju je povodom spomenute obljetnice pokrenuo Europski forum za ljudska prava i obitelj. Peticija će se sa skupljenim potpisima iz svih europskih država zajedno prezentirati na Općoj skupštini UN-a u New Yorku, u Europskom parlamentu i u Vijeću Europe.

Također, rezultati akcije u Hrvatskoj bit će predstavljani hrvatskim državnim vlastima i javnosti.

Hvala svima koji će na ovaj način pridonijeti boljoj budućnosti Hrvatske i Europe!

(više informacija o akciji na:
www.potpisujemdeklaraciju.org)

MEĐUNARODNI POZIV NA ZAŠTITU PRAVA I DOSTOJANSTVA LJUDSKE OSOBE I OBITELJI

Mi, građani država članica Ujedinjenih naroda, u ovoj godini kada slavimo 60. obljetnicu Opće deklaracije o ljudskim pravima, koju je usvojila i proglasila Opća skupština UN-a rezolucijom 217 A (III) od

10. prosinca 1948. godine, podsjećamo:

- da je Opća deklaracija o ljudskim pravima zajednička tekovina svih naroda i država,
- da ljudska prava, dostojanstvo, sloboda, jednakost, solidarnost i pravda čine duhovnu i moralnu baštinu na kojoj se temelji savez naroda,

te naglašavamo da moramo posvetiti primjerenu pozornost:

1. pravu na život svakog ljudskog bića, od začeća do prirodne smrti, pri čemu svako dijete ima pravo biti začeto, rođeno i odgajano unutar obitelji koja se temelji na braku između žene i muškarca, a predstavlja prirodnu i temeljnu društvenu jedinicu,
2. pravu na odgoj i obrazovanje u skladu s odlukom roditelja, koji imaju prioritetno i temeljno pravo izabrati vrstu odgoja i obrazovanja koje će dobiti njihovo dijete. Stoga pozivamo sve vlade da pravilno tumače Opću deklaraciju o ljudskim pravima i osiguraju da:

Čl. 3.Svatko ima pravo na život, slobodu i osobnu sigurnost.

Čl. 16. st. 1.Punoljetni muškarci i žene imaju pravo na sklapanje braka i osnivanje obitelji bez ikakvih ograničenja glede rase, nacionalnosti ili vjere.

Čl. 16. st. 3.Obitelj je temeljna i prirodna društvena jedinica, i ima pravo na zaštitu društva i države.

Čl. 25. st. 2.Materinstvu i djetinjstvu pripada posebna skrb i pomoć.

Čl. 26. st. 2Roditelji imaju pravo prvenstva u izboru odgoja i obrazovanja za svoju djecu

OGLAS

1959/1960 - STUDIA CROATICA - 2009/2010

En 1959 se fundó en Buenos Aires el Instituto Croata-Latinoamericano de Cultura (ahora Instituto de Cultura Croata). Editado por el Instituto, el primer número de la revista Studia Croatica apareció en 1960.

In 1959 was established in Buenos Aires the Croatian-Latinoamerican Institute of Culture (now Institute for Croatian Culture). Edited by the Institute, the first number of the journal Studia Croatica appeared in 1960.

Godine 1959. je osnovan u Buenos Airesu Hrvatsko-Latinoameriski Kulturni Institut (sada Institut za Hrvatsku Kulturu). Institut je izdao prvi broj revije Studia Croatica godine 1960.

Studia Croatica - Año XXVIII, 1987, N° 107 (from our collection, recently put on the web)

SUMARIO

Bogdan Radica, El perfil humano y artístico de Ivan Mestrovic	Nuevos documentos sobre los presos políticos en Yugoslavia
Lucijan Kordic, Un hijo de Croacia - artista de talla universal	Cuando la verdad dejará de ser contrarrevolucionaria
Alfonsina Storni, Ante un héroe de Ivan Mestrovic	"Croatas abuchean a presidente yugoslavo"
Carlos A. E. Bozzoli, Ivan Mestrovic y la secesión vienesa	La Yugoslavia actual no es la continuación o prolongación del estado Servio (1878-1918) como tampoco lo era la anterior (1918-1941)
Boris Siroki y Z. A. Sancevic, La extraña suerte del monumento al Libertador Simón Bolívar	Artículos, ensayos y referencias sobre el escultor Ivan Meštrovic
Karlo Mirth, Mis recuerdos de Mestrovic	De qué adolece Yugoslavia?
Europa redescubre a Mestrovic a los 25 años de su muerte	Débase contar con el mapa geográfico
Mateo Mestrovic, Yugoslavia está perdiendo a sus aliados internos	Bosnia también es croata
Nacionalismo y el patriotismo europeo	Sinagoga en Zagreb
La Comunidad Alpes - Adriático y los Croatas	Ante Kadic: Domovinska Rijec II
Inauguraron la mezquita de Zagreb	Cartas de lectores
Javier Pérez de Cuellar - Ciudadano de Honor de Zagreb	Museum of Contemporary Art Zagreb
Protestas croatas contra el mandatario yugoslavo	Smisao zrtve Zvonka Busica: Domoljub ili terorist?...
40 Aniversario del Coro "Jadran"	Crkva hrvatskih mučenika na Udbini
Los Croatas en el "Dia de Extranjeros" en Munich	Pedido de cambio de nombre
Prof. Ante Kadic en un Simposio en Bulgaria	Spasimo Hrvatsku Brodogradnju
Domagoj Šola - Diputado en Ontario	Conversations in New York and Montreal
Dr. Krešimir Krnjevic - Officer of the Order of Canada	Vinko Kuzina - Conversation
Danko Brncic, Premio Nacional de Ciencias 1987	Nenad Bach - Conversation and singing in New York
Tomislav Koljatic ordenado sacerdote	www.studiacroatica.org
Secretario de Studia Croatica visitó a la "Unión Fraternal Croata" en Pittsburgh Mons. Milan Simcic Legado de Juan Pablo II	www.studiacroatica.blogspot.com
	www.croatasar.blogspot.com
	www.youtube.com/studiacroatica
	www.croacia.com.ar
	www.croatia.org
	www.croatianworldcalendar.com
	www.croatianhistory.net

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragon.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković